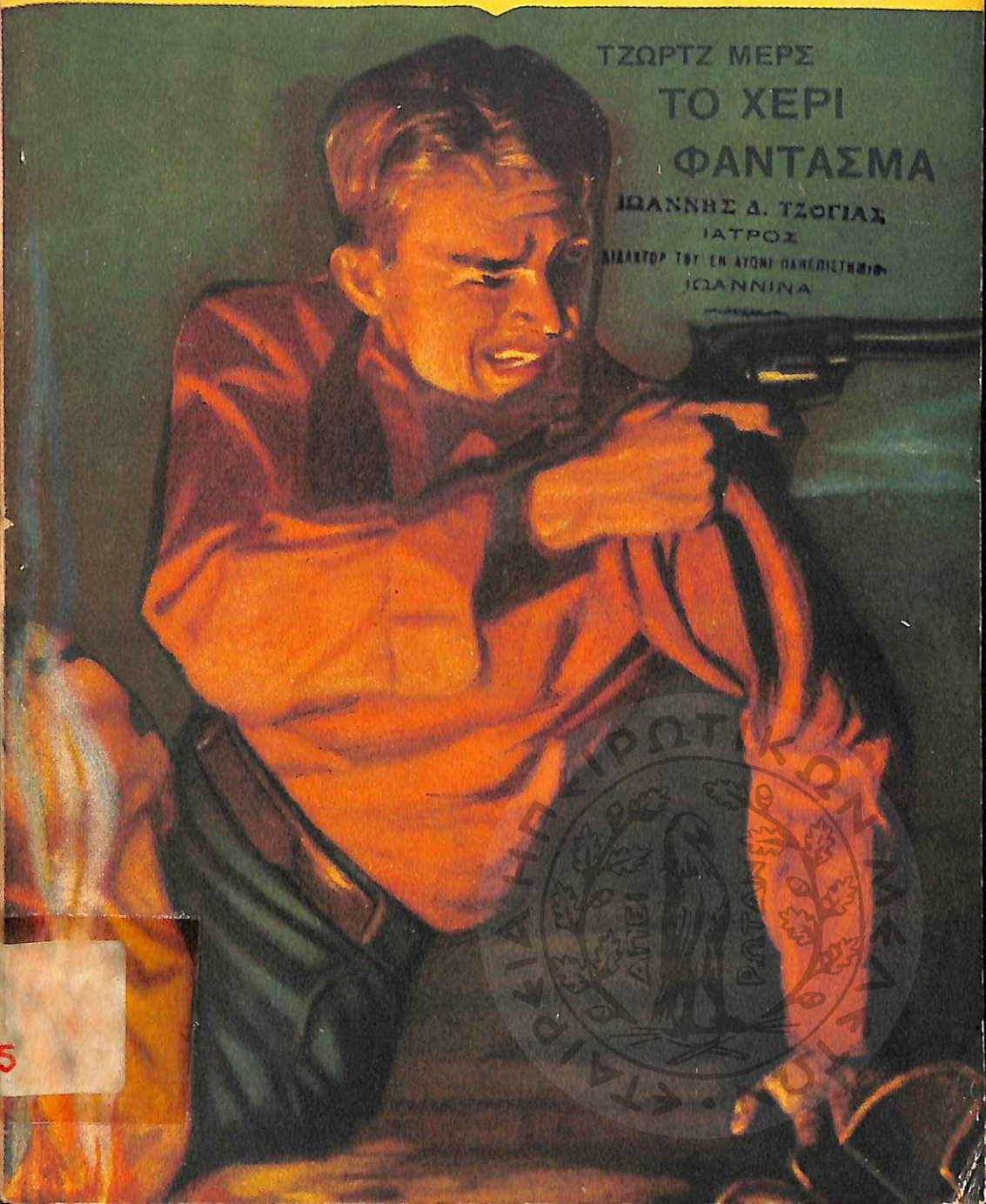

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

ΤΖΩΡΤΖ ΜΕΡΣ
ΤΟ ΧΕΡΙ
ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΟΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ, ΤΡΟΜΟΥ, ΦΡΙΚΗΣ, ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Έκδοσις: Ν. ΘΕΟΦΑΝΙΔΗ & ΣΠ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΗ Μεταξά 2 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 24

ΠΕΜΠΤΗ 18 Μαρτίου 1935

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Έσωτερικού δρ. 260

Έξωτερικού σελ. 33,

Αμερικανικού δολ. 1.00

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΣΑΣ

Συνιστούμε θερμότατα στους κ. κ. αναγνώστας και αναγνώστριάς μας να προσέξουν ιδιαιτέρως μιά φορά το χρόνο την έκδοσι του «Ρομάντσου», που θα την εύρουν τόσο χρήσιμη όσο κανένα άλλο βιβλίο, από όσα εκδίδουν τα διάφορα περιοδικά.

Πρόκειται για ένα μικρό, κομψό τεύχος, υπό τον τίτλο «ΑΛΕΞΙΚΛΟΠΟΝ», που κυκλοφορεί εις τα περίπτερα, και για τις επαρχίες στο υποπρακτορεία της Έταιρείας Έλληνικού Τύπου, όπου μπορούν να το προμηθευθούν οι κ. κ. αναγνώσταις μας, χωρίς δελτίον, επί καταβολή μόνον δραχμών πέντε (5).

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ «ΑΛΕΞΙΚΛΟΠΟΝ»;

Άπλούστατα: Είναι ένας πρόχειρος οδηγός, που σας επιτρέπει να ξαίρετε τί πρέπει να πληρώνετε, όταν ψωνίζετε στην αγορά, στους προμηθευτάς σας, στον έδωδιμοπώλη σας, στον κρεπωλή σας κ.λ.π. Περιλαμβάνει όλες τας τιμάς ακριβώς, για όλες τας υποδιαίρέσεις της όκας.

Δέν έχετε παρά να ζητήσετε ένα αντίτυπον και να ρίξετε μιά ματιά. Θα πεισθίτε άμέσως πόσο άπαραίτητο σας είναι το βιβλιαράκι αυτό και ότι το «Ρομάντσο», εκδίδοντάς το, έρχεται να εξυπηρετήση κατά τον πιο ουσιαστικό και ενδιαφέροντα τρόπο το αναγνωστικό του κοινόν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ

Η ΣΚΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Του ΤΖΩΡΤΖ ΜΕΡΣ

Άνώτερον εις συναρπαστικήν πλοκήν και εις σκηνάς πλήρεις ενδιαφέροντος από το ανά χείρας έργον του ίδιου συγγραφέως. Αποτελεί συνέχειαν των καταπληκτικών κατορθωμάτων του δαιμονίου ντετέκτιβ ΟΥΪΛΛΙΑΜΣ ΘΑΡΠΣ.

Η «σκιά που σκοτώνει» είναι ένα από τα άριστουργήματα της νέας μας σειράς.

**ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑ
ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ**

Η νέα επιστήμη απέδειξε ότι εκατομμύρια μικρών μορίων επικαλύπτουν την επιφάνειαν των οδόντων και προκαλούν το κιτρίνισμα αυτών, το όποιο καμία συνήθης οδοντόκρεμα δεν μπορεί να εξαλείψει. Δι' αυτό συνιστάμεν την ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς ψήκτρας. Με το πρώτο βούρτσισμα τα δόντια σας γίνονται άπιστευτως λευκά και στιλβνά τα δε σόλα σας ξεγυαλίζονται τελείως.

Τ' αποτελέσματα της ΚΟΛΥΝΟΣ δρμείονται εις δύο παράγοντας:

Πρώτον: η ΚΟΛΥΝΟΣ περιλαμβάνει τα καλλίτερα αναγνωρισμένα

παρα της επιστήμης συστατικά υγρού καθαρίσματος και στιλβώματος.

Δεύτερον: η ΚΟΛΥΝΟΣ δεν χρησιμοποιεί παρά συστατικά πρώτης ποιότητος μη λαμβάνουσα υπ' όψιν την τιμήν αυτών.

Χρησιμοποιήσατε τώρα αυτή τη νέα μέθοδο ή όποια καθιστά τόσο γρήγορα γυαλιστερά τα θαμπά και αποχρωματισμένα δόντια

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑΙ

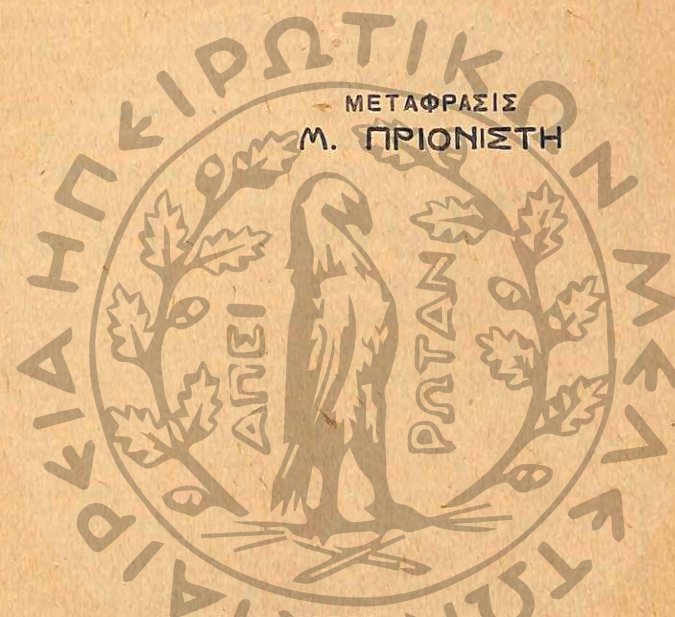
ΤΖΟΡΤΖ ΜΕΡΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΑΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ
ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

ΟΥΪΛΙΑΜ ΘΑΡΠΣ

«ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ»
ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ "ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ,"

- 1.—**Φέλιξ Κάρε** : «Ο άνθρωπος με τὸ ξύλινο χέρι»
- 2.—**Κ. Ουέλς** : «Τὸ σπῖτι τοῦ τρόμου»
- 3.—**Ρίχτερ** : «Ἡ μηχανὴ τοῦ θανάτου»
- 4.—**Α. Σερπαντιέ** : «Τὸ δάσος τῆς φρίκης»
- 5.—**Φέλιξ Κάρε** : «Ὁ χάρος θερίζει...»
- 6.—**Σ. Στήμαν** : «Ἐνα φάντασμα μιλεῖ»
- 7.—**Έρμαν Λάντον** : «Τὸ ματωμένο σπιδέττο»
- 8.—**Γιούιν Έβανς** : «Οἱ ἔξη σιωπηλοὶ»
- 9.—**Έντγκαρ Ουάλλας** : «Οἱ ἑπτὰ κλειδαριές»
- 10.—**Ε. Κόλτερ** : «Οἱ Δαίμονες τῆς νύχτας».
- 11.—**Κ. Μπάνστορφ** : «Τὰ Τέσσερα Μαχαίρια»
- 12.—**Έντγκαρ Ουάλλας** : «Τὰ μάτια τοῦ Σατανᾶ»
- 13.—**Φέλιξ Κάρε** : Ερεκίζοντας ἀνθρώπινες καρδιές.
- 14.—**Κ. Μπάνστορφ** : Μπροστὰ στὴν ἀγχόνη.
- 15.—**Α. Κρίστι** : Ἐνα ἔγκλημα στὸ γαλάζιο τραῖνο.
- 16.—**Ε. Ντάβισον** : Στὰ χέρια τῶν γκάγστερς.
- 17.—**Ρίχτερ** : Τὰ ἐγκλήματα τῶν ἔξη παρὰ τέταρτο.
- 18.—**Ρόμπερ Ζάκ** : Ὁ δόκτωρ Μαρμπύς.
- 19.—**Έρμαν Λάντον** : Ὁ στοιχειωμένος πύργος.
- 20.—**Ι. Φλέτσερ** : Ἐνας φόνος τὰ μεσάνυχτα.
- 21.—**Σήμαρκ** : Τὸ σπῖτι μετὶ τις κατακόμβες.
- 22.—**Ε. Ντάβισον** : Μιὰ ἀστραπὴ στὸ σκοτάδι
- 23.—**Τζέραρντ Φέαρλυ** : Ἡ συμμορία τῶν γυπαστῶν.
- 24.—**Τζώρετζ Μέρς** : Τὸ χέρι φάντασμα.

ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ κυκλοφορεῖ τὸ πρωτοτυπώ-
τερο περιοδικὸ (ἐλληνικὸ μαγκαζίν)

"ΡΟΜΑΝΤΣΟ,"

μετὰ τὰ ὠραιότερα, ρωμαντικὰ αὐτοτελῆ μυθι-
στορήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Ὅλα ἀνεξαίρετως τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα τεύχη
τοῦ «ΡΟΜΑΝΤΣΟΥ» ἔχουν ἀφίσση ἐποχὴ διὰ τὴν
ἐκλεκτὴν ὕλην τους.

Εἶναι τὰ μυθιστορήματα ἐκεῖνα ποὺ συγκινοῦν καὶ
συναρπάζουν μετὰ τὴν πλοκὴν τους, μετὰ μεταφράσεις ἀρι-
στουργηματικὰ μεταφρασμένες, ἀπὸ τοὺς πρὸ γνω-
στοὺς Ἑλληνας λογοτέχνας.

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΚΑΘΕ ἐβδομάδα ἀπὸ τὸ πλησιέ-
στερο περίπτερο. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀπὸ τὸ Πρακτο-
ρεῖο Ἑλλ. Τύπου.

ΤΟ ΧΕΡΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΕΝΑ ΑΠΙΘΑΝΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ἐνα δυνατό κουδούνισμα μᾶς ἔκανε ν' ἀνατιναχθοῦμε ἀπὸ τὰ
καθίσματά μας.

— Ποῖ εἶναι αὐτὸ τὸ ζῶον; ἐφώνηξε ὁ Ουέλλιαμ Θάρπς, θυ-
μωμένος.

Ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἀνοίξε, πρὶν ἀκόμα τελειώσῃ τὴ φράσι
του, καὶ τὸ ἔξυπνο μουτράκι τοῦ μικροῦ γκροῦμ πέρασε μέσα ἀπὸ
τὸ ἀνοιγμα.

— Τί σημαίνει αὐτό, Τζίμ; ἐρώτησε αὐστηρὰ ὁ φίλος μου.

Δίχως νὰ προφέρῃ λέξι, ὁ μικρὸς ἀπλωσε τὸ χεράκι του, πα-
ρέδωσε ἕνα φάκελλο καὶ περίμενε.

Ὁ Ουέλλιαμ Θάρπς ἀκούμπησε τὸ φάκελλο πᾶνω στὸ γρα-
φεῖο, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν μικρὸ κι' ἔπειτα ἔχωσε τὸ χέρι του
μέσα στὸ κουτί τὰ τσιγάρα, ποὺ ἦταν ἀνοιχτὰ ἐπάνω σ' ἕνα τρα-
πεζάκι δίπλα τοῦ Τράβηξε ἕνα ξανθὸ τσιγαράκι αἰγυπτιακὸ καὶ
τὸ ἀναψε δίχως βία.

— Εἶναι ἐπεῖγον, κύριε, εἶπε ὁ μικρὸς Τζίμ.

Ὁ φίλος μου χαμογέλασε. Μετὰ μιὰ ἀπλὴ κίνησι ἀνοίξε τὸ φά-
κελλο καὶ διάβασε κάτι ποὺ ἦταν γραμμένο ἐπάνω σ' ἕνα μο-
νόφυλλο.

Ἐνῶ ἐκεῖνος ἐδιάβαζε, ἐγὼ τὸν ἐκύτταζα, ἀλλὰ καμμία νέα
ἐκφρασις δὲν ἐπρόδιδε τὰ ἐσωτερικὰ αἰσθήματα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.
Ἐγνώριζα, βέβαια, καλὰ τὴ δύναμι τῆς μεγάλης του θελήσεως
στὸ νὰ μὴ πορῇ νὰ συγκρατηταί. Γι' αὐτὸ δὲν ἐδιάστηκα νὰ θεω-
ρήσω ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἐκεῖνη δὲν ἦταν σπουδαίου ἐνδιαφέροντος.

— Ποῖος τὴν ἔφερε; ἐρώτησε, μόλις τελείωσε τὸ διάβασμα.

— Ἐνας χωροφύλακας, κύριε.

— Πῶς τὸ ξαίρεις;

— Ἀφοῦ φορᾷ τὴ στολή του!

Ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς μᾶς ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— ...Μήπως χρειάζεται νὰ τὸν περάσω μέσα; ρώτησε ὁ Τζίμ.

Ὁ Θάρπς ἔγνεψε καταφατικὰ καὶ ὁ μικρὸς ἐξηφανίσθη.

Ὁ χωροφύλαξ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ σωματώδη ἐκεῖνα παλληκά-
ρια, τῶν ὁποίων ἡ ἀστυνομία τῶν Παρισίων φαίνεται νὰ ἔχῃ τὸ
μονοπώλιο: Ψηλὸς, τετράγωνος, σωματώδης, βαρὺς, μετὰ τεράστια

χέρια. Τα μαλλιά μαύρα και κατσαρά και ένα μαύρο μικρό μουστακάκι. Έβγαλε το πηλήκιό του και κάπως στενοχωρημένος το σπριγγούριζε ανάμεσα στα χέρια του.

—Οί προϊστάμενοί σας, μουρμούρισε ο Θάρπς, επιζητούσαν τόσο πολύ για να κάνουν γνωστό στον κόσμο ότι με χρειάζονται και γι' αυτό σας έστειλαν εδώ με τη στολή; Λόγον τιμής, θα έλεγε κανείς ότι θέλουν να δάλουν μάρτυρα όλο το Παρίσι, για την ανικανότητά τους.

Ο έπισκέπτης μας φαινόταν ταραγμένος από μια τέτοια υποδοχή: Φαινόταν ότι έτρεχε να φέρη το γράμμα, γιατί το μέτωπό του ήταν ιδρωμένο. Βλέποντας τη στενοχώρια του, ο φίλος μου άλλαξε ύφος.

—Δέν κατηγορώ εσάς, αλλά δέν συγχωρώ την άνοησία να στέλνουν σε μένα ένα αστυνομικό με τη στολή του. Το κοινό ξαίρει πολύ καλά τί είδους σχέσεις μπορεί να υπάρχουν μεταξύ της επίσημης αστυνομίας και έμου, και μου φαίνεται έντελώς άνωφελές να το πληροφοροῦμαι έτσι στ' άνοιχτά, για τη συνεργασία που μου ζητούν σε δύσκολες περιστάσεις.

Ο χωροφύλαξ τότε είπε:

—Τό λάθος είναι δικό μου, κύριε. Για να ευχαριστήσω ένα συνάδελφο, ο οποίος ήταν με πολιτικά, έφερα εγώ το γράμμα, με το οποίο είχαν επιφορτισθί εκείνος. Είχε... κάποια δουλίτσα και με παρεκάλεσε...

—Η πρωτοβουλία σας δέν ήταν και τόσο καλή, είπε ο φίλος μου χαμογελώντας.

Έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλός κι' έπειτα, κυττάζοντας τον χωροφύλακα που στεκόταν μπροστά του, ρώτησε:

—Κάθεστε σ' αυτή τη γειτονιά;

—Όχι, κύριε.

—Έν τοιαύτη περιπτώσει, θα γνωρίζετε... κάποιον απ' αυτή τη γειτονιά;

Ο δυστυχής χωροφύλαξ κοκκίνισε μέχρι τ' αυτιά. Ο φίλος μου κατάλαβε πιά ότι ο χωροφύλαξ για να φανή τόσο πρόθυμος ν' αντικαταστήση τον άλλον και νάρθη από τα μέρη αυτά, άσφαλώς θα είχε καμμιά γνωριμία.

* *

—Τί λές εσύ για το γραμματάκι αυτό, Λύνχαμ; με ρώτησε ο φίλος μου, μόλις έμείναμε μόνοι, και μουδωσε να διαβάσω το σημείωμα.

—Μά! απήντησα, πρό μιας ώρας σε άκουα να παραπονιέσαι για τη μονοτονία της ζωής. Μου φαίνεται ότι το σημείωμα αυτό σου δίνει μια ώραλα ευκαιρία να κουνηθής.

Ήσαν λίγες γραμμές γραμμένες διαστικά από τον επιθεωρη-

τη Άσελίν, ο οποίος παρακαλούσε τον φίλο μου να τρέξη εις δόξηειάν του σε μια υπόθεσι πάρα πολύ δύσκολη.

Έπρόκειτο για μια περιπτώσει παραδόξως, μυστηριώδη, την οποία έχω κατάχωρίσει στις σημειώσεις μου με τον τίτλο: «Τό δράμα της όδοῦ Μιρομεσνίλ» και από κάτω έχω βάλει έναν υπότιτλο «Τό Χέρι Φάντασμα». Ξεφυλλίζοντας τίς σημειώσεις αυτές ακόμα σήμερα, έπειτα από δέκα χρόνια, νοιώθω το ίδιο ριγος, την ίδια αγωνία που δοκίμασα την ημέρα εκείνη, δε ακολουθώντας τον Ουίλλιαμ Θάρπς, επήγαμε στον τόπο που ειχε ενετελεσθί το έγκλημα.

Ευρήκαμε τον Άσελίν στο αστυνομικό τμήμα της όδοῦ Βοιωτίας: μάς έπερίμενε με μεγάλη άνυπομονησία και υποδέχθηκε το φίλο μου με μεγάλη ευχαρίστησι.

—Τί ευγενικό εκ μέρους σας κύριε Θάρπς, που ήρθατε άμέσως. Φοβόμουνα μήπως το σημείωμά μου δέν ειχε μια άμεσο άπάντησι και θρίσκομαι έναντι ενός προβλήματος για το όποιο όλη ή έπιστήμη σας και όλη ή ικανότης σας δέν θα είναι άρκεται να το λύσουν.

»Αν επιτρέπατε, θα σας οδηγήσω άμέσως στον τόπο του έγκλήματος. Οί δικαστικές άρχές θα πάνε έντός όλίγου και θα ήθελα να θρεθίτε εκεί πριν ακόμα μετατοπισθί τίποτα.

Μέσα στο αυτοκίνητο που μάς μετέφερε, μάς έδωσε μια περίληψι του έγκλήματος, όπως εκείνος το ειχε άντιληφθί. Τό θυμά ήταν ένας γέρος έβδομηντα δύο έτών, που κατοικούσε μόνος με έναν ύπηρέτη, στο πέμπτο πάτωμα ενός πολυτελεστάτου μεγάρου. Άναγνωρίζοντας στον έαυτό του μια ειδικότητα γλυπτικής, παρ' όλο που ειχε από καιρό ξεπεράσει τα έξήντα, πήρε μαθήματα από ένα καθηγητή, έπειτα ενόικιασε το πέμπτο πάτωμα του ίδιου μεγάρου, στο όποιο πρώτα καθόταν στο πρώτο πάτωμα, μεταμόρφωσε μια μεγάλη αίθουσα σε άτελιέ, σκεπάζοντας το με τζάμια τα όποια έδιναν άρκετο φώς εν των άνω.

Στο άτελιέ αυτό εσύχναζαν άρσενικά και θηλυκά μοντέλλα, κόσμος πάντοτε υπόπτου φήμης, και επί των όποιων έστηρίχθισαν οί πρώτες ύπονοιες, όταν ή έκδοχή του φυσικού θανάτου δέν ειχε ληφθί ακόμα υπ' όψιν.

Αυτό που δυσκόλευε τον επιθεωρητή σ' αυτή την υπόθεσι ήταν ή φαινομενική δυνατότης του έγκλήματος!

Γιατί ο Άσελίν ήταν βέβαιος ότι έπρόκειτο περι έγκλήματος, παρ' όλο που μέσα από το σπίτι δέν ειχαν κλέψει τίποτα, και όχι περι τυχαίου δυστυχήματος, όπως ο αστυνομικός διευθυντής καθώρισε έπειτα από τίς πρώτες του έντυπώσεις.

Τό αυτοκίνητό μάς σταμάτησε απέξω από το μέγαρο ταυτοχρόνως με το άμάξι του δικαστικού επιτρόπου και του άνακριτού.

Η ειδησις του θανάτου του κυρίου Κορμπάτ (έτσι ονομάζε-

το δ νεκρός) είχε διαδοθή σὲ ὅλη τὴ γειτονιά, ὅπου ἔχαιρε τῆς καλυτέρας φήμης καὶ ἐκτιμήσεως, γι' αὐτὸ βρήκαμε πάρα πολὺ κόσμο ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα μόλις κατεβήκαμε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο.

Μᾶς ὑπεδέχθη ὁ θυρωρὸς καταλυπημένος γιὰ ἓνα τέτοιο δυστύχημα ποὺ συνέβη στὸ μέγαρο τὸ ὁποῖο τοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῇ. Μᾶς ὠδήγησε μὲ τὸν ἀνεγκυστῆρα στὸ πέμπτο πάτωμα καὶ μᾶς ὑπέδειξε τὸ διαμέρισμα.

Τὸ κάθε τι εἶχε μείνει στὴ θέσι του: οὔτε ἓνα ἐπιπλο, οὔτε ἓνα χαρτί δὲν εἶχε μετακινηθῇ. Ὁ γέρος ὑπηρετὴς τὸν ὁποῖο βρήκαμε νὰ κλαίῃ σὲ μιὰ γωνία, ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ βρήκε νεκρὸ τὸ δυστυχησμένο κύριό του.

Ἐξετασθεῖς ἀπὸ τοὺς δικαστικούς, διηγήθηκε τὴ θλιθερὴ ἀνακάλυψί του: εἶπε πῶς, παραξενεμένος ποὺ δὲν ἄκουγε κανένα θόρυβο κινήσεως τοῦ γλύπτου, ἐχτύπησε τὴν πόρτα δίχως νὰ λάβῃ καμμιά ἀπάντησι, ὅποτε ἀποφάσισε ν' ἀνοίξῃ.

Ἀπὸ τὸ κατώφλι, ποὺ μπῆκε ἀντίκρουσε τὸ πτώμα ποὺ ἦταν ξαπλωμένο κάτω στὸ πάτωμα, κι' ἔφυγε ἄμέσως κραυγάζοντας, παρακαλώντας τοὺς θυρωροὺς νὰ στείλουν νὰ φωνάξουν ἄμέσως ἓνα γιατρὸ καὶ νὰ εἰδοποιήσουν τὴν Ἀστυνομία. Ὁ γιατρὸς καὶ ὁ ἀστυνόμος συναντήθηκαν στὴ σκάλα καὶ μπῆκαν πρῶτοι στὸ διαμέρισμα τοῦ ὁποῖου ὁ ὑπηρετὴς εἶχε ξεχάσει τὴν πόρτα ἀνοιχτή.

Μαζῇ ἐμπήκανε στὸ δωμάτιο τοῦ νεκροῦ καὶ ἐδεβαίωσαν πάλι τὸ θάνατο.

Τὸ διαμέρισμα μέσα στὸ ὁποῖο ἐμπήκαμε ἀξίζει τὸν κόπο νὰ περιγραφῇ: Ἕνας πολὺ φαρδὺς προθάλαμος γεμάτος ἀπὸ διάφορες γλάστρες, ἀπὸ καθρέφτες καὶ πίνακες. Ἀπὸ τὸν προθάλαμο αὐτὸ εἰσέρχεται σ' ἓνα διάδρομο μὲ βεράντα καὶ στὸ σαλόνι. Ἡ τραπεζαρία, ἓνα σαλονάκι καὶ τὸ καπνιστήριό εἶχαν ἔξοδο κι' αὐτὰ στὴ βεράντα ἢ ὁποῖα διαπερνοῦσε ὅλο τὸ διαμέρισμα, ὠδηγοῦσε στὸ ἀτελιὲ τὸ ὁποῖον ἦταν πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα δωμάτια πέντε σκαλοπάτια καὶ τοῦ ὁποῖου προηγεῖτο ἄλλο ἓνα σαλονάκι.

Μιὰ πόρτα σκεπασμένη μ' ἓνα ἐλαφρὸ χαλί χόριζε τὸ ἀτελιὲ ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρα τοῦ καλλιτέχνη. Αὐτὸ τὸ πέρασμα ὅμως θὰ ἦταν γνωστὸ μονάχα ἀπὸ τοὺς πολὺ γνωστοὺς καὶ οἰκειοὺς τοῦ σπιτιοῦ καὶ ὄχι ἀπὸ ὅλους.

Τὸ ἀτελιὲ, ὅπως εἶπα, δεχόταν τὸ φῶς ἀπὸ πάνω καὶ ἦταν ἀρκετὰ εὐρύχωρο. Οἱ τοῖχοι ἦταν σκεπασμένοι μὲ ἀρκετὰ σκίτσα καμωμένα μὲ κάρβουνο. Ἔργα ἀπὸ γύψο ὑπῆρχαν μερικά σκόρπια ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἐνῶ ἡ μικρὰ ξύλινη ἐξέδρα ποὺ χρησίμευε ν' ἀνεβαίνουν τὰ μοντέλλα ἦταν γεμάτη ἀπὸ διάφορα ἐργαλεῖα διαβήτες, στρογγυλοί, μεγεθύνσεις, παλέτες, σκαρπέλλα κ.λ.π.

Οἱ δικαστικοὶ σταμάτησαν μονάχα μιὰ στιγμούλα σ' αὐτὸ τὸ

δωμάτιο ἐνῶ ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς δὲν ἄφησε γωνιά ἀνεξιχνίαστη.

Ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς δὲν ἔδειχνε καμμιά βία νὰ δῇ τὸ πτώμα καὶ ἡ ἡρεμία του θρискόταν σὲ ἀντίθεσι μὲ τὴν πυρετώδη διασύνῃ τῶν ἄλλων. Τὸν ἐφθανε ὅτι ἔλαβε τὴν ὑπόσχεσί τους πῶς δὲν θὰ μετακινούσαν τίποτα ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ ὡς ποὺ νὰ κἀνῃ τίς δικές του ἐρευνες, ἐκεῖνες ποὺ τοῦ ἐφαίνοντο ἀπαράιτητες.

Κατεπλάγην μάλιστα ποὺ τὸν εἶδα νὰ κάθεται ἡσυχος πάνω σ' ἓνα ντιδάνι τοῦ ἀτελιὲ καὶ ν' ἀνάβῃ ἓνα τσιγάρο.

— Δὲν εἴσθε περίεργος, κύριε Θάρπς, τοῦ εἶπε ὁ Ἀσελὶν ὁ ὁποῖος πνιγόταν ἀπὸ ἀνυπομονησία νὰ μάθῃ τὴ γνώμη τοῦ ἀστυνομικοῦ.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε δίχως νὰ δώσῃ ἀπάντησι.

Ὁ γιατρὸς, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀπὸ τοὺς πρῶτους ποὺ ἐπλησίασαν τὸ πτώμα, πλησίασε τοὺς δικαστικούς στὸ διπλὰνὸ δωμάτιο.

Ἡ διάγνωσις τοῦ γιατροῦ μπορούσε νὰ ἦταν ἐνδιαφέρουσα καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ μπορούσα νὰ ἐννοήσω τὴν ἀδιαφορία τοῦ Θάρπς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ, ἀν δὲν ἦξαιρα τὴν ἀπαίχθεια ποὺ ἐνοιώθη γιὰ τοὺς συναδέλφους του. (Ὁ Θάρπς ἐκτὸς ἄλλων εἶχε κι' αὐτὸς δίπλωμα ἱατροῦ).

Ἦταν ἡ μόνη ἀδυναμία ποὺ γνώριζα ὅτι εἶχε ὁ φίλος μου, αὐτὴ ἡ ἀντιπάθειά του γιὰ τὴ γνώμη τῶν ἄλλων, πεπεισμένος γιὰ τὴ δική του ἀνωτερότητα.

Ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς δὲν εἶχε τὸν ἀνόητο ἐγωῖσμό τῶν «φαντασμένων» ἢ τῶν ἡμιμαθῶν. Τοῦναντίον δὲν ἔδινε καμμιά σημασία στὰ κοπιώμενα καὶ τὰ συγχαρητήρια ποὺ τοῦ ἔκαναν σὲ κάθε ἐπιτυχία του.

— Οἱ πρῶτες ἐξηγήσεις τοῦ γιατροῦ τοῦ ἔφεραν στὰ χεῖλη ἓνα χαμόγελο, εἰρωνικό, ἀπὸ κείνα ποὺ ἦξαιρα ἐγὼ καὶ ποὺ μὲ πείραζαν κυριολεκτικὰ προπάντων δταν ἀπευθύνοντο καμμιά φορά σὲ μένα.

Ὁ γιατρὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀγορεύῃ ἐξηγώντας στοὺς δικαστικούς τὴ γνώμη του ὅτε ἐμπήκαμε κι' ἐμεῖς μέσα στὸ δωμάτιο. Ὁ γιατρὸς λοιπὸν ἐξηγοῦσε ὅτι ὁ καλλιτέχνης νοιώθωντας ὡς τὸν ἑαυτὸ του ἀδιάθετο, θὰ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του νὰ φωνάξῃ τὸν ὑπηρετὴ ἢ νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι, κι' ἐπειδὴ φαίνεται νὰ τὸν ἔπιασε ξαφνικὰ ὁ πόνος τοῦ λύγιζε τὸ κορμί κι' ἔπεσε χάρῳ ἀπνους.

Ἀγνοώντας τὴν ιδιότητα τοῦ φίλου μου, στὸν ὁποῖο ἀπὸ παράλειψι δὲν εἶχε συστηθῇ, ὁ γιατρὸς φαίνονταν νὰ στενοχωριέται ὅσο τὸν ἐβλεπε νὰ γυρῇ ἀριστερὰ δεξιὰ μέσα στὸ δωμάτιο δίχως νὰ προσέχῃ κἀν τὰ λόγια του, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τὸν ἄκουαν μὲ μιὰ μεγάλη προσοχή.

Πράγματι ὁ Θάρπς μὲ τὰ χέρια πίσω σταματοῦσε κτυποῦσε τὸ κάθε τι, προχωροῦσε μὲ μικρὰ βήματα, καὶ πάλι στεκόταν.

“Όταν ο γιατρός έσώπασε και ο κύκλος γύρω από το πτώμα άνοιξε, ο Θάρπς έπλησίασε.

Έσκυψε μιιά στιγμή, άγγισε τὰ χέρια του νεκρού, έπειτα τὸ λαιμό και τέλος ανασηκώθηκε. Έρώτησε με την μεγαλύτερα άπλότητα.

—‘Από τι πράγμα υποθέτετε ότι πέθανε;

‘Ο γιατρός κοκκίνισε από θυμό.

—Είχα την τιμή, είπε τονίζοντας τις λέξεις, να ανακοινώσω στους κυρίους έδω τη γνώμη μου σχετικώς. Δεν εξέφρασα καμμιιά υπόθεση, άλλ’ άπλούστατα διαβεβαίωσα επιστημονικώτατα ότι ο άνθρωπος αυτός πέθανε από έμβολήν;

—Ναι!

‘Η μονοσύλλαβη αυτή λέξις με τὸν τόνο πού εἰπώθηκε, έφερε στὰ πρόσωπα όλων μας μιιά κατάπληξι.

—Εγὼ βεβαιῶ, επανέλαβε δυνατὰ ο γιατρός την ακρίβεια τῆς διαγνώσεώς μου.

Σάν να μην άκουσε καν τι είπε ο γιατρός, ο Θάρπς γύρισε πρὸς τὸν ανακριτὴ και είπε:

—Αυτὴ ἡ λύσις σας ικανοποιεῖ;

‘Ο δικαστικὸς πάρα πολὺ μπερδεμένος δίσταζε να δώση μιιά απάντησι. ‘Ο γιατρός όμως έξωργισμένος επενέδῃ.

—Θὰ ἤθελα να μάθω, κύριε τι ιδέα έχετε σχηματίσει για την ικανότητά μου, και τι ενδιαφέρον σας κινεῖ να θέτετε εἰς άμφιβολίαν τη γνώμη μου.

—Τίποτα άλλο, από τη μοναδική αγάπη να μάθωμε την αλήθεια, είπε ψυχρὰ ο Ουίλλιαμ Θάρπς.

—Κύριε, δεν θὰ επιτρέψω...

—Ξεχνάτε, κύριε, ότι βρισκόμαστε σ’ ένα δωμάτιο νεκρού, είπε ψύχραιμα ο Θάρπς.

Έπειτα απλώνοντας τὸ χέρι του έδειξε ένα τραπεζάκι πού βρισκόταν κοντὰ στὸ κρεβάτι. Πάνω στὸ τραπεζάκι βρισκόταν ένα ποτήρι μ’ ένα πιατάκι.

—Κύριε δικαστά, είπε, νομίζω ότι πρέπει να επιστήσω την προσοχή σας για τὸ συμφέρον τῆς δικαιοσύνης σὲ κάτι. Είναι απαραίτητη ἡ ἀνάλυσις τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ τοῦ ποτηριοῦ.

Γυρίσαμε τότε ὅλοι πρὸς τὸ τραπεζάκι εκείνο πού μας έδειχνε ο Θάρπς. ‘Ο γιατρός κατάπληκτος κι’ αὐτὸς για την άπρόβλεπτη πληροφορία γύρισε και κύτταξε. Αλλά άμέσως εἰσήκωσε με άδιαφορία τοὺς ὤμους του. Τί σχέσι μπορούσε να υπάρξη μεταξύ εκείνου τοῦ ποτηριοῦ κι’ ενός γνωστοῦ καρδιακοῦ; Ένα χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη του, έρριξε μιιά εἰρωνική ματιά στὸ Θάρπς και άπεμακρύνθη από κοντὰ μας.

‘Ο κύριος Μπαλανκούρ ο ανακριτὴς έρριξε μιιά έρωτηματική ματιά επάνω στὸ φίλο μου. Κι’ αὐτὸς άκόμα έδίσταζε να καταλάβῃ τὸ συσχετισμὸ πού ο άστυνομικὸς προσπαθοῦσε να κάνει.

με την παρουσία εκείνου τοῦ ποτηριοῦ, τοῦ πιάτου και τοῦ νεκροῦ.

‘Ο φίλος μου πλησίασε τὸ τραπεζάκι. Έρριξε γύρω του μιιά ματιά, εἶδε πάνω σ’ ένα έπιπλο ένα μπουκαλάκι κενοῦ, τὸ πήρε, κι’ έχυσε μέσα μερικὲς σταγόνες από τὸ ὑγρὸ πού βρισκόταν στὸ δάθος τοῦ ποτηριοῦ. Τὸ σφράγισε μ’ ένα φελοῦ προσεχτικὰ κι’ έβαλε τὸ μπουκαλάκι στὴν τσέπη του.

“Όλοι κυττάζανε προσεχτικὰ τις κινήσεις του. ‘Ο άστυνόμος έρώτησε.

—Τι εἰπίζετε απ’ αὐτό, κύριε Θάρπς;

—Μιιά καλὴ καταδίκη εἰς θάνατον.

Εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ με μιιά σταθερὴ και δυνατὴ φωνὴ πού μας έκανε να ριγήσουμε.

—“Όστε παραδέχεσθε ότι έγινε έγκλημα;

—Βρισκόμαστε κύριοι, μπροστὰ σὲ μιιά έντελῶς χαρακτηριστικὴ δολοφονία, πῆντησε άπλούστατα ο άστυνομικὸς. ‘Η αὐτοψία τοῦ νεκροῦ εἰπίζω να σας θγάλη από κάθε άμφιβολία.

Κι’ ένῶ μιλοῦσε σήκωσε τὸ πιατάκι πού βρισκόταν κάτω από τὸ ποτήρι δείχνοντας μ’ αὐτὸν τὸν τρόπο ένα πετσετάκι πού σκέπαζε τὸ τραπεζάκι.

Έπέρασε ελαφρὰ τὸ δάχτυλό του πάνω στὸ κέντημα, έπειτα έσκυψε με τὸ φακὸ στὸ χέρι για να κυττάξῃ καλύτερα τὸ σημεῖο πού άγγισε.

—Τὰ πράγματα περιπλέκονται, είπε με σιγανὴ φωνή.

Έπλησίασε. Κατάπληκτοι οἱ άλλοι περίμεναν να μάθουν πού γύρευε να καταλήξῃ. Ακόμα και ο γιατρός Μορτέ άρχισε να ενδιαφέρεται.

‘Ο Ουίλλιαμ Θάρπς ανασηκώθηκε και επανέλαβε.

—Τὰ πράγματα περιπλέκονται.

Τὸ ζωηρὸ του βλέμμα μας κύτταξε ὅλους γύρω τριγύρω και μοῦ φάνηκε ότι άλλαξε έκφρασι μόλις σταμάτησε μπροστὰ στὸν ὑπηρετὴ τοῦ νεκροῦ. ‘Ηταν μιιά στιγμιαία διακοπὴ τόσο μικρὴ πού μονάχα εγὼ την κατάλαβα γιατί γνώριζα πολὺ καλὰ τὸν φίλο μου.

Περιμέναμε μιιά εξήγησι αλλά ο άστυνομικὸς έπειτα από μιιά σιωπὴ πού μας φάνηκε άτέλειωτη, ἠρκέσθη να μας δείξῃ την κεντητὴ πετσετούλα, και εἰδικῶς στὸν κύριο Μπαλανκούρ συστατώντάς του να την εξετάσῃ με προσοχή.

Τὴν πήρε στὰ χέρια του και έθεσε κι’ αὐτὸς τὸ δάχτυλο πάνω στὸ κέντημα πού εἶχε άγγίσει και ο Θάρπς. Εἶπε με έκπληξι.

—Αὐτὸ τὸ κέντημα είναι ὑγρό.

Τότε ο Θάρπς έπρόσφερε στὸν ανακριτὴ τὸ φακὸ του και τοῦ εἶπε χαμογελώντας:

—Νομίζω ότι αὐτὸ μας απομακρύνει από την καρδιακὴ ασθένεια τοῦ νεκροῦ.

Με προσεχτική εξέτασι τὸ πανί φανέρωνε δύο δακτυλικά ἀποτυπώματα, τὰ ὁποῖα σὰ νάχαν γίνεαι ἀπὸ αἷμα καὶ τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς εἶχαν πλυθῇ πρὸ ὀλίγου.

Μόλις διεκρίνοντο. Ἐξ ἄλλου, τὸ πιατάκι σκέπαζε τὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς πετσέτας καὶ ἂν δὲν ἤμουνα συνηθισμένος ἀπὸ τὴν ἐκπλήξει τῆς ζωῆς, ποῦ μοῦ παρουσίαζε διαρκῶς ὁ φίλος μου, θὰ ἀναζητούσα κι' ἐγὼ σὰν τοὺς ἄλλους τὸν τρόπο ποῦ φαντάστηκε ν' ἀνακαλύψῃ κάτω ἀπ' τὸ πιατάκι τὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς πετσέτας.

Ἡ γενική κατάπληξις εἶχε ζωγραφισθῇ σὲ ὅλων τὰ πρόσωπα. Ὁ Ἀσελὶν ἀπὸ τῇ γωνιά του ποῦ στεκόταν χαμογελοῦσε εὐχαριστημένος. Ἦταν αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἀπὸ δικῇ του πρωτοβουλία, σκέφτηκε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀστυνομικὸ καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴ βοήθειά του. Ἡ ἐκθεσις τοῦ γιατροῦ, τὴν ὁποῖα κατ' ἀρχὴν εἶχε παραδεχθῇ ὁ ἀστυνομός, τώρα φαίνετο ἐντελῶς ἀπαράδεκτη.

Ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς ἐξέφρασε τὴν ἐντυπώσεσιν του.

— Πῶς διάβολο μπορέσατε νὰ ἐννοήσετε ὅλ' αὐτά, κύριε Θάρπς;

— Πηδῶν μπροστὰ στὰ μάτια, ἀπήντησε ὁ φίλος μου.

Μεταφερθῆκαμε στὸ ἀτελιὲ ἐνῷ ὁ θυρωρὸς μὲ τὴν ὑπηρετρίαν μετέφεραν τὸ πτώμα ἀπάνω στὸ κρεβάτι.

Ὁ Θάρπς τότε μᾶς ἐξήγησε τὴν παρατηρήσειν ποῦ εἶχε κάνει ἀπὸ τὴ στιγμὴν ποῦ μπήκε μέσα αὐτός, εἶχε σχηματίσει τὴ γνώμη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος. Παρ' ὅλες τὴς βεβαιώσεις τοῦ ἱατροῦ Μορτέ, ἐκεῖνος δὲν μπορούσε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ πραγματικὴ αἰτία ἐκείνου τοῦ θανάτου, γιὰ τὸν ὁποῖο ἤρθε νὰ ἀσχοληθῇ, ἦταν τυχαία.

Ἡ θέσις τοῦ πτώματος τοῦ γέφυρου καλλιτέχου τοῦ εἶχε ἀμέσως ἐμπνεύσει τὴν ἰδέαν τῆς δηλητηριάσεως καὶ μιὰ ταχεῖα εξέτασις τοῦ σώματος τοῦ εἶχε πιστοποιήσῃ αὐτὴ τὴν ἐντύπωσιν. Ἡ παρουσία τοῦ ποτηριοῦ πάνω στὸ τραπέζι εἶχε χρησιμεύσει ὡς βάσις τῆς ὑποθέσεως ποῦ ἐσχηματίζετο μέσα στὸ μυαλό του. Ὅταν ἐπλησίασε πρὸς τὸν κρεβάτι, παρατήρησε ὅτι τὸ ποτήρι ἐξωτερικῶς ἔφερε τὰ ἴχνη μιᾶς σταγόνης κάποιου ὑγροῦ τὸ ὁποῖον εἶχε κυλῆσει ἐλαφρὰ μέχρι τὸ βάθος. Τώρα, τὸ πιατάκι ἦταν ἐντελῶς καθαρὸ, ἐνῷ λογικῶς σκεπτόμενοι, ἔπρεπε ἡ σταγόνα αὐτὴ τοῦ ὑγροῦ νὰ εἶχε λερώσῃ τὸ πιατάκι ἀκόμα καὶ ἂν ἐξητμήζετο στ' ἀναμεταξύ. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι τὸ πιατάκι ἐμπήκε στὴ θέσιν αὐτὴ μετὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ γέφυρος ἤπιε ἀπὸ τὸ ποτήρι. Τὸ πετσετάκι ποῦ δὲν ἔπεσε στὸ πιατάκι πτώσει ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὴν λερωματιὰν ποῦ δὲν δάχτυλό του ἐπάνω στὸ θέλοντας νὰ βεβαιωθῇ γι' αὐτὸ ἔβανε τὸ δάχτυλό του ἐπάνω στὸ κέντημα καὶ ἀνεκάλυψε ὅτι τὸ πετσετάκι ἦταν φρεσκοπλυμμένο καὶ ὅτι αὐτὸ ποῦ εἶχαν ξεπλύνει ἦσαν ματωμένα δακτυλικά ἀποτυπώματα.

Πῶς συνέβαινε λοιπὸν νὰ ὑπάρχῃ τὸ αἷμα αὐτὸ πάνω στὴν πετσέτούλα;

Αὐτὸ ποῦ θὰ μπορούσε εὐκολώτατα νὰ ἐξηγηθῇ θὰ ἦταν ἂν τὸ ἐγκλημα γινόταν μὲ περιστροφὴν ἢ μὲ μαχαίρι. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν ὅμως παρουσίαζε μιὰ ἀνωμαλία ἀφοῦ ἀπὸ ὅτι φαίνετο μονάχα τὸ δηλητηριεῖο ἔπαιξε ρόλο, καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο ἐπομένως δὲν εἶχε χυθῇ αἷμα.

Εἰς ἀπάντησιν μιᾶς τοιαύτης σχετικῆς ἐρωτήσεως, ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς εἶπε ὅτι νόμιζε πῶς ἐγνώριζε τὴν ἐξήγησιν αὐτῆς τῆς παραδοξολογίας, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἐπιβεβαιώσῃ μέχρις ὅτου δὲν ἐνεφανίζετο κανένα ἄλλο ἴχνος ἢ τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς παρατηρήσεως ἢ ὁποῖα θὰ ἐπιφράγιζε τὰς ὑποθέσεις σου.

Ἐπειτα, δίχως νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν παρουσία μας ἐξηκούθησε τὴν ἐπισταμένην του ἔρευνα σ' ὅλο μέσα τὸ ἀτελιέ.

— Ἐπιτρέψατέ μου μιὰ ἀντίρρηση, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς στὸ φίλο μου ὅταν αὐτὸς ἐτελείωσε.

— Ἡ πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας ἦταν κλειστὴ μὲ ἓνα ἐσωτερικὸ σύρτη καὶ μόνον ἡ διάμεση πόρτα ποῦ θέτει σὲ συκοινωνίαν τὴν κρεβατοκάμαρα μὲ τὸ ἀτελιέ ὅπου βρισκόμαστε, μπορούσε νὰ ἦταν ἀνοιχτὴ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ πόρτα εἶναι τόσο καλὰ κρυμμένη — τόσο ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη — τόσο ποῦ πρέπει νὰ ξαίρη κανεὶς τὴν ὑπαρξίαν της γιὰ νὰ τὴν χρησιμοποιοῦσιν. Ἐξ ἄλλου καμμιά ἀπὸ τὴς κλειδαριῆς δὲν βρέθηκε σπασμένη, καὶ οἱ κλειδαριῆς τοῦ προθαλάμου, ὅσο καὶ τῆς εἰσόδου ὑπηρεσίας δὲν εἶχαν πειραχθῇ. Δὲν σὰς φαίνεται ἀδύνατον, ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους ὅτι κάποιος ἐμπήκε στὸ διαμέρισμα γιὰ νὰ διαπράξῃ τὸ ἐγκλημα, σύμφωνα μὲ τὴν δική σας ἐκδοχή;

Πρὶν ὅμως προφτάσῃ νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς, κύριος Ἀλλὰρ ἐπενέβη.

— Λησμονεῖτε κύριε ἀνακριτά, ὅτι ὁ ὑπηρετὴς τοῦ κυρίου Κορμπάτ, ὅταν ἀνεκάλυψε τὸν θάνατον τοῦ κυρίου του, ἔφυγε ἀφήνοντας ὅλες τὴς πόρτες πίσω του ἀνοιχτές. Πιθανώτατα, λοιπὸν, ὁ δολοφόνος ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε κρυφθῇ ἀπὸ τὴν προηγούμενη νύχτα στὸ διαμέρισμα καὶ ὁ ὁποῖος ἀφοῦ διέπραξε τὸ ἐγκλημα, θὰ ἐπωφελήθη σήμερον τὸ πρωὶ ἀπὸ τὴν ἀμέλεια τοῦ ὑπηρετοῦ νὰ φτάσῃ μέχρι τῆς σκάλας ἀνενόχλητος καὶ νὰ φύγῃ.

— Ποιὸς μᾶς πείθει ἀκόμη ὅτι ὁ δολοφόνος, ἂν ὑπάρχῃ, δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ὑπηρετὴς;

Γυρίσαμε ὅλοι πρὸς ἐκεῖνον ποῦ εἶχε ἀναφέρει αὐτὴ τὴν τυχαίαν ὑπόθεσιν. Ἦταν ὁ ἱατρὸς Μορτέ, ὁ ὁποῖος τώρα συζητοῦσε τὴν περίπτωσιν τοῦ διασήμου ἀστυνομικοῦ Θάρπς.

Ἐπικράτησε μακρὰ σιωπή.

Κανεὶς ἀπὸ μᾶς ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τὸν Θάρπς δὲν εἶχε σκεφθῇ αὐτὴ τὴν λύσιν, ἡ ἰδέα αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ τοῦ ἐγκλήματος μᾶς ἔκανε νὰ προσκόπτουμε μπροστὰ σὲ ἓνα σωρὸ δυσκολίας σχετικῆς

της διαπράξεως αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐγκλήματος.

Μὰς ἔκανε κατὰπληξι πράγματι πῶς δὲν τὸ εἶχαμε σκεφθῇ ἐνωρίτερα.

Κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἐντύπωσι πού ἔκανε ἡ παρατήρησις του ὁ γιατρὸς ἐξηκολούθησε.

—Εἶναι τόσον ὥς βέβαιον καθ' ὅσον δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ ἄλλως τὸ πῶς ἡ πετσετά λερωμένη μὲ αἷμα ἀπλώθηκε σ' αὐτό τὸ σημεῖο καὶ πῶς τὸ πιατάκι ἐτοποθετήθη ἐκεῖ ἀφοῦ ὁ γέρος ἦπие τὸ περιεχόμενο τοῦ ποτηριοῦ.

Αὐτὰ τὰ δύο ἐπιχειρήματα ἐφάνηκαν τόσον ἀληθοφανῆ στὸν Ἀστυνομικὸ Διευθυντή, πού ὁ ἴδιος σηκώθηκε καὶ πῆγε ἀμέσως στὴν κρεββατοκάμαρα ὅπου εἶχαμε ἀφήσει τὸν Ἀνδρέα τὸν ὑπηρέτη μαζί μὲ τὸ θυρωρό.

Θὰ εἶχε βέβαια ὁ ὄψι του νὰ τὸν ἀνακρίνῃ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, ὅταν ὁμως ἀνοιξε τὴν πόρτα, κυττάξαμε κι' ἐμεῖς μάζη του καὶ εἶδαμε ὅτι ὁ θυρωρὸς ἦταν μόνος του. Ὁ ὑπηρέτης εἶχε κατέβει κάτω γιατί ἓνα παιδί ἦρθε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ πῶς ἓνας κύριος ἤθελε νὰ τοῦ μιλήσῃ.

Ὁ ἀστυνόμος κάτι ψιθύρισε σ' ἓναν χωροφύλακα ὁ ὁποῖος φύλαγε στὸν προθάλαμο καὶ ἐκεῖνος ἐξηφανίσθη ἀμέσως.

Μοῦ ἦρθε στὸ νοῦ ἡ ἐκφραστικὴ ματιὰ τοῦ Οὐίλλιαμ Θάρπς τῇ στιγμῇ πού ἀνεκάλυψε τὰ πλυμένα ἀποτυπώματα ἐπάνω στὸ πετσετάκι καὶ τὸ περίεργο κύτταγμα πού ἔκανε ἀντικρύζοντας μεταξὺ ἄλλων τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ καὶ τὸν ὑπηρέτη. Ὡστε ὁ συλλογισμὸς τοῦ ἱατροῦ συμφωνοῦσε μὲ τὴ δική του ἀρχικὴ σκέψις; Γιατί τότε δὲν ἔλαβε τὰ μέτρα του νὰ ἐξασφαλισθῇ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο κι' ἔτσι νὰ τοῦ ἐμποδίσῃ τὴ φυγή;

Τέτοια ἀμέλεια ἐκ μέρους ἐνὸς ἀνθρώπου τόσο προσεκτικοῦ ὅπως ἦταν ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς, μὲ κατέπληξε πάρα πολύ. Ἡ ἐκπληξίς μου μεγάλωσε περισσότερο ὅταν μέσα στὴ γενικὴ σιωπὴ πού ἐπικρατοῦσε, τὸν ἄκουσα νὰ προφέρῃ τὸν ἑξῆς συλλογισμό.

—Δὲν νομίζετε ὅτι μποροῦσε κανεὶς νὰ μπῇ ἐδῶ μέσα ἀπὸ τὰ τζαμιλίκια αὐτά;

Καὶ ἔδειξε τὰ μεγάλα τετράγωνα τζάμια πού ἦσαν κάπως πλάγια στερεωμένα καὶ σχηματίζαν τὴ στέγη τοῦ ἀτελιέ.

—Μοῦ φαίνεται, πολὺ εὐκολο, εἶπε, νὰ μετατοπισθῇ ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ τζάμια.

Σηκώσαμε τὰ κεφάλια μας καὶ κυττάξαμε τὴ τζαμαρία.

—Εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ παραδεχθούμε ὅτι κάποιος ἐμπῆκε μέσα, ἀπὸ κεῖ ἐπάνω, εἶπε ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντής.

Τὰ καντρόνια πού ἐστήριζαν τὰ τζάμια ἦταν σκωριασμένα, ὁ στόκος πού στερέωνε τὰ γυαλιὰ ἦταν σκεπασμένος ἀπὸ σκόνῃ ἡ ὁποία εἶχε πάρει ἓνα μαυρεῖδερὸ χρῶμα. Μποροῦσε μάλιστα κανεὶς νὰ διακρίνῃ στὶς γωνιὲς καὶ μερικὲς ἀραχνούλες.

Δὲν ὑπῆρχε μέσον ν' ἀνοιχθοῦν, κανένα τζάμι δὲν ἦταν κινητὸ καὶ τίποτα δὲν φαινόταν νὰ εἶχεν ἀποσπασθῇ. Ἀσφαλῶς κανένας δὲν μποροῦσε νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ.

Ὁ κύριος Ἀλλὰρ καὶ ὁ ἀνακριτὴς ἔδειξαν τὶς παρατηρήσεις τους αὐτὲς στὸν Θάρπς, ὁ ὁποῖος ἠρκέσθη νὰ χαμογελάσῃ μὲ τὸν αἰῶνιο αἰνιγματικὸ του τρόπο.

Ἡ ζαῖρα πόσο λεπτομερεῖς ἦταν οἱ ἐρευνες τοῦ φίλου μου γιὰ ν' ἀμφιβάλλω ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὅτι κι' αὐτὸς δὲν θὰ εἶχε κάνει προηγουμένως αὐτὲς τὶς ἴδιες παρατηρήσεις πού οἱ ἄλλοι τοῦ ἐξέθεταν. Πρὶν ἀπὸ μᾶς ἐκεῖνος εἶχε διαπιστώσει ὅτι ὑπῆρχαν καὶ ἀράχνες, ὅτι ὑπῆρχε καὶ σκόνῃ, τέλος εἶχε δῇ τὸ κάθε τί. Μήπως λοιπὸν ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ εἰς βάρος μας; Δὲν ἦταν δυνατόν. Ἡθελε νὰ μᾶς διασκεδάσῃ, ἴσως, γιὰ νὰλλάξουμε κάποιον ρυθμὸ στὶς σκέψεις μας;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει μὲ ποῖο σκοπὸ τὸ εἶπε αὐτό;

Ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ παραδεχθῶ ὅτι ὁ Θάρπς εἶχε σκεφθῇ σοβαρὰ πῶς ὁ δολοφόνος μποροῦσε νὰ εἶχε μπῇ μέσα ἀπὸ τὰ τζάμια ἐκεῖνα. Γιατί λοιπὸν τράβηξε τὴν προσαχὴ μας πάνω στὸ φωταγωγὸ ἐκεῖνον;

Ὁ θυρωρὸς μᾶς ἐπλησίασε τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ Ὁ κύριος Μπαλανκούρ, ὁ ἀνακριτὴς ἐπωφελήθη τῆς παρουσίας του νὰ συλλέξῃ καμμιὰ πληροφορία εἰς βάρος τοῦ ὑπηρέτου.

Ὁ θυρωρὸς δὲν ἐγνώριζε τὸν Ἀνδρέα παρὰ πρὸ ὀλίγου μόλις καιροῦ, πρὸ ἐνάμιση ἢ δυὸ τὸ πολὺ ἐτῶν, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ δηλαδὴ πού ὁ ἴδιος ὁ θυρωρὸς ἐπίασε δουλειὰ σὲ κείνο τὸ σπίτι, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε παρὰ νὰ πῇ ἓνα σωρὸ καλὰ λόγια γι' αὐτόν. Ἡ λατρεία τὴν ὁποίαν εἶχε ὁ Ἀνδρέας γιὰ τὸν κύριό του ἦταν παραδειγματικὴ, ὅσο γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τοῦ τὸ ἀναγνωρίσουν. Μὰς διηγήθηκε κατόπιν τὴν ἀπερίγραπτη συγκίνησίν του ὅταν κατέβηκε κι' ἔτρεξε νὰ ζητήσῃ βοήθεια μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πτώματος τοῦ κυρίου Κορμπάτ.

—Γνωρίζεις, τοῦ εἶπε ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντής, ὅτι ἡ ἐκδοχὴ τὴν ὁποία ἀποδεχθήκαμε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ κυρίου Κορμπάτ, εἶναι ἡ δολοφονία καὶ ὄχι ἡ συγκοπή τῆς καρδίας ὅπως ὑποθέσαμε κάπως ἐπιπόλαια στὴν ἀρχὴ τῶν ἐρευνῶν μας; Δὲν φαντάζεσαι ὅτι ὁ Ἀνδρέας ἦταν ἱκανὸς νὰ διαπράξῃ μιὰ ἐγκληματικὴ πράξι;

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ φάνηκε τόσο πολὺ ἀποκρουστικὴ στὸν ἐρωτώμενο θυρωρὸ ὥστε τὸ ἐδήλωσε καθαρά. Ἐπρεπε νὰ μὴν ξαίραμε τίς στενὲς σχέσεις κυρίου καὶ ὑπηρέτου γιὰ νὰ μporέσουμε νὰ σκεφθοῦμε ἓνα τέτοιο πρᾶγμα. Ὁ Ἀνδρέας;... Ἀλλ' αὐτὸς ὁ δυστυχὴς θὰ ἔχυνε τὸ αἷμα του μέχρι σταγόνας γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν κύριό του!

Κι' ἄρχισε νὰ διηγῆται διάφορα παραδείγματα τῆς λατρείας καὶ τοῦ ζήλου τοῦ ὑπηρέτου, πού δὲν μποροῦσαν—ἔτσι τουλάχιστον—

χιστον ἐνόμιζε — ν' ἀφήσουν οὔτε ἴχνος ἀμφιβολίας γιὰ τὰ αἰσθη-
ματά του καὶ τὴν τιμιότητά του.

— Σὰς, εἶπε, μήπως δὲ ἀφῆσε τὴν πόρτα ἀνοιχτή ὅταν κατέ-
βηκε σήμερα τὸ πρωὶ νὰ σὰς εἰδοποιήσῃ στὸ θυρωρεῖο;

— Ὑποθέτω δὲ θὰ ξέχασε νὰ τὴν κλείσῃ ἀπὸ τὴν τρομάρα
του καὶ ἀπὸ τὴν θλιθερὴ κατάστασι πού βρισκόταν τῇ στιγμῇ
ἐκεῖνη.

— Δὲν σὰς εἶπε τίποτα σχετικῶς μὲ τὶς ἐντυπώσεις του ἢ τῇ
γνώμῃ του γιὰ τὸ θάνατο τοῦ κυρίου του;

— Ἦταν πάρα πολὺ καταβεβλημένος γιὰ νὰ μπορέσῃ
νὰ σχηματίσῃ γνώμη πᾶνω σὲ ὁποιαδήποτε ὑπόθεσι. Πάν-
τως πρὸ ὀλίγου μοῦ ἐξεδήλωσε τὴν ἐκπληξί του γιὰ τὴν ἀνακά-
λυψι πού ἐκάνατε πᾶνω στὸ πετσετάκι πού σκέπαζε τὸ τραπεζάκι
ὅπως ἐπίσης γιὰ τὸ πιατάκι πού βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὸ ποτήρι.

— Δὲν ἤξαιρε τίποτα, λοιπόν; ρώτησε ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντής.

— Ἐκεῖνος μὲ διαβεβαίωσε δὲ ἐτοποθέτησε χθὲς βράδυ, τόσο
τὸ πιατάκι ὅσο καὶ τὸ ποτήρι στὸ ἄλλο τραπεζάκι τῆς γωνιάς
πού θὰ εἶδατε θεθαίως.

— Ὁ κύριος Κορμπάτ, εἶπα ἐγὼ, θὰ μπορούσε πολὺ καλὰ
νὰ πάρῃ ὁ ἴδιος τὸ ποτήρι καὶ τὸ πιατάκι καὶ νὰ τὰ πᾶν ὅπου
τοῦ ἄρεσε.

— Καὶ γιατί νὰ μὴν ἐλέρωνε καὶ ὁ ἴδιος τὴν πετσετούλα, νὰ
ἐπλυνε ὁ ἴδιος τὸ λερωμένο μέρος, κ' ἐπειτα νὰ θάνῃ τὸ πιατάκι
ἀπὸ πᾶνω γιὰ νὰ τὸ σκεπάσῃ; ρώτησε ὁ Θάρπς εἰρωνικά. "Αν
προχωροῦμε μ' αὐτὸ τὸ βῆμα, ἀγαπητὲ Λύνχαμ, δὲν θὰ γρήσουμε
νὰ φθάσουμε σὲ μιὰ μονάχα λύσι: Στὴν αὐτοκτονία.

— Καὶ γιατί ὄχι; ἀπήντησα στενοχωρημένος ἀπὸ τὸ εἰρωνικὸ
ῥυθμὸ τοῦ φίλου μου. Κι' αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἀξίζει ὅπως καὶ κάθε
ἄλλῃ.

— Ἐξετάσαμε τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ ἐγὼ καὶ ὁ κύριος Ἀστυνό-
μος, εἶπε ὁ Ἀσελίν, ἀλλὰ δὲν στηρίζεται πουθενά.

Τὸ ἤξαιρα βέβαια κι' ἐγὼ δὲν ἐστηρίζετο πουθενά τὸ ζή-
τημα τῆς αὐτοκτονίας, ἀλλὰ ἡμουν τόσο πολὺ θυμωμένος τῇ
στιγμῇ ἐκεῖνη γιὰ τὸν Θάρπς πού θὰ μπορούσα νὰ ὑποστηρίξω
τὴν πρὸ παράλογη ἀνοησία, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ φέρω μιὰ ἀν-
τίρρηση στὸ φίλο μου.

Μοῦ ἦταν δύσκολο νὰ μὴν ἀναγνωρίσω δὲ ἐκεῖνος εἶχε δι-
κηρὰ καὶ δὲ ἡ ἐνδειξις τοῦ πιάτου πού μπήκε νὰ κρύψῃ τὰ στίγ-
ματα ἦταν πολὺ σοβαρὰ. Πάντως τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη μοῦ ἦρθε νὰ
μὴν τὴν ἀναγνωρίσω.

Ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς εἶχαν πιάσει
κουδέντα μὲ τὸν Μπόκς, τὸ θυρωρὸ, καὶ δὲν σταματοῦσαν τὸ ἐ-
ρωτηματολόγιό τους.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑπεστήριξε μ' ἐπιμονὴ τὸν ὑπηρέτη καὶ
ἐμπαινε ἐγγυητὴς γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τῶν αἰσθημάτων ἐκεῖνου!

Ὁ Ἀνδρέας ἔλεγε θεθαίως τὴν ἀλήθεια ὅταν ἐδεβαίωσε ὅτι δὲν
ἤξαιρε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ὑπόθεσι τῆς πετσετάς καὶ τοῦ πιά-
του. Ἀναρωτιότανε μάλιστα πῶς πλύθηκε τὸ πετσετάκι κι' ἀπὸ
ποιόν Κανείς, καὶ τὸ ἐπανελάβε πολλὰς φορὲς, κανείς δὲν μπο-
ροῦσε νὰ μπῇ στὸ διαμέρισμα, ἀλλ' οὔτε ἀναμφισδητήτως ὁ κύ-
ριος Κορμπάτ μπορούσε νὰ ἔχῃ μεταφέρει ἢ πλύνει τὴν πετσετά.

— Καὶ δὲν φαντάζεται πῶς μπορούσαν αὐτὰ νὰ εἶχαν γίνει.

— Τόσο ἐκεῖνος ὅσο κι' ἐγὼ μείναμε σαστισμένοι ὅταν τ' ἀ-
κούσαμε.

— Γιατί ἐφυγε πρὸ ὀλίγου;

— Ἦρθαν καὶ τὸν φωνάξαν.

— Ποιός;

— Ἐνας νεαρός;

— Τὸν εἶδατε ἐσεῖς;

— Ὁχι, μοῦ τὸ εἶπε ὁ Ἀνδρέας.

— Ἐνας μικρὸς μορφασμὸς στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀστυνομικοῦ
Διευθυντοῦ μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω ὅτι αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια τοῦ
φαινόταν ἀντικανονικὴ καὶ ὅτι λίγη πίστι ἔδινε στὰ λεγόμενα.

Ὁ χωροφύλαξ πού εἶχε κατεβῇ κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἀστυνο-
μικοῦ Διευθυντοῦ, ἐμπήκε μέσα λέγοντας.

— Τίποτα, κύριε. Κανείς δὲν ξαίρει τίποτα. Ὁ ὑπηρέτης,
ἐβγήκε, δίχως νὰ πῇ τίποτα..

— Μόνος;

— Μόνος, μάλιστα κύριε.

— Δὲν τὸν συνώδεε κανείς;... Ἐνας νεαρός...

— Κανείς... Ἀπολύτως κανείς. Σὰς τὸ διαβεβαίω.

Ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς μὰς ἔρριξε μιὰ ματιά. Ἡ μαρ-
τυρία τοῦ χωροφύλακος ἦταν κατηγορηματικὴ: ὁ ὑπηρέτης ἐβγή-
κε ἔξω μόνος του, ἄρα εἶχε πῇ ψέματα λέγοντας ὅτι ἀκολου-
θοῦσε κάποιον νεαρὸ πού ἦρθε νὰ τὸν φωνάξῃ.

Αὐτὸ κατάλαβε καὶ ὁ θυρωρὸς. Ἐπέμενε ὁμοῦ καὶ ρωτοῦσε
τὸ χωροφύλακα.

— Ἀλλὰ... τότε ἀπὸ πού ἐπέρασε ὁ νεαρὸς πού ἦρθε νὰ τὸν
φωνάξῃ;

— Δὲν εἶδα κανένα νεαρό.. Οἱ ἄλλοι χωροφύλακες πού εἶναι
κάτω δὲν εἶδαν κανένα νὰ μπαῖνῃ ἢ νὰ βγαῖνῃ.

— Περίεργο... πολὺ περίεργο ψιθύρισε ὁ θυρωρὸς πού δὲν κα-
ταλάβαινε ἀπολύτως πᾶ τίποτα γιὰ τὴν στάσι ἐκεῖνου πού πρὸ
ὀλίγου ὑπερασπιζότανε μὲ τόση θέρμη.

Γύρεψα νὰ δῶ τί ἔλεγε ὁ Θάρπς γι' ὅλα αὐτὰ μὰ δὲν τὸν
βρήκα.

Βγήκα κι' ἐγὼ ἔξω νὰ δῶ πού εἶναι καὶ τὸν βρήκα στὸν προ-
θάλαμο, γονατισμένο στὸ πάτωμα μ' ἕναν φανὸ στὸ χέρι.

— Θάρπς, τοῦ εἶπα, ξαίρεις τί συμβαίνει;

Ἐκεῖνος μισοσηκώθηκε καὶ εἶπε:

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΑΒΑΤΩ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΗΝ ΠΑΝΟΙΣΤΗΘΙΟΝ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

—'Ο υπηρέτης έφυγε συντροφευμένος από ένα νεαρό και κανείς δεν είδε τὸ νεαρό. Έτσι δὲν εἶναι;

—'Εγνεφα, «ναί» μὲ τὸ κεφάλι μου, γιατί μου φάνηκε ὅτι διατηροῦσε τὸ εἰρωνικό ἐκεῖνο ὕφος του καὶ μὲ πείραζε αὐτὴ ἡ στάσι του.

—Τὶ τὸ περίεργο; ἐρώτησε.

—'Αλλά... τὸ σπῆτι φυλάγεται καλὰ καὶ κανείς δὲν μπορεῖ νὰ μπῇ. Καὶ ἂν εἶδαν τὸν υπηρέτη νὰ δγαίνει τὸν εἶδαν μόνον.

—'Ο Ουῆλλιαμ Θάρπς ἀνασήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του καὶ χωρὶς νὰ δώση καμμιὰ προσοχή σὲ μένα συνέχισε τὴ δουλειά του ἀπὸ τὴν ὁποία τὸν εἶχα διακόψει.

—'Η ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Ουῆλλιαμ Θάρπς μ'έκανε πολλὰς φορές νὰ σαστίζω: δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ μὲ συνηθίσῃ μὲ τοὺς τρόπους του. Πολλὰς φορές συλλογίστηκα καὶ εἶπα ὅτι ἡ εἰρωνεία του, οἱ τρόποι του, ἡ εὐχαρίστησις τὴν ὁποία δοκίμαζε νὰ γελοιοποιῇ, δὲν ἦταν παρὰ ἡ χρήσις ἑνὸς συστήματος πού μὲ τὸ φλεγματικό του ὕφος μ'έκανε νὰ τρελαίνωμαι. Καὶ ὅμως παρ' ὅλο αὐτὰ ἤξαιρα ὅτι εἶχε μιὰ καλοκάγαθη ψυχὴ καὶ μιὰ ἀπέραντη καλωσύνη. Γι' αὐτὸ καὶ κάθε φορὰ ὅταν θρискόμουνα σὲ μιὰ τέτοια κατάσταση μπροστά, τὰχανα, σάστιζα καὶ δὲν ἤξαιρα τί νὰ κάνω.

—'Υπῆρχαν στιγμὲς πού ἐνοιωθα τὸν ἑαυτό μου τόσο πολὺ ἀπομακρυσμένο ἀπὸ κοντά του, πού τὸν ἐνοιωθα τόσο ξένο σὲ ὅλες μου τίς σκέψεις, πού τὸν κύτταζα σὰν παράξενο φαινόμενο, ἀκατανόητο πού δὲν μπορούσα ν' ἀντιληφθῶ καὶ τὴν περίεργη ἀντίληψί του.

—'Βρισκόμουνα λοιπὸν σὲ μιὰ ἀπὸ τίς στιγμὲς αὐτές. Εὐτυχῶς ἡ συζήτησις πού γινότανε στὸν συγκεντρωμένο σὲ μιὰ γωνιά ὄμιλο, πού ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ, τὸν ἀστυνόμο, τὸν 'Ασελίν, καὶ τὸν κύριο 'Αλλάρ, ἄλλαξε τίς σκέψεις μου.

—'Ο 'Ασελίν καθὼς τοὺς πλησίασα, γύρισε, ἤρθε κοντά μου καὶ μὲ ὠδήγησε στοὺς προϊσταμένους του. Ὅπως τὸ φανταζόμουνα συζητοῦσαν γιὰ τὴν περίεργη ἐξαφάνισι τοῦ πιστοῦ υπηρέτη. Ἡ διαγωγή του ἐκρίνετο πολὺ ἀσχημα, καὶ ἤδη εἶχαν δοθῇ διαταγὲς νὰ ἀνευρεθῇ τὸ ταχύτερο, τόσο πολὺ δέβαιον ἦσαν γιὰ τὴν ὑποπτη φυγὴ του.

—Τὶ σκέπτεται ὁ κύριος Θάρπς; μὲ ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς.

—Τοὺς ἐξέθεσα τὴ γνώμη μου γιὰ τὸ φίλο μου.

—Εἶναι ἕνας τύπος πάρα πολὺ περίεργος, παρατήρησε ὁ κύριος 'Αλλάρ. Πάντως πρέπει κανείς νὰ τὸν δικαιώσῃ. Ἀσφαλῶς δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ γελιέται καμμιὰ φορὰ μὲ τίς τόσο λεπτομερεῖς ἐρεῦνες του. Πολυσκοτίζεται τὸ μυαλό του καὶ θάνει ὁ νοῦς πράγματα πού εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.

—'Ο Ουῆλλιαμ Θάρπς ἐμπήκε τὴ στιγμὴ ἐκείνη στὸ ἀτελιέ, πού εἶμαστε ὅλοι μαζεμένοι, καὶ ὅπως πάντοτε συμβαίνει σὲ κάτι τέτοιες περιπτώσεις, ἡ κουβέντα μας ἐσταμάτησε ἀπότομα,

δίχως νὰ μπορῇ κανένας ἀπὸ μᾶς νὰ δρῇ ἕνα θέμα γιὰ νὰ συνεχίσῃ.

—'Ο Θάρπς παρατήρησε δέβαια τὴν ἀμνηχανία μας, γιατί εἶδα ἕνα χαμόγελο ν' ἀνθίξῃ στὰ χεῖλη του.

—Φίλε μου, τοῦ εἶπα, μιλούσαμε γιὰ τὸν 'Ανδρέα καὶ οἱ κύριοι ἀπὸ δῶ παρατηροῦσαν δικαίως...

—... ὅτι οἱ ἀπόντες ἔχουν πάντα ἀδικο, μὲ διέκοψε ξαφνικά.

—Κυτταχθήκαμε κάπως σαστισμένοι. Ἡ ἀπάντησις τὴν ὁποία ἔδωκε μπορούσε ν' ἀφορᾷ τόσο τὸν υπηρέτη ὅσο καὶ κείνον τὸν ἴδιο πού εἶχε λείψῃ ἀπὸ κοντά μας.

—'Αφῆσε μερικά δευτερόλεπτα νὰ περάσουν καὶ συνέχισε.

—Εἶναι πολὺ μεγάλο πρᾶγμα νὰ κρίνῃ κανείς τὸν κόσμον τόσο ἐπιπόλαια. Ἴσως ὁ υπηρέτης νὰ μὴν εἶναι καθόλου ἐνοχος. Πολὺ πιθανὸν τὸ μόνο του ἀδικο νὰ εἶναι ἡ ἐξαφνικὴ του ἐξαφάνισις, πού σὰς ἐπιτρέπει νὰ ἐνισχύετε ἀνεξόδως μιὰ ὑπόθεσι τόσο εὐκολῇ.

—'Εκάνατε καμμιὰ παρατήρησι πού ἀποκλείει τὴν ἐνοχὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου; ἐρώτησε ὁ κύριος Μπαλανκούρ.

—Τίποτα τὸ θετικό. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως μπόρεσα νὰ καθορίσω ὅτι ὁ δολοφόνος εἶναι ἀνθρωπος μεσαίου ἀναστήματος, ἀδύνατος, ὅτι ἔχει χέρια λεπτά καὶ περιποιημένα, μαλλιὰ μαῦρα. Φορὰ παπούτσια μὲ ψηλὰ τακούνια καὶ μυτερά. Προσθέτω ὅτι δὲν ἔχει μουστάκια καὶ εἶναι μάλλον νευρικός.

—Εἶναι ἀκριβῶς ἡ περιγραφή τοῦ υπηρέτου, εἶπε ὁ γιατρός.

—'Ο Ουῆλλιαμ Θάρπς τὸν κύτταξε μιὰ στιγμὴ καὶ εἶπε:

—Μποροῦσε νὰ εἶναι καὶ ἡ δική σας, γιατρέ.

ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΑΡΙΘΜΟΙ

Τὸ πτώμα τοῦ κυρίου Κορμπάτ εἶχε μεταφερθῇ ἐπάνω στὸ κρεβάτι. Ὁ ἀνακριτὴς, ὁ ἀστυνόμος καὶ ὁ ἀστυνομικός διευθυντὴς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας, ἀφοῦ ἐτοποθετήσαν φύλακας στὶς πόρτες, ἀρχισαν τίς νομικὲς διατυπώσεις. Ὁ 'Ασελίν, πού ἐπεφορτίσθη νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἀνάκρισι, τοὺς βοηθοῦσε.

—'Ο Ουῆλλιαμ Θάρπς καὶ ἐγὼ εἶμαστε τὰ μόνα ξένα πρόσωπα στὰ ὁποία ἐπέτρεψαν νὰ μείνουν μέσα στὸ διαμέρισμα.

Σύμφωνα μὲ τὸ σύστημά του, ὁ διάσημος ἀστυνομικός Ουῆλλιαμ Θάρπς περιώριστη νὰ μείνῃ ἀπλοῦς θεατὴς τῶν νομικῶν διατυπώσεων καὶ δὲν ἐπενέδινε παρὰ μονάχα ὅταν τοῦ τὸ ζητοῦσαν. Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ συνεχίξῃ τὴ δουλειά του καὶ νὰ προχωρῇ δραστήρια στὴ δική του ἐρευνα. Οἱ τρόποι ἐνεργείας του ἦσαν ἐντελῶς προσωπικοί, τὰ συστήματά του ἐντελῶς νέα, πού δὲν τὸν ἐνδιέφερε ἐντελῶς τὸ πῶς ἐνεργοῦσαν οἱ ἄλλοι.

Λοιπὸν, ἔτσι ἦσαν τὰ πράγματα, ὅτε οἱ δικαστικοὶ ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ δωμάτιο τοῦ νεκροῦ, ὅταν ξαφνικά

τούς σταμάτησε ο Ουίλλιαμ Θάρπς.

— Φοβάμαι, είπε, ότι ξεχάσατε το σπουδαιότερο.

Ο αστυνομικός διευθυντής ο κύριος Άλλάρ, ήξαιρε πολύ καλὰ τί πολύτιμη υπηρεσία μπορούσε νὰ προσφέρει ὁ φίλος μου στὴν ἀνάκρισι.

Ο κύριος Μπαλανκούρ καὶ ἐκεῖνος τὸν παρεκάλεσαν, ὥς ἦτο ἐπόμενον νὰ καθορίσῃ τίς σκέψεις του.

Πρὶν ἔμῳς ὁ Θάρπς μπορέσῃ νὰ ἀπαντήσῃ, ἕνας ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες, ὁ ὁποῖος φυλοῦσε στὸν προθάλαμο, εἰσήγαγε μέσα στὸ δωμάτιο τὸν κύριο Βεριλλόν, τὸν διευθυντὴ τῆς ἀνθρωπομετρικῆς υπηρεσίας.

— Φθάνεις στὴν κατάλληλη στιγμή, εἶπε ὁ Θάρπς σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ κυρίου Βεριλλόν.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὸν ὠδήγησε μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο κἀντρο πού ἦταν κρεμασμένο σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου καὶ τὸ ὁποῖο τὴ στιγμή ἐκεῖνη παρατηροῦσε ὁ Ἀσελίν.

— Αὐτὸ τὸ κἀντρο σὰς ἐνδιαφέρει, Ἀσελίν; ἐρώτησε ὁ φίλος μου.

— Δὲν καταλαβαίνω πολλὰ πράγματα, ἀπὸ ζωγραφικὴ, κύριε Θάρπς. Ἀλλά, σεις...

— Μπα! Εἶναι ἕνα ἀντίγραφο κακοφτιαγμένο ἐνὸς ἔργου τοῦ Ζουρμπάραν. Ἕνα εἶδος ζωγραφικῆς πού δὲν μ' ἐνθουσιάζει καθόλου. Ἡ κορνίζα του ὅμως, μ' ἐνδιαφέρει περισσότερο καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὁ κύριος Βεριλλόν θὰ ἔχῃ μ' ἐμένα τὴν ἴδια γνώμη ἂν θελήσῃ νὰ λάβῃ τὸν κόπο ν' ἀνεβῇ ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴν καρέκλα.

Καὶ ἔδειξε μιὰ καρέκλα ντυμένη μὲ σκουῖο βελούδο πού βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὸ κἀντρο.

Ο διευθυντὴς τῆς ἀνθρωπομετρικῆς υπηρεσίας, δὲν ἦταν καὶ πολὺ συνηθισμένος μὲ τοὺς τρόπους τοῦ αστυνομικοῦ καὶ φάνηκε κάπως κατάπληκτος στὴν πρόσκλησι πού τοῦ ἔκανε. Πάντως ἦταν ἔτοιμος ν' ἀνεβῇ πάνω στὴν καρέκλα πού τοῦ ὑπέδειξε, ὅταν ὁ Θάρπς τὸν ἐσταμάτησε.

— Μιὰ στιγμή, τοῦ εἶπε, πρέπει πρῶτα νὰ κάνουμε μιὰ μικρὴ δεδαίωσι...

Πάνω στὸ βελούδο τῆς καρέκλας, πολὺ ἐλαφρά, μόλις διακρινόμενα, ἀρκετὰ ὅμως γιὰ νὰ φαίνωνται, διεκρίνοντο κάτι ἴχνη. Ἦταν οἱ πόντες ἐνὸς ζευγαριοῦ παπουτσιῶν.

— Τὰ παπούτσια τοῦ δολοφόνου, κατὰ πάσαν πιθανότητα, παρετήρησε ὁ Θάρπς.

Ο κύριος Βεριλλόν ὅταν ἀνέβηκε στὴν καρέκλα, ὁ φίλος μου τοῦ ὑπέδειξε τὴν παρουσία δαχτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, τὰ ὁποῖα διεκρίνοντο πάρα πολὺ καλὰ ἐπάνω στὴ σκόνῃ πού σκέπαζε τὸ ἀπάνω μέρος τῆς κορνίζας. Ἐπίσης καὶ ἄλλα ἀποτυπώματα, ὅπως πῆρχαν στὰ πλάγια, ἀλλὰ ὄχι τόσο πολὺ ἐμφανῆ.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ κἀντρο μετακινήθηκε τώρα τελευταία, παρετήρησε ὁ Ἀσελίν.

— Καὶ πολὺ πιθανὸν αὐτὴ τὴ νύχτα, προσδιώρισε ὁ φίλος μου καὶ τὸ ἀκούμπησαν ὅπως φαίνεται ἐδῶ στὴν τραπεζαρία: κυττάχτε διακρίνεται μιὰ πολὺ λεπτὴ γραμμὴ γκρίζα σκόνῃ, ἥ ὁποία δείχνει ὅτι ἐκεῖ ἀκουμποῦσε τὸ ἐπάνω μέρος τῆς κορνίζας τοῦ κἀντρου. Εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἴδιο ὕψος. Ἀπὸ τὸ λίγο πού μπόρεσα νὰ δῶ τὸν ὑπηρετῆ, μοῦ φάνηκε πολὺ νοικοκύρης καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ξεσκονίζῃ κάθε μέρα τὴν ταπετσαρία, εἰδικῶς αὐτὸ τὸ μέρος πού διακρίνεται τόσο πολὺ. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ μετακίνησις τοῦ κἀντρου γίνηκε αὐτὴ τὴ νύχτα.

Ἐνῶ ὁ κύριος Βεριλλόν ἔπαιρνε τ' ἀποτυπώματα, ὁ κύριος Θάρπς γύρισε καὶ εἶπε στὸν αστυνόμο:

— Σὰς παρακαλῶ ἐπίσης νὰ προσέξετε, Ἀσελίν, ἐπάνω καὶ σ' αὐτὸ τὸ χρηματοκιβώτιο. Ἐχει μιὰ νυχιά μόλις ὁρατὴ κοντὰ στὴν κλειδαριὰ ἀπὸ δῶ πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ο κύριος Ἀλλάρ καὶ ὁ ἀνακριτὴς προχώρησαν γρήγορα πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιο. Τὸ εἶχαν κυττάξει καὶ οἱ δύο τοὺς πρὸ ὀλίγου, ἀλλὰ δὲν εἶδαν τὴ νυχιά.

Τὸ δάχτυλο τοῦ αστυνομικοῦ ἀκούμπησε πάνω στὸ ἐλαφρὸ ἐκεῖνο ξύσιμο καὶ τοὺς τὸ ὑπέδειξε.

— Πῶς τὸ ἀνακαλύψατε αὐτό, ρώτησε ὁ Μπαλανκούρ κατὰ-πληκτος.

Δίχως ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Ουίλλιαμ Θάρπς ἔβγαλε ἕνα φακὸ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τοὺς τὸν ἔδωσε. Ο ἀνακριτὴς τὸν πῆρε καὶ ἐξήτασε πάλι γύρω-γύρω τὴν κλειδαριὰ.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, εἶπε, ὅτι κάποιος προσπάθησε νὰ παραβιάσῃ αὐτὸ τὸ ἐπιπλο. Τὸ ἄτομο πού ἔκανε αὐτὴ τὴ δουλειὰ θὰ εἶναι πάρα πολὺ ἱκανὸ γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ ἴχνη πὶὰ ὁρατὰ.

— Κυττάχτε καλὰ, ἐσυμβούλεψε ὁ αστυνομικός, καὶ θὰ βρῆτε πέντε ἢ ἕξι δαχτυλικά ἀποτυπώματα, ἀρκετὰ ἐμφανῆ σὲ ἀπόστασι δέκα ἐκατοστῶν ἀπὸ τὴν κλειδαριὰ.

— Ἐχεῖς ἐντελῶς δίκιο, παρετήρησε ὁ ἀνακριτὴς. Ἀναρωτιέμαι πῶς κατωρθώσατε νὰ ἀντιληφθῆτε ὅλα αὐτά, κύριε Θάρπς, γιὰτὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἤρθατε δὲν ἔγκαταλείψατε τὴ γωνιά σας ἐκεῖ κάτω.

Ο φίλος μου χαμογέλασε.

— Εἶχα κάνει ἤδη τίς παρατηρήσεις μου προηγουμένως, τὴν ὥρα πού ὁ γιατρὸς προσπαθοῦσε νὰ σὰς πείσῃ ὅτι τὸ θῦμα πέθανε ἀπὸ φυσικὸ θάνατο.

Τ' ἀποτυπώματα τοῦ χρηματοκιβωτίου ἦσαν τὰ ἴδια μὲ τὰ ἀποτυπώματα τῆς κορνίζας.

— Μήπως ἔχουμε νὰ δοῦμε τίποτ' ἄλλο ἐδῶ, κύριοι; ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς, ὁ ὁποῖος ἄρχισε πιά νὰ μὴν ἐμπιστευεταὶ στὸν ἑαυτὸ του. Οἱ κλειδαριὲς καὶ οἱ σύρτες, στίς πόρτες...

—Δὲν ἔχουν διόλου ἀγγιχθῇ.

Ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς πῆρε ἰδιαιτέρως τὸν Θάρπς καὶ τοῦ εἶπε:

—Δὲν θέλω νὰ φανῶ ἀδιάκριτος, κύριε Θάρπς, οὔτε νὰ σὰς υποχρεώσω νὰ πῆτε περισσότερα ἀπὸ ὅσα θέλετε νὰ πῆτε καὶ νὰ μάθωμε, ἀλλὰ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ ξαίρετε ἤδη πάρα πολλὰ πάνω σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ἐνῶ ἔμελλε δὲν βλέπουμε ἀκόμα τίποτα, ἀκόμα οὔτε τὴν αἰτία τοῦ ἐγκλήματος, δεδομένου ὅτι δὲν διεπράχθη κλοπὴ, καὶ πάρα λίγο νὰ μὴν ἀναγνωρίσουμε ὅτι τὸ θῦμα... Γιατί, παραδείγματος χάριν βεβαιώνετε μὲ τὸν κατηγορηματικώτερο τρόπο ὅτι οἱ κλειδαριὲς καὶ οἱ σύρτες δὲν ἔχουν πειραχθῇ, ἐνῶ ὅπως εἶδαμε δὲν ἐπλησιάζατε κἀν τίς πόρτες...

—Ἀπλούστατα διότι ἔχω σχηματίσει γνώμη ὅτι κάποιος μπῆκε ἀπὸ κάπου ἄλλου.

—Ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ συγκοινωνεῖ μὲ τὸ ἀτελιέ; Ἀλλά, συγγνώμη, τί συμφέρον εἶχε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου, χάρις σὲ σὰς κατέχουμε ὠρισμένα ἔχνη, νὰ κἀν τὸ γύρο ἀπὸ κείνη τὴ μεριά; Ἀφοῦ ἀπεδείχθη ὅτι αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ μπῇ μέσα στὸ ἀτελιέ παρὰ μονάχα ἂν ἔμπαινε ἀπὸ τὴν κυρία πόρτα τῆς εἰσόδου!

—Προσπαθήσατε, πράγματι, πρὸ ὀλίγου, εἶπε ὁ Θάρπς, νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξετε Δὲν μπορῶ νὰ ἀπαντήσω μὲ ἀκριβεία στὴν ἐρώτησί σας, πρὸς στιγμὴν τοῦλάχιστον. Ἐκεῖνο μόνο τὸ ὁποῖον ἔχω νὰ κάνω εἶναι νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι κατ'ὀρθωσα νὰ καθορίσω τὸ δρόμο ποὺ πῆρε ὁ δολοφόνος ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ ἀτελιέ ἕως ἐδῶ, καὶ ὅτι ὁ δρόμος του γιὰ νὰ φθάσῃ ἐδῶ, περνᾷ ἀπὸ τῆς διαμέσεως πορτοῦλα.

—Αὐτὸ μᾶς δίνει νὰ ἐννοήσωμε ὅτι τὸ πρόσωπο αὐτὸ θὰ εἶναι κανένας οἰκέτος τοῦ σπιτιοῦ, παρατήρησε ὁ ἀστυνόμος ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἀκόμη ἐκφέρει γνώμη. Καὶ τότε ἐρχόμαστε πάλι πίσω στὴν ὑπόθεσι νὰ ἐνοχοποιήσουμε τὸν ὑπηρέτη ὁ ὁποῖος ἔφυγε δίχως νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ.

Ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Φοβάμαι, εἶπε, ὅτι θὰ ἀναγκασθῶ νὰ φέρω ἀντίρρηση. Ἡ ἐνοχὴ τοῦ Ἀνδρέα μοῦ φαίνεται διαρκῶς καὶ περισσότερο προβληματική. Διότι κάθε νέα ἀνακάλυψι ποὺ κάνουμε δεῖχνει νὰ τὸν θέτῃ τοῦναντίον ἐκτὸς ἐνοχῆς, καὶ ὁδηγεῖ στὴν τελικὴ ἀποδείξι τῆς ἐντελοῦς ἀθωότητός του.

Ὁ ἀστυνόμος ἦταν λιγάκι ἐπίμονος. Ὅχι ἀπὸ σχηματισμένη ἤδη γνώμη, ἀλλὰ ἀπὸ ἀδυναμία τῆς περιρισμένης λογικῆς του, ὁ Θάρπς κατέρριψε σημεῖον πρὸς σημεῖον τὴν πρώτη θέσι τῆς γνώμης ἐπὶ τῶν ἰδικῶν του παρατηρήσεων. Τοῦ κρατοῦσε λοιπὸν μιὰ μικρὴ κακία καὶ δὲν θὰ τοῦ ἦταν δυσάρεστο νὰ τσακώσῃ τὸν Θάρπς νὰ κἀν κανένα λάθος ἢ νὰ τὸν βρῇ ἀντιφάσκοντα ποθενᾶ μὲ τὸν ἑαυτό του.

—Καὶ ὅμως, μοῦ φαίνεται ὅτι σὰς ἄκουσα προηγουμένως νὰ χαράζετε ἓνα πορτραῖτο τοῦ δολοφόνου, τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ ἀρκετὰ ἀπὸ ὅτι ξαίρουμε μὲ τὸν ὑπηρέτη καὶ ἐπὶ πλέον ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἐνοχος ἦταν πολὺ οἰκέτος τοῦ...

—Αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ, διέκοψε ὁ Θάρπς. Μιλάτε γιὰ τὴν περιγραφή ποὺ ἔκανα τοῦ ὑποτιθεμένου ἐνόχου, ἀλλὰ ἡ περιγραφή ἐκείνη δὲν ἦταν τόσο ἀκριβὴς, ὥστε νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐντελῶς πάνω στὸν ὑπηρέτη.

—Ἐλπίζω, εἶπε ψυχρὰ ὁ ἀστυνόμος, ὅτι ἡ πρὸ ὀλίγου παρατήρησίς σας καὶ σχετικῶς μὲ τὸ γιατρό, δὲν ἦταν παρὰ ἓνα ἀστεῖο.

Ὁ ἀστυνομικὸς σήκωσε τοὺς ὤμους του

—Καὶ γιατί; εἶπε. Βεβαιότατα βρισκόμεθα μακριὰ ἀπὸ τοῦ νὰ κατηγορήσουμε τὸ φίλο σας, ἀλλὰ δὲν ἔχω καμμιά ὕλική αἰτία—λέγω ὕλική—νὰ μὴν προσδιορίσω ὅτι ἡ περιγραφή μου ἐφαρμόζεται ἀκριβέστατα τόσο στὸ γιατρὸ ὅσο καὶ στὸν ὑπηρέτη. Δὲν βλέπετε καμμιά αἰτία γιατί ὁ γιατρός Μορτὲ νὰ ὑπῆρξε ἓνας δολοφόνος, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἄλλο τόσο καμμιά ποὺ ὁ ὑπηρέτης νὰ εἶναι ὁ δολοφόνος. Ἡ ἐργασία μου μέχρι στιγμῆς περιορίσθηκε εἰς τὸ νὰ κάνω ἀνακαλύψεις ἔχνη, τὰ ὁποῖα κατόπιν ἐπιθυμίας σας, τὰ ὑπέδειξα. Δὲν ἰσχυρίζομαι οὔτε ἐπιμένω νὰ βγάλω ἀκόμα συμπεράσματα, ἐπωφελῇ ἢ ὄχι, πρὶν δυνηθῶ νὰ φωτισθῶ ἀκόμα καλύτερα σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Αὐτὸ δὲν εἶναι σοβαρὸ κύριε ἀπήντησε ὁ ἀνακριτής. Μᾶς ἀποδείξατε ὅτι τὸ ἐγκλημα εἶναι ἔργον ἑνὸς οἰκέτου πρὸς τὸ σπίτι

Καθόλου κύριε. Ἀπέδειξα ἀπλούστατα ὅτι ὁ ἐνοχος εἶχε γνῶσιν τῆς κρυμμένης πίσω ἀπὸ τὰ χαρτὰ πορτοῦλας.

—Πολὺ καλὰ. Ἀλλὰ ὁ ὑπηρέτης...

—Τὴν ἤξαιρε βέβαια κι' αὐτός. Ὁρατα. Τότε τὴν ἤξαιρε καὶ ὁ γιατρός.

—Εἶπατε ὅτι ὁ ἐνοχος, ἡ τοῦλάχιστον ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἐμπῆκε ἐδῶ μέσα εἶχε μέτρο ἀνάστημα.

—Μοῦ ἀρκεῖ ποὺ εἶδα ὅτι γιὰ ν' ἀνεβῇ νὰ πιάσῃ τὸ κάπνισμα δὲν ἔφτανε καὶ ἀνασηκώθηκε στὶς ἄκρες τῶν παπουτσιῶν του, ἐνῶ ἐγὼ ποὺ εἶμαι ψηλὸς δὲν κάνω καμμιά προσπάθεια ν' ἀνασηκωθῶ γιὰ νὰ φθάσω. Τὸ ὕψος τοῦ γιατροῦ εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἴδιο ὅπως τοῦ ὑπηρέτη.

—Ναί, ἀλλὰ ὁ ὑπηρέτης μᾶς τὸ ἔχει σκάσει.

Ὁ ἀστυνόμος ἔρριξε αὐτὴ τὴ φράσι μὲ τόνο θριάμβου.

—Συμφωνῶ, εἶπε ὁ Θάρπς, δίχως νὰ δεῖξῃ καμμιά συγκίνησι γιὰ τὴν παρατήρησι τοῦ ἀστυνόμου, ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη αἰτία γιὰ νὰ τὸν υποπτευθῶμε, ἀλλὰ τίποτα δὲν μᾶς ἀποδεικνύει ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μᾶς τῶσκασε. Καὶ ἂν αὐτὸ εἶναι μιὰ αἰτία νὰ προσδιορίσουμε μιὰ ἀμφβολία ἐναντίον του, δὲν θὰ ἦτο βέβαια μιὰ μικρότερα αἰτία γιὰ τὸ γιατρὸ ὁ ὁποῖος ἐξ ἀρχῆς ὑπε-

στήριζε ότι ο νεκρός πέθανε από φυσικό θάνατο.

Τα λόγια αυτά ειπώθηκαν τόσο απότομα πού ο αστυνόμος δεν ήξειρε τί να απαντήσει.

—Κυτᾶχτε και μόνοι σας, παρετήρησε ο Θάρπς, ότι οι πιθανότητες ισοδυναμούν. Αν τώρα θέλετε να μάθετε τη γνώμη μου αυτή πού σχημάτισα απλώς από έντυπώσεις, θα σας πω ότι δεν νομίζω καθόλου ένοχο τόν γιατρό, μέχρι στιγμής τουλάχιστον, άλλ' ούτε ένοχο και τόν ύπηρέτη. Ελπίζω μάλιστα ότι έντός ολίγου θα καθορισθῇ έντελώς ή άθωότης αυτού του τελευταίου.

Είχαμε βγῆ από τὸ δωμάτιο του έγκλήματος και ο διαστικός αυτός διάλογος είχε διεξαχθῇ στο διάδρομο για τόν όποιο σας άναφερα. Επιστρέψαμε σιγά, σιγά στον προθάλαμο. Εκεί ο φίλος μου έσταμάτησε έδγαλε από τήν τσέπη του ένα τσαλακωμένο χαρτάκι και τό έδωσε στον Αστυνομικό Διευθυντή.

—Τὸ χαρτάκι αυτό τὸ βρήκα πρό ολίγων λεπτών μέσα σ' αυτό τὸ δωμάτιο, εἶπε κι' έπειδή ίσως ή νέα αυτή ανακάλυψη μπορεί νά ρίξη νέον φῶς στήν εξαφάνισι του ύπηρέτου του κυρίου Κορμπάτ, σας τό υποβάλλω.

Ο κύριος Άλλάρ ξεδίπλωσε τὸ χαρτάκι. Ήταν ή γωνιά ένός σημειώματος τὸ όποϊον κατά πᾶσαν πιθανότητα είχε έπιδοθῇ στον ύπηρέτη και εξ αίτίας αυτού είχεν έγκαταλείψει άμέσως τὸ σπίτι.

—Εἶναι πολύ ένδιαφέρον, εἶπε ο αστυνομικός διευθυντής αφού διάβασε τίς λέξεις πού περιείχοντο σ' αυτό τὸ σημείωμα. Αν τὸ είχα ένωρίτερα...

—Δέν θα μπορούσατε νά κάνετε τίποτα περισσότερο από ότι κάνατε, τόν διέκοψε ο Θάρπς. Εδώσατε διαταγές νάνακαλυφθῇ ο Άνδρέας ὡς και ο άνθρωπος με τόν όποιο υποτίθεται ότι φύγανε μαζί. Δέν μπορούσατε νά κάνετε τίποτα τὸ καλύτερο.

Τὸ χαρτάκι περνούσε από του ένός τὰ χέρια στον άλλον. Τὸ διάβασα κι' ἐγώ μαζί με τόν Άσελίν. Ίδου μιὰ πιστῇ έντιγραφῇ του περιεχομένου των λέξεων πού υπήρχαν, ὅπως ήσαν τοποθετημένες.

...Δύναμαι νά σας πληροφορηθῶ του έγκλήματος νά έλθετε έχεμύθια. Ελάτε

Τώρα είχαν κάτι τὸ θετικώτερο στα χέρια τους. Είχαν μιὰ απόδειξι απ' τήν όποία φαινόταν καθαρά ότι ο ύπηρέτης εκλήθη έξω. Ή εξήγησι πού έδωσε στο θυρωρὸ ότι θα έλειπε μονάχα μερικά λεπτά και θα επέστρεφε, φαινόταν απ' αυτό ή καλή του διάθεσι ότι προτίθετο νά γυρίσῃ για νά καταθέσῃ ίσως ὠρισμένα πράγματα.

Αυτό τὸ σημείωμα ήταν άνώνυμο ή υπογεγραμμένο; Δέν μπορούσαμε νά τὸ ξαίρουμε διότι έλειπε άκριδῶς τὸ ἀποκάτω μέρος του σημειώματος. Ο Άνδρέας έγνώριζε άραγε εκείνον πού του

έστελνε τὸ σημείωμα; Πολύ πιθανόν, άλλ' ὄχι και δέβαιον.

Ερωτηθεῖς ἐπ' αυτού του σημείου ο Ουίλλιαμ Θάρπς απήντησε, μάλλον ὄχι. Επρόσθεσε μάλιστα ότι έψαξε νά βρῇ και τὸ άλλο κομμάτι του σημειώματος. Άλλά έπειτα από τόσο κόσμο πού κυκλοφόρησε στον προθάλαμο του ήταν άδύνατο νά τὸ βρῇ.

Ρίξανε μιὰ γρήγορη ματιὰ στα άλλα δωμάτια του διαμερίσματος, τὰ όποια ὅμως δέν έδωσαν καμμιά ἀποκάλυψι άξίωση-μείωτον. Τελειώσαμε τήν έρευνά μας με τὸ δωμάτιο του ύπηρέτη, στήν πόρτα του όποϊου μετά τήν εξαφάνισι του είχαν τοποθετηθῇ δυὸ χωροφύλακες.

Τὸ δωμάτιο αυτό ήταν απλούστατα έπιπλωμένο μ' ένα σιδερένιο κρεβάτι, ένα λαδομάνο, ένα ντουλάπιγια άσπρόρρουχα και βιβλία. Τὸ δωμάτιο αυτό ήταν μικρὸ αλλά καλὰ φωτισμένο.

Η πρώτη φροντίς των δικαστικῶν ήτο, μόλις έμπήκαν, νά παρακαλέσουν τόν φίλο μου νά αναλάβῃ εκείνος τήν έρευνα. Τὰ μέχρι στιγμής γενικά αποτελέσματα της έρεύνης του, ή ασφάλεια στους τρόπους πού μετεχειρίζετο, τόν είχαν καλύψει με τόν θαυμασμό ικανότητος των άλλων, οι όποιοι άνεγνώρισαν τήν άνωτερότητά του.

Ο Ουίλλιαμ Θάρπς ανέλαβε δίχως καμμιά αντίρρῃσι.

Τὰ δακτυλικά αποτυπώματα, τὰ όποια ο ύπηρέτης είχεν αφήσει στήν πόρτα, στα έπιπλα, ήσαν πάρα πολλά. Τ' ανασήκωσαν προσεχτικά κι' αυτά και ο Ουίλλιαμ Θάρπς υπέδειξε ότι ήταν έντελώς διάφορα από εκείνα τὰ όποια εύρίσκοντο στο δωμάτιο του έγκλήματος.

Αυτό πιστοποιούσε και τήν άθωότητα του ύπηρέτη τήν όποία εξ άλλου είχε διακρίνειξ αρχῆς. Τους τό εἶπε κι' ὁ ίδιος και μαζί με τὸ σημείωμα πού είχαν στα χέρια τους οι δικαστικοί κατέληξαν πια στήν πεπειθῃσι νά θεωροῦν τόν Άνδρέα άθῶο σε ὅλην αὐτήν τήν υπόθεσι.

Ενόμισαν ὅμως έπιβεβλημένον ότι έπρεπε νά συνεχίσουν τήν έρευνα, άλλὰ δέν εύρηκαν παρὰ πράγματα άνάξια ένοχής, ὅπως τὰ άσπρόρρουχα, φορέματα, κάποιο λογαριασμό, ένα πορτοφολάκι πού περιείχε καμμιά πενηνταριά φράγκα και βιβλία.

Η έντύπωσις πού βγήκε από τήν εξέτασι αυτή, ήταν ότι ο έννοικος αυτού του δωματίου είχε άπομακρυνθῇ ἐν βία δίχως νά πάρῃ τίποτα από κει μέσα. Κι' αυτό τὸ έξηγοῦσε τὸ κείμενο του σημειώματος, με τὸ όποϊον τόν προσκαλοῦσαν.

Ο Ουίλλιαμ Θάρπς θριάμβευεν απ' ἄκρου εις ἄκρον.

Όταν Άσελίν έτοιμάζετο νά κλείσῃ τὸ ντουλάπι πούπεριείχε τὰ άσπρόρρουχα και τὰ βιβλία του εξαφανισθένος ύπηρέτη, αυτός του έδειξε ένα σακκάκι τυλιγμένο, ριγμένο εκεί με κάποια βία. Ο αστυνομικός του τό έδωσε. Έψαξε τίς τσέπες και βρήκε μιὰ βραδυνη έφημερίδα και γράμματα δίχως σημασία. Ο Θάρπς τὰ διάβασε ὅλα. Ένα από τὰ γράμματα αυτά περιείχε ένα κομ-

μάτι χαρτί γεμάτο με αριθμούς. Μία από τις τσέπες περιείχε κι' ένα σημειωματάριο, βιβλιοδετημένο με πετσό. Στην πρώτη σελίδα του σημειωματαρίου υπήρχαν δυο αρχικά «Ζ. Ζ» κεφαλαία, γραμμένα με το χέρι. Μέσα στο σημειωματάριο αρκετές σελίδες περιείχαν, όπως και το χαρτί που βρήκανε μέσα στο γράμμα, διάφορους αριθμούς.

Ο Θάρπς έδειξε αυτό που βρήκε στον Αστυνομικό Διευθυντή και στον ανακριτή. Αυτοί όμως έκαναν ένα μορφασμό, σαν ν'άλεγαν, τι χρησιμότητα μπορούσαν να είχαν αυτά τα πράγματα γι' αυτούς. Ο Θάρπς τότε έβαλε πίσω στη θέση τους όλα τα πράγματα εκτός από το σημειωματάριο και το χαρτί που περιείχε τους αριθμούς, τα όποια τα έθεσε στην τσέπη του.

Στο σαλόνι που επιστρέψαμε τ'α έδειξε και έσύστησε στον κύριο Μπαλανκούρ να τ'α φυλάξει καλά. Ο ανακριτής ξεπλάγχθ'ε βέβαια και δεν παρέλειψε να π'η ότι αυτή η σύσταση ήταν μάλλον υπερβολική.

— Ίσως, — του είπε απλούστατα ο φίλος μου — οι αριθμοί οι περιεχόμενοι πάνω σ' αυτά τα χαρτιά να μ'ην έχουν καμιά σχέση με τα γεγονότα που μ'ας τριγυρίζουν. Πάντως το μ'ω να έπιμείνω και να π'ω: Οι αριθμοί αυτοί έχουν γραφ'η από δύο διάφορα πρόσωπα ενώ και τα δύο αποτελούν μια όμοια κατάταξη των αριθμών.

Παρατηρήσαμε τα χαρτιά και πράγματι οι αριθμοί του σημειωματαρίου ήσαν οι ίδιοι με του χαρτιού.

— Δύο διάφορα άτομα — παρετήρησε ο Θάρπς — έχουν το καθένα τις αιτίες τους να κατέχουν αυτούς τους αριθμούς. Ποιά είναι ή εξέγηγισ; Τί αντιπροσωπεύουν; Τό άγνωσμε άκόμα, αυτή όμως ή σύμπτωση δέν πρέπει να μ'η μ'ας έκπληττει. Τα δύο κεφαλαία «Ζ. Ζ.» τ'α όποια βρίσκονται στην άρχή του σημειωματαρίου, θ'α είναι άσφαλώς τ'α αρχικά του όνόματος του ιδιοκτήτου, πράγμα τ'ό όποϊον μ'ας κάνει να συμπεραίνουμε ότι το σημειωματάριο δέν ανήκει στον ύπηρέτη, αλλά εύρέθη έπ' αυτού. Άλλά πάλι π'ως εξέγηγεται τ'ό ότι μέσα στα γράμματά του, τ'α προσωπικά του δηλαδή χαρτιά, ο ύπηρέτης έχει ένα σημείωμα με τους ίδιους άκριβώς αριθμούς του σημειωματαρίου;

— Ίσως να κάνω λάθος, αλλά θ'α με κατέπληττε αν οι αριθμοί αυτοί, άκόμη μυστηριώδεις για μ'ας, δέν έπαιζαν ένα ενδιαφέροντα ρόλο σ' έλλη αυτή την ύπόθεση.

Π'ηρε τ'ό βιβλιάρáκι από τ'α χέρια του ανακριτού και τ'ό εξέητασε προσεχτικά.

Οι τρόποι έργασίας του φίλου μου ήσαν π'α γνωστοί και γι' αυτό ή λεπτομερής εξέταση του σημειωματαρίου δέν μ'ας έκανε π'α έντύπωση. Δέν εξέπλάγχθη λοιπόν διόλου π'ό τον έβλεπα να στροφουρίζη στα χέρια του τ'ό σημειωματάριο απ' έλεις τις μεριές, να τ'ό ανιχνεύη σαν κυνηγετικό σκυλί, και τέλος να τ'όν άκούω να έκφέρη τ'η γνώμη του.

— Αυτό τ'ό σημειωματάριο είναι πράγματι πολύ π'ο ενδιαφέρουν απ' ό,τι φανταζόμουν. Όλα αρχίζουν να μ'ε πείθουν, ότι θ'α κατορθώσουμε να τ'ό μεταχειρισθούμε, ότι κάναμε ένα μεγάλο όημα π'ός τ'ην λύσιν του αίνίγματος π'ό ένιμετωπίζουμε.

Τότε τ'όν είδαμε να βγάξη από τ'ην τσέπη του ένα σημειωματάριο και ένα μολύδι. Δίχως να νοιάζεται για τ'ην παρουσία μας, άρχισε ν' αντιγράφη στο δικό του σημειωματάριο τους μυστηριώδεις αριθμούς, προσέχοντας να παραβάλλη τ'ην όμοιότητα στην τοποθέτησι των αριθμών.

Έπειδή όμως αυτή ή δουλειά τ'ην όποια έκανε ο Θάρπς θ'α μ'ας έπαιρνε καιρό, οι δικαστικοί αποφάσισαν σ' αναμεταξύ να σφραγίσουν τ'α δωμάτια και ειδικώς τ'ό δωμάτιο του νεκρού.

Είχαμε σχεδόν τελειώσει κι' αυτή τ'η δουλειά ότε μ'ας έπλησίασε ο Θάρπς.

— Όρίστε, πάρτε τ'α δυο έγγραφα, κύριε ανακριτά, είπε παραδίδοντας τ'ό σημειωματάριο και τ'ό φύλλο του χαρτιού στον κύριο Μπαλανκούρ. Φυλάχτε τα καλά, είναι μ'ια συμβουλή π'ό σας δίνω για τ'ην όποια θ'α λυπόμουνα πολύ αν δέν τ'ην άκούγατε.

Αυτή ή έπιμονή του φίλου μου έκανε έντύπωση στο δικαστικό.

— Μήπως ανακαλύψατε τίποτα π'ό έμεις δέν παρετηρήσαμε;

— Είδα τ'α ίδια πράγματα π'ό είδατε και σεις, απήντησε ο άστυνομικός, τίποτα λιγώτερο, αλλά και τίποτα περισσότερο. Ίσως όμως έγώ κατέληξα σ'ε συμπεράσματα τ'α όποια έσείς παραδέχαστε. Θ'α σας τ'α υποβάλλω όταν θ'α είναι ανάγκη.

» Νομίζω ότι ή άποστολή μας έτελείωσε έως εδώ και ότι θ'α μπορούσαμε να φύγουμε, έπρόσθεσε ο Θάρπς.

Σηκωθήκαμε πράγματι όλοι κι' έτοιμαζόμαστε να φύγουμε όταν έκείνος έσταμάτησε.

— Δησμόνησα ίσως, είπε στον Άλλάρ, να σας παρακαλέσω ναφήσετε δύο τρεις χωροφύλακες, οι όποιοι να φυλάσσουν έναλλάξ τ'ό διαμέρισμα. Νομίζω ότι είναι μ'ια αρκετά σοδαρή πρόβλεψη.

Κι' έπειδή έκείνοι τ'όν κύτταξαν περίεργα έπρόσθεσε.

— Έχω τ'η γνώμη ότι ο νυχτερινός έπισκέπτης θ'α ξαναγυρίση, και ίσως πολύ σύντομα.

— Άλήθεια;

— Έχω μ'ια τέτοια ιδέα, και δέν μπορώ π'ός τ'ό παρόν να π'ω περισσότερα.

— Μ'α έπιτέλους ποιά αίτία θ'α τ'όν ανάγκαζε να διακινδυνεύση να συλληφθ'η;

Ο Ουίλλιαμ Θάρπς συλλογίστηκε αρκετά έπειτα είπε με ένα παράξενο χαμόγελο στα χείλη.

— Τίποτα άλλο... παρ'α για να ξαναπάρη τ'ό σημειωματάριο, είπε.

Αυτή ή άπλη άπάντησις μ'ας κατέπληξε στα σοδαρά. Ο ά-

στουνομικός δὲν διεκινδύνευσε ποτέ του καμμιὰ ἐπιπόλαιη ὑπόθεσι τὸ ξαίραμε καλὰ, καὶ ἰδοὺ τώρα αὐτὸ πού μᾶς ἀνάγγελε ἡρεμώτατα ὅτι τὸ σημειωματάριο πού βρήκαμε στίς τσέπες τοῦ ὑπηρετῆ ἀνήκε στὸ δολοφόνου τοῦ γέρου.

— Πῶς ἄραγε ὅμως τὸ εἶχε στήν τσέπη του ὁ ὑπηρετής;

Ἡ πλέον πιθανὴ ὑπόθεσις ἦτο νὰ τὸ βρήκε κάπου μέσα στὸ σπῆτι. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ παραδεχθούμε ὅτι ὁ ὑπηρετής τὸ ἀνοίξε τὸ ξεφύλλισε καὶ διάβασε τὸ περιεχόμενό του καὶ ὅτι ἀντέγραψε τοὺς ἀριθμοὺς πάνω σ' ἓνα δικό του χαρτί.

Αὐτὸ δὲν παρουσίαζε ἐξ ἄλλου τίποτα τὸ ἀπίθανο. Φαινόταν ὅμως περίεργο πῶς δὲν τὸ ἀνέφερε ἐξ ἀρχῆς, πού ἦρθαν τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα.

Ὁ Οὐίλλιαμ, Θάρπς θὰ κατάλαβε βέβαια τὴ σκέψι μας, γιατί εἶπε:

— Πρέπει νὰ παρατηρήσουμε πόση μικρὴ σημασία ὁ Ἀνδρέας ἔδωσε στὸ σημειωματάριο, γιατί τὸ παράτησε ἀμέσως μέσα στήν τσέπη τοῦ σακκακιού του, πού ἀλλάζε γιὰ νὰ βάλῃ ἄλλο σακκάκι, ὅταν βγήκε ἔξω. Αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴν ἀδιαφορία, ἀλλὰ μαὶ τὴ σιωπὴ του.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ ρολόγι.

— Ἐν τούτοις, συνέχισε, δὲν ξαίρομε τί πραγματικὰ νὰ συ néδη σ' αὐτὸ τὸν δυστυχῆ εἶναι μιὰ ὥρα τώρα πού ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ καθόλου περίεργο νὰ τὸν ἔχουν τραβήξῃ σὲ καμμιὰ ἐνέδρα. Τὸ κομματάκι τοῦ χαρτιοῦ πού βρήκαμε δὲν μοῦ προαναγγέλλει τίποτα τὸ καλὸ καὶ δὲν θὰ ἐκπλαγῶ καθόλου ἂν πληροφορηθούμε ἐντὸς ὀλίγου κανένα νέο δυστύχημα.

Μόλις εἶχε τελειώσει τὰ λόγια αὐτά, ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίξε γιὰ νὰ μπῇ μέσα ἓνας ἄνθρωπος στραπατσαρισμένος, μὲ τὰ ροῦχα ἀκατάστατα, ὁ ὁποῖος ἀνέπνεε πολὺ δύσκολα.

Ἦταν ὁ ὑπηρετής!

Δύο χωροφύλακες τὸν κρατοῦσαν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ὁ κύριος Ἀλλὰρ τοὺς ἀπομάκρυνε γρήγορα μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ του.

Ὁ Ἀνδρέας μᾶλλον ἔπεσε παρὰ κάθησε πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα. Φαινόταν τρομερὰ ἐξηντλημένος σὰ νὰ εἶχε διατρέξῃ ἓνα πολὺ μακρὸ δρόμο.

Δίχως νὰ καταλάβῃ τὴν αἰτία εἶδα τὸ φίλο μου νὰ τὸν πλησιάζῃ καὶ νὰ τοῦ ἐπιθεωρῇ τὰ χέρια ἓνα, ἓνα. Τάφησε νὰ πέσουν ἐξηντλημένα στὰ πλάγια τοῦ δυστυχισμένου, τὸν ὁποῖο ὁ Ἀσελὶν προσπαθοῦσε νὰ συνεφέρῃ μὲ λίγες κονιάκ πού εἶχε ἀνακαλύψει μέσα στήν κουζίνα.

Τὸ κονιάκ τοῦ ἔκανε καλὸ. Ὁ ὑπηρετής ἐνῶ ἦταν ἑτοιμος νὰ λιγοθυμήσῃ, συνήλθε, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἦταν ἑτοιμος νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειά μας.

Ἀρχισε μὲ τὸ νὰ μᾶς ζητᾷ συγνώμη γιὰ τὴν ξαφνικὴ ἀναχώρησί του, γιὰ τὴν ἀκαταστασία τῶν φορεμάτων του καὶ ἔπειτα μᾶς

ἐπιβεβαίωσε αὐτὸ πού μᾶς εἶχε πῇ καὶ ὁ Θάρπς γιὰ τὴ φυγὴ του. Μᾶς ἐπεξήγησε πῶς ἓνας ἄγνωστος τοῦ παρέδωσε ἓνα σημείωμα, ἀφοῦ βεβαιώθηκε πρῶτα ὅτι αὐτὸς ἦταν πράγματι ὁ ὑπηρετής τοῦ κυρίου Κορμπάτ. Πῶς ἔσχιζε μηχανικὰ τὸ σημείωμα πού τοῦ ἔδωσαν, μέσα στὸ ὅποιο τοῦ ὠρίζαν ἓνα ραντεβού καὶ πῶς ἐδιάσθηκε νὰ πάῃ νὰ δῇ τί τὸν θέλουν.

Σὲ μιὰ ἐρώτησι τοῦ ἀνακριτοῦ ἀπήντησε ὅτι δὲν θυμόταν ἀκριβῶς κατὰ λέξιν τί ἔγραφε τὸ σημείωμα, μπόρεσε ὅμως νὰ πῇ τὴν ἔννοια ἢ ὁποῖα ἀντιπροσώπευε ἀκριβῶς ἐκεῖνο πού ὑποθέταμε.

Τὸ ραντεβού στὸ ὁποῖο ἐκεῖνος ἔπρεπε μὲ τόση βία δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἐνέδρα ὅπως ἀκριβῶς τὸ εἶχε σκεφτῇ ὁ ἀστυνομικός. Δυὸ ἄνδρες, τῶν ὁποίων δὲν μποροῦσε νὰ μᾶς δώσῃ ἀκριβῶς τὰ χαρακτηριστικά, τὸν ἐσταμάτησαν καὶ τὸν ἔφεραν σὲ μιὰ γειτονικὴ ταβέρνα. Ἐκεῖ ἐξήγησαν ἓνα ἰδιαίτερο δωμάτιο ὅπου θὰ μπορούσαν νὰ μιλήσουν ἐλεύθερα, ἀλλὰ μόλις πάτησαν τὸ πόδι τους στὴ σκάλα πού τοὺς ἔφερε στὸ ἄνω πάτωμα ὁ Ἀνδρέας ἔνοιωσε νὰ τὸν ἀρπάζουν, νὰ τὸν ρίχνουν κάτω καὶ νὰ τὸν δένουν. Ἀδύναμος γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ ἐναντίον δύο ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων μέσα στὸ σκοτάδι δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικά, ἴσως γιατί εἶχαν κατεβάσει καὶ τὰ καπέλλα τους, ἐρρίφθη πίσω ἀπὸ τὴν σκάλα ἀφοῦ τὸν ἔβαξαν καλὰ, καλὰ.

Ἐμεινε ἐκεῖ πάνω ἰπὸ μιὰ ὥρα, περιμένοντας νὰ δῇ τί τὸν περίμενε ἀκόμα, ὅταν διέκρινε ξαφνικὰ μιὰ σκιά ἢ ὁποῖα γλύστρησε κοντὰ του. Παρ' ὅλα τὰ δεσμὰ γύρεψε νὰ συρθῇ πρὸ πίσω, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποῦρχότανε τοῦ ψιθύρισε σιγανὰ νὰ μὴ φοβᾶται.

Πράγματι γονάτισε δίπλα του κ' ἄρχισε νὰ τοῦ κόβῃ τὰ σχοινιά πού τὸν ἔσφιγγαν. Ταυτοχρόνως τὸν ἐπληροφόρησε ὅτι οἱ δύο ἄνδρες πού τοῦ ἐπετέθησαν βρισκόντουσαν στήν διπλανή αἰθουσα καὶ πῖνανε περιμένοντας ὅπως λέγανε τὴν ἀφίξι ἐκεῖνου γιὰ τὸν ὁποῖο ἐνεργοῦσαν. Ὁ ταβερνιάρης λοιπὸν ἐπωφελήθη τῆς σιγῆς πού αὐτοὶ ἦσαν ἀρκετὰ πιωμένοι γιὰ νὰ τοῦ στείλῃ τὸ γκαρσόνι τοῦ καταστήματος νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ. Δὲν ἤθελε, ὁ ταβερνιάρης, νὰ ἔχῃ ἱστορίες μὲ τὸ κατὰστημά του, ἀλλὰ φοβήθηκε τοὺς δυὸ πελάτες καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔφερε ἀντίστας στήν ἀρχή, γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι πού τοῦ ζητοῦσαν καὶ τὴν ὁποῖα ἀργότερα μόλις κατάλαβε.

Τὸ γκαρσόνι ὁ ἐλευθερωτής του τὸν πέρασε ἔπειτα ἀπὸ ἓνα σκοτεινὸ διάδρομο, ὁ ὁποῖος φωτιζόταν μονάχα ἀπὸ ἓνα παράθυρο ἀπὸ πάνω. Τὸν ἀνέβασε λοιπὸν καὶ τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ παράθυρο τριῶν μέτρων ὕψους, νὰ πηδήσῃ μέσα σὲ μιὰ αὐλῇ. Ἀπὸ κεῖ τοῦ ἔδειξε μιὰ πορτούλα πού ἔβγαине σ' ἓνα σοκάκι.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ σπῆτι στήν κατὰστασι πού ἐνεφανίσθη.

Μόλις πληροφορήθηκε αὐτά, ὁ Ἀσελὶν, πῆγε μαζὶ του δυὸ χωροφύλακες καὶ πῆγε στήν ταβέρνα πού ἀνέφερε ὁ Ἀνδρέας.

Ἐπέστρεψαν ὅμως ἀμέσως. Εἶχε μιλήσει μὲ τὸν ταβερνιάρη ὁ ὁποῖος τὸν διεβεβαίωσε κατὰ γράμμα ὅσα διηγῆθη ὁ ὑπηρέτης, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ τοὺς δύο ἐκείνους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι μὲν ἀντελήφθησαν τὴ φυγὴ τοῦ αἰχμαλώτου ἀφῆσαν ὀλοταχῶς τὴν ταβέρνα φοβερίζοντες τὸν ταβερνιάρη, γιατί κατάλαβαν πὺς αὐτὸς ἦταν ἡ αἰτία.

Ἐρωτηθεὶς, ὁ ταβερνιάρης, ἔδωσε ἀόριστες πληροφορίες γιὰ τὰ χαρακτηριστικά τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν ἐγνώριζε. Παρεκάλεσε νὰ μὴν ἀναφέρουν ὅτι τίς πληροφορίες τίς ἔδωσε ἐκεῖνος, ἀπὸ φόβο μὴ γυρίσουν πίσω καὶ ἐδικηθῶν εἰς ὄρατος του. Κατὰ τὴ γνώμη του οἱ δύο αὐτοὶ ἀνθρωποὶ ἀνῆκαν ἀσφαλῶς σὲ κάποια συμμορία πολὺ καλὰ ὀργανωμένη.

Ἡ τελευταία αὐτῇ πληροφορία ἔκανε τὸν φίλο μου ν' ἀνασηκώσῃ τὰ φρύδια του. Ἐν τούτοις δὲν εἶπε τίποτα καὶ ἐγὼ περιωρίστηκα στὸ νὰ τὸν κυττάζω μόνο.

Στ' ἀναμεταξύ ὅμως πού οἱ ἄλλοι εἶχαν πάει στὴν ταβέρνα νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ἀλήθεια τῶν ὁσων μᾶς εἶχε διηγηθῇ ὁ Ἀνδρέας, ὁ κύριος Ἀλλὰρ καὶ ὁ κύριος Μπαλανκούρ ρώτησαν τὸν ὑπηρέτη γιὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ σημεῖα πού τοὺς φαινόταν χρήσιμα νὰ ξεκαθαρίσουν.

Ὁ Ἀνδρέας τοὺς πληροφόρησε ὅσο μποροῦσε καλύτερα, χαμογέλασε μάλιστα ὅταν τὸν ρωτήσανε ἂν τὴν προηγουμένη εἶχε ξεσκονίσει καὶ καθαρίσει τὸ δωμάτιο του καὶ ἂν εἶχε μάλιστα δγάλει τίς σκόνες ἀπὸ τὴν ταπετσαρία.

Μᾶς ἐβεβαίωσε, ὅτι ἔκανε πάντοτε ταχτικά τὴ δουλειά του καὶ δὲν παρέλειπε νὰ συντηρῇ τὸ διαμέρισμα πάντοτε ἐντελῶς καθαρό.

Αὐτὸ ἐξ ἄλλου διεκρίνετο πολὺ καλὰ. Ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς ἦταν ὁ πρῶτος πού εἶχε παρατηρήσει τὴν τάξι καὶ τὴν καθαριότητα πού ἐπικρατοῦσαν σ' ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ διαμερίσματος.

Ἡ τελευταία ἐρώτησις ἦταν σχετικὴ μὲ τὸ σημειωματάριο.

Ὁ Ἀνδρέας δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου νὰ ἀπαντήσῃ. Τὸ σημειωματάριο ἐκεῖνο τὸ εἶχε βρῇ στὸ ἀτελιὲ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν καὶ τὸ ἔδειξε μάλιστα στ' ἀφεντικό του, ὁ ὁποῖος δὲν τοῦ ἔδωσε καμμιὰ σημασία. Κ' ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζε κανένα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού συχνάζανε νὰ ἔχῃ ὄνομα πού ν' ἀρχίζῃ ἀπὸ τὰ δύο ἐκεῖνα ἀρχικά κεφαλαῖα γράμματα τὸ κράτησε, ἐπὶ τῇ ἀναμονῇ εὐκαιρίας πού θὰ τοῦ τὸ ζητοῦσαν καὶ θὰ τὸ ἐπέστρεψε.

Ἐπρόσθεσε μάλιστα ὅτι ἀντίγραψε πάνω σ' ἓνα χαρτί τοὺς ἀριθμοὺς ἐκείνους πού ἀποτελοῦσαν τὸ περιεχόμενο τοῦ σημειωματαρίου.

Κάνοντας αὐτὸ δὲν εἶχε κανένα ἰδιαιτέρο σκοπὸ παρὰ μονάχα τὴν περιέργεια, διότι τὸν ἐξέπληξαν ἐκεῖνοι οἱ ἀριθμοὶ καὶ τοὺς ἀντίγραψε ἔτσι ἀπὸ ἀπλὴ ἀπασχόλησι.

Ὁ ἀνακριτὴς τοῦ ἔδειξε τὸ χαρτί, μὲ τοὺς ἀριθμοὺς.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργον σας, τοῦ εἶπε χαμογελῶντας πᾶρτε το δὲν μοῦ χρησιμεύει σὲ τίποτα.

Ὁ ὑπηρέτης τὸ πῆρε μὲ ἀδιαφορία. Ἀσφαλῶς δὲν τοῦ ἀπέδιδε καμμιὰ σημασία.

Ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς ἔκανε μερικὲς ἐρωτήσεις πάνω στὶς συνήθειες τοῦ γέρου Κορμπάτ καὶ γιὰ τὰ διάφορα πρόσωπα πού τὸν ἐπεσκέπτοντο. Ἐπέμενε λιγάκι γιὰ τὴν κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὰ χαλιὰ πόρτα καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐβεβαίωσε ὅτι πράγματι ἡ πορτοῦλα ἐκεῖνη δὲν ἦταν γνωστὴ παρὰ σὲ λίγους.

Αὐτὸ πού κατέπληξε τὸν ὑπηρέτη ἦταν ὅτι τίποτε δὲν εἶχε κλαπῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Δὲν μποροῦσε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ δολοφόνος τ' ἀφεντικοῦ του δολοφόνησεν ἴσως ἀπὸ ἀπλὴ ἐκδίκησι γιατί ἤξευρε καλὰ ὅτι ὁ γέρος δὲν εἶχε ἐχθροὺς.

— Ὁ ἀφέντης σου ἦταν πλούσιος; ρώτησε ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς.

— Ὁ κύριος φαινόταν μᾶλλον εὐπορος. Δὲν τοῦ ἔλειπε τίποτα, ἀλλὰ δὲν ἔκανε καὶ περιττὰ ἔξοδα.

— Ἐδῶναι ἔξω τακτικά;

— Σχεδὸν καθόλου.

— Ἐαίρετε ἂν εἶχε κληρονόμους;

— Ἀνῆψια, τὰ ὁποῖα τὰ ἔδλεπε πολὺ σπάνια.

— Εὐχαριστῶ.

Ἐπειτα ἀπὸ τίς ἐρωτήσεις αὐτὲς ὁ διάστημις ἀστυνομικὸς χαίρεται τὸν δικαστικὸ καὶ διγῆκε ἔξω συνοδευόμενος ἀπὸ μένα καὶ τὸν Ἀσελίν.

Εἶχαμε μιὰ ὥρα ἡλιανὰ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, καὶ κάναμε τὸ ρόμο μὲ τὰ πόδια μέχρι τὸ σπῆτι τοῦ Θάρπς. Καθ' ὅλο τὸ διάστημα δὲν εἶπε οὔτε μιὰ λέξι. Μὲ τὰ χέρια πίσω ἀπὸ τὴ πλάτη, τὸ κεφάλι λιγάκι σκυμμένο φαινόταν νὰ συλλογίζεται τὰ διάφορα ὁγεγονότα.

Παρεκάλεσε τὸν Ἀσελίν ν' ἀνεβῇ μαζί μας ἐπάνω καὶ μὲν φθάσαμε στὸ γραφεῖο τοῦ διέταξε τὸ Τζίμ νὰ μὴν ἀφήσῃ κανένα νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ.

Κάθησε στὴν κουνιστὴ τὴν πολυθρόνα, ἀναψῇ ἓνα τσιγάρο καὶ θυβίστηκε σὲ σκέψεις, δίχως ν' ἀσχοληθῇ διόλου μὲ μᾶς. Ἐπὶ μισῇ ὥρᾳ κάπνισε συνέχεια δίχως νὰ σταματήσῃ ἀνάδοντας τὸ ἓνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο περὶ τὰ δέκα αἰγυπτιακὰ τσιγάρα.

Τέλος σταμάτησε.

— Ἡ γνώμη σας Ἀσελίν; ἐρώτησε ἀπότομα γυρίζοντας πρὸς τὸν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητή.

— Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, κύριε Θάρπς, δὲν καταλαβαίνω πῶς τίποτα μέσα στὸ ἀνακάτωμα αὐτό. Καὶ ἐν πρώτοις δὲν καταλαβαίνω πῶς... μὲ τί τρόπο μπόρεσαν νὰ μποῦν μέσα στὸ σπῆτι παρ' ὅλο πού ὅλες οἱ πόρτες ἦταν κλειστὲς καὶ ἔπειτα φάχνω ἀδίκως νὰ βρῶ ποιά ἦταν ἡ αἰτία αὐτοῦ τοῦ ἀνοήτου ἐγκλήματος.

—Πράγματι, είπα κι' εγώ, είναι αυτά ακριβώς τὰ σημεῖα πού μεπερδεύουν καὶ μένα ἀκόμα μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Δὲν μπορῶ νὰ καθορίσω τὸ σκοπὸ αὐτῆς τῆς δολοφονίας καὶ δὲν βλέπω καὶ τὸν τρόπο πὺ διεπράχθη.

Ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς παρέμεινε γιὰ ἀρκετὴ ὥρα σιωπηλὸς ἔπειτα ρίχνοντας τὸ κεφάλι πίσω στὴν πολυθρόνα εἶπε.

Δὲν εἶχατε τὴν περιέργεια οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος νὰ ρωτήσετε πῶς ἐπεξητήθη ἓνα τέτοιο εἶδος θανάτου;

Κυτταχθήκαμε κατὰπληκτοι.

—Πρέπει νὰ παραδεχθούμεε, εἶπα ἐγώ, ὅτι ὁρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ πολὺ περιέργη μέθοδο.

Ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς ἀνεπήδησε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του, καὶ στάθηκε μπροστὰ μου μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα.

—Περιέργη μέθοδο; Εἶπατε «περιέργη», Λύνχαμ;

—Ναί... γιατί;

—Ἕνας τέτοιος θάνατος σὰς φαίνεται μονάχα περιέργος; Μὰ μπορεῖτε νὰ θεωρήσετε κοινὸ ἓνα τέτοιο θάνατο, ὁ ὁποῖος χρειάζεται τὴν παρουσία τοῦ δολοφόνου ἀρκετὲς ὥρες κοντὰ στὸ θῦμά του;

—Γιατὶ ἀρκετὲς ὥρες;

Ὁ φίλος μου σήκωσε τοὺς ὤμους του, θυμωμένος, τοῦ φαινόταν περιέργο πῶς δὲν μπορούσα νὰ τὸ καταλάβω τόσο γρήγορα.

—Ἄς σκεφτοῦμε λιγάκι, εἶπε κι' ἐκάθισε δίπλα μου. Ἕνας ἄνθρωπος εἰσέρχεται σ' ἓνα σπίτι μὲ τὸ σκοπὸ, ἄς ποῦμε, νὰ κλέψῃ ἢ ν' ἀναζητήσῃ κάτι, καὶ εἰσέρχεται μὲ τὴν ἰδέα νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄνθρωπο, στοῦ ὁποῖου μπαίνει τὸ σπίτι. Φαντασθῆτε μιὰ στιγμὴ ὅτι σεῖς εἰσθε ὁ κακοποιὸς καὶ πέστε μου ἂν δὲν μεταχειρίζαστε τὸ μαχαίρι, τοῦλάχιστον ἓνα πιστόλι ἢ μιὰ σιδερένια γροθιά.

»Κυτᾶχτε ὅμως ὅτι ὁ κακοποιὸς αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἀρχίζει μὲ κίνδυνο νὰ συλληφθῇ, μὲ τὸ νὰ ρίξῃ δηλητήριο μέσα στὸ ποτήρι μὲ τὸ νερό, ἔπειτα κρύβεται, περιμένῃ ὑπομονητικὰ τὸ θῦμα του νὰ πιῇ ἀπὸ τὸ ποτήρι καὶ τὸ δηλητήριο νὰ ἐνεργήσῃ ἐπάνω του, γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ κρυσφύγετό του καὶ στὸ ὁποῖο διακινδυνεύει ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ ἀνακαλυφθῇ.

»Σκεφθήκατε τί μπορεῖ νὰ συμβῇ μέσα σὲ μιὰ ὥρα, δυὸ ἀκόμα, πρὶν τὸ θῦμα πιῇ ἀπὸ τὸ δηλητηριασμένο νερό;

Βέβαια, εἶπα, αὐτὸ εἶναι πολὺ περιέργο, ἀδύνατο σχεδόν.

Ὁ Ἀσελὶν ἀρχισε ἤδη νὰ θυμῶνῃ μὲ τὸν ἑαυτὸ του: Δὲν καταλάβαινε πῶς δὲν τοῦ ἦρθε καὶ ἐκείνῳ ὁ ἴδιος συλλογισμὸς.

Τὰ πράγματα εἶχανε βγῇ ἀπὸ τὴν κανονικὴ τους πορεία ἀφοῦ διεξήχθησαν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

Μία κοινὴ κλοπὴ δὲν παρουσιάζει τόσες παραδοξολογίες. Ὅσο συλλογίζομαστε τόσο μᾶς φαίνόταν ἀδύνατο ὅτι τὸ ἐγκλήμα εἶχε διαπραχθῇ ἀπὸ ἄνθρωπο πὺ μπήκε ἀπέξω. Πῶς τότε ὁ

Θάρπς μᾶς εἶχε ὑποδείξει καὶ παραδεχόταν χωρὶς καμμιὰ ἀντίρρηση ὅτι ἓνας ἄνθρωπος ἐμπήκε μέσα στὸ σπίτι καὶ περίμενε νὰ ἐπενεργήσῃ πρῶτα τὸ δηλητήριο καὶ νὰ φέρῃ τὰ ἀποτελέσματα του.

Εἶπα στὸ φίλο μου τίς σκέψεις μου αὐτὲς τίς ὁποῖες κι' ἐκεῖνος ἐπεδοκίμασε κι' ἐπρόσθεσα μάλιστα ὅτι ἀπὸ πρώτης ὄψεως ἢ ὑπόθεσις ἔδειχνε ὅτι ἂν ὁ ὑπηρέτης δὲν ἦταν ἐνοχὸς τοῦλάχιστον ἔπρεπε νὰ εἶνε συνένοχος τοῦ δολοφόνου.

—Ἔθεσα τὸν ὑπηρέτη ἐκτὸς πάσης ἐνοχῆς εἶπε μ' ἀποφασιστικότητά, καὶ δὲν θὰ μιλοῦσα ποτὲ μὲ τόση ἐπιπολαιότητα.

—Ἀλλὰ τότε, εἶπα ἐγώ σχεδὸν ἀνυπόμονα, ποῖος εἶναι ὁ ἐνοχός; Ποῖο εἶναι τὸ χέρι;...

—Ναί, εἶπε ὁ Θάρπς σοβαρά, ποῖο εἶναι τὸ χέρι ἐκεῖνο πὺ ἔρριξε τὸ δηλητήριο; Ποῖο εἶναι τὸ χέρι τὸ ὁποῖον παρ' ὅλο τὸ κλείσιμο καὶ τὸ ἀμπάρωμα, παρ' ὅλους τοὺς τοίχους κατῶρθεσε νὰ εἰσχωρήσῃ καὶ νὰ δώσῃ τὸ θάνατο; Ναί, Λύνχαμ, ποῖο εἶναι τὸ χέρι αὐτό;

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Τὸ πρόβλημα, στὸ ὁποῖο ἐξετίθετο τώρα ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς, ἐγένετο ἐξαιρετικὰ δύσκολο. Καὶ ὅμως ἦταν ὁ μόνος τρόπος πὺ μπορούσε ν' ἀποθαρμάσῃ κανεὶς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Μέσα ἀπὸ τὴν κατὰπληξί καὶ τὴ σιωπὴ μᾶς τὸ μυαλό μου ἐδούλευε καὶ ἐσκέπτετο.

Ὁ κύριος Κορμπάτ ἐδολοφονήθη. Αὐτὸ ἦταν ἀναμφισβήτητο. Τὸ δηλητήριο πὺ εἶχε ἐπιφέρει τὸν θάνατο, ἐρρίφθη μέσα στὸ ποτήρι μὲ τὸ νερό, τὸ ὁποῖον ὁ γέρος συνήθιζε νὰ πίνῃ κάθε βράδυ. Κατὰ πάσαν πιθανότητα, μεσολάβησε ἀρκετὸ διάστημα ἀπὸ τὴ στιγμὴ πὺ τὸ δηλητήριο ἐρρίχτηκε στὸ ποτήρι, μέχρι τὴ στιγμὴ πὺ ἐρροφήθη ἀπὸ τὸ θῦμα. Ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς ἐμίλησε γιὰ δυὸ ὥρες, ἀλλὰ μπορούσε νὰ εἶχαν περάσει καὶ πέντε καὶ ἕξ ὥρες. Καὶ ἀφοῦ ἐπετελέσθησαν τὰ πάντα τότε πλέον ὁ ἄγνωστος ἐξετέλεσε τὸ ἔργον του.

Καὶ φθάνομε στὸ ἀναπόφευκτο συμπέρασμα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἐμπήκε μέσα στὸ σπίτι μετὰ τὸ θάνατο τοῦ καλλιτέχνου, ἀσφαλῶς θὰ εἶχε κάποιον σύμμαχο μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Μιὰ σκέψις μοῦ ἐδόνησε τὸ μυαλό:

—Εἰσαι ἐντελῶς βέβαιος, ἐρώτησα τὸν φίλο μου, ὅτι τὸ ἄτομο τοῦ ὁποῖου διαβεβαιώσατε τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ σπίτι, ἐμπήκε μέσα μετὰ τὸ θάνατο τοῦ καλλιτέχνου; Πρόσεξε, διότι μιὰ ἐναντία περίπτωση θὰ ἐξηγοῦσε τὰ πάντα.

Ὁ ἀστυνομικὸς χαμογέλασε:

—Ἡ ἐναντία περίπτωση εἶναι ἀβάσιμος. Λύνχαμ, καὶ σὺ ὁ ἴδιος τὸ ἀνεγνώρισες πρὸ ὀλίγου. Ἄλλως τε, τὰ ἴχνη τῶν δημά-

των που έγκατέλειψε ο δολοφόνος μέσα στην κρεββατοκάμαρα, βρίσκονται όλα τριγύρω από το χαλί που ήταν ξαπλωμένο το πτώμα.

Αυτή ήταν ή πιο πιθανή διαλεύκανσις ότι το πτώμα εύρισκεται ήδη χάμω στο πάτωμα όταν ο άνθρωπος μπήκε μέσα στο δωμάτιο. Κι' αυτό ήταν ένα δείγμα της ένοχης του.

Ποιός ήτο ο ένοχος;

Ο Ουίλλιαμ Θάρπς έβεβαίωσε ότι δεν ήταν ο υπηρέτης: Τη στιγμή εκείνη μονάχα ο γέρος και ο υπηρέτης θρискόντουσαν μέσα στο σπίτι. Και πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι καμμιά από τις πόρτες δεν είχε άγγιχτή.

Ποιό ήτο λοιπόν αυτό το χέρι φάντασμα το οποίο κατώρθωσε να διαπεράση τις κλειστές πόρτες και τους χοντρούς τοίχους και να ρίξη το δηλητήριο στο ποτήρι;

Σκέφτηκα για μιά στιγμή ότι ούτε οι δικαστικοί έθεσαν στον έαυτό τους ένα τέτοιο έρώτημα που βρήκα εγώ, κι' ευχαριστήθηκα.

Ο Ουίλλιαμ Θάρπς άνοιξε ένα ντουλαπάκι και τράβηξε μιá κυρτινούλα, πίσω από την όποια διεκρίνετο έλο το ύλικό του έργαστηρίου του. Έβγαλε από το ντουλαπάκι κάτι μπουκαλάκια, κάτι γυαλάκια κι' ένα μηχανηματάκι Μπούνζεν το οποίο έφηρμωσε σ' ένα σωλήνα αερίοφωτος.

Επί μιá ώρα δοκίμαζε και ξαναδοκίμαζε, έκανε πειράματα,

Επί τέλους κατώρθωσε να βρή εκείνο που ήθελε. Ήρθε κοντά μας φέρνοντας μαζί του με μιá ξύλινη τσιμπιδούλα ένα σωληνάριο μέσα στο οποίο περιείχετο ένα υγρό θολό.

—Νά, νά, μιá διάλυσις την όποια δεν έπερίμενα ποτέ μου.

Κάθησε άπέναντί μας κρατώντας πάντα στα χέρια του το σωληνάριο.

—Αυτό, είπε, αντιπροσωπεύει πολύ πιθανόν, μιá διάλυσις... διεθλομελανιτουάνθρακος. Το όνομα είναι λιγάκι μακρύ, Λύνχαμ, για τα πρωτόπειρα αυτιά. Έλπίζω όμως να χωρίσω τα στοιχεία του υγρού αυτού, έπειτα, με μιá δξύδωσι υποχλωρίου να μεταμορφώσω αυτό, σε κείνο που θέλω.

—Μ' αυτό τον τρόπο; ρώτησε περίεργα το φίλο μου.

—Μ' αυτό τον τρόπο ο κύριος Κορμπάτ δεν επέθανε παρά ίσως... από λάθος. Ή δόσις που του δώσανε ήταν πολύ μεγάλη. Σε μικρότερη δόσι άπλούστατα θα άποκοιμάτο μόνο για τόσο χρονικό διάστημα όσο χρειαζότανε για να δώση καιρό στον άγνωστο να κάνει τη δουλειά του.

—Νεκρός κατά λάθος ή από άλλη αίτία, παρατήρησα, αυτός ο γέρος μάς έβανε σε μεγάλες σκουτούρες. Δηλητήριο ή ναρκωτικό, ότι κι' αν είναι δεν φωτιζόμαστε και πάρα πολύ από την υπόθεσι.

—Τουλάχιστον, παρατήρησε ο Άσελίν, μ' αυτό το πράγμα

μπορούμε να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι ο δολοφόνος δεν είναι χημικός εξ επαγγέλματος.

Ο Ουίλλιαμ Θάρπς γέλασε.

—Νά, μιá λογική παρατήρησις, είπε ο άστυνομικός, που αν την έκαμε ο άστυνομικός διευθυντής, θα ήταν ευτυχής διότι θα άπέκλειε το φίλο του γιατρό από την ένοχή.

—Δεν πιστεύω, κύριε Θάρπς, είπε χαμογελώντας ο Άσελίν για το άστείο του Θάρπς, ότι είχατε ποτέ σας άμφιβολίες σοβαρές για τον ιατρό Μορτέ.

—Εί, είπε ο Θάρπς στον ίδιο ευθυμο τόνο, έχομε δη και πιο περίεργα.

* *

Μετά το γεύμα ο φίλος μου Θάρπς ο όποιος έφαγε με πολλή όρεξι, μ' άφησε μόνο και πήγε και κλείστηκε στο δωμάτιό του.

Έπειτα από μιή ώρα ξαναβγήκε έντελώς μεταμφιεσμένος, που δεν μπόρεσα παρά να του εκφράσω την έκπληξί μου: παντελόνια φαρδιά μαυροπράσινα, τριμμένα στο γόνατο βγαίνουν κάτω από ένα είδος σάκκου ο όποιος δεν γνωρίζοταν αν ήταν σακκάκι ή παλτουδάκι ξεθωριασμένο, λεκιασμένο με δύο ειδών κουμπιά. Ένας σκούφος λιγδωμένος σκέπαζε μονάχα ένα μέρος των μαλλιών του, που ήταν ακατάστατα κι' αυτά και βρώμικα. Τα μαλλιά ταίριαζαν πολύ με μιá γενειάδα κολλημένη πάνω στο ξυρισμένο πρόσωπό του, με τέτοιο τρόπο όμως που νόμιζες ότι πράγματι οι τρίχες άποτελούσαν μέρος του προσώπου του.

—Θεέ μου, Θάρπς, τι ντύσιμο είναι αυτό;

Σήκωσε το κεφάλι και με κύτταξε με κάτι βαρειά κατακόκκινα δλέφαρα και μου είπε με μιá βραχνή φωνή.

—Άερφάκι, γίνομαι πούλος για ψυρίσω καμμιά κοτούλα.

—Υπέροχα! φώναξα. Όλα στην έντέλεια. Τα ρούχα, τα χείλη, τα μάτια, ή δμιλία. Τι θαυμάσιος ήθοποιός θα ήσουν!

Κάνομε έ,τι μπορούμε! είπε άπλούστατα.

—Τι παριστάνεις;

—Το «λίγο από όλα».

—«Λίγο απ' όλα»;

—Πώς δεν ξαίρεις αυτό το έπάγγελμα;

Με μιá κίνησι της κεφαλής ώμολόγησα ότι άγνοούσα τα περίπλοκα αυτά έπαγγέλματα της πρωτευούσης των Παρισίων.

Ο άστυνομικός κούνησε το κεφάλι του.

—Μά, φτωχέ μου φίλε, ξεπερνάς τα όρια. Είσαι έντελώς έξω από την παριζιάνικη ζωή. Μάθε λοιπόν, έσύ, ω άστέ των βουλεβάρδων, ότι ο «λίγα απ' όλα» είναι εκείνος ο όποιος έχει για στέκι του το σταθμό κυττάζοντας τις βαλίτσες που φορτώνονται στο άμάξι, έντιμα τη γενναιοδωρία σου, και μόλις ξεκινήση το

αμάξι, σκαρφαλώνει από πίσω μέχρι που νά σταματήσει. Τότε πετάγεται και βοηθεί στο ξεφόρτωμα, τις ανεβάζει επάνω μέχρι το σπίτι. Στ' αναμεταξύ γίνονται πολλά και διάφορα. 'Ο «λίγ' από όλα» έχει αυτό που σου είπα ως κύριο επάγγελμα έχει όμως και τὰ επιβοηθητικά τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ μυστικά τοῦ επαγγελματῆς του.

—Περίφημα, λοιπόν;

—Λοιπόν, θέλω γιὰ τὴν ὥρα τὴ βοήθειά σου.

—Πάντοτε δική σου.

—Εὐχαριστῶ, φιλε μου. Δὲν προδιατίθεμαι βέβαια νὰ σοῦ φέρσω κανένα τέτοιο ρούχο.

Τράβηξε τὴν καρτέλα κοντά μου, κάθισε καβάλλα κι' ἄρχισε.

—'Ο σκοπός μου εἶναι ν' ἀνακατευθῶ μετὰ τὸν κόσμον τῶν τεμπέληδων τῶν ὁποίων ἡ φήμη τοῦ ἐγκλήματος θὰ τράβηξε πρὸς τὴν ὁδὸ Μιρομεσνίλ. Καμμιά φορά σὲ τέτοιες συγκεντρώσεις ἀνταλάσσονται κουδέντες πολὺ ἐνδιαφέρουσες τίς ὁποῖες εὐχαρίστως λένε καὶ τίς ὁποῖες δὲν θὰ λέγανε ἂν εἶχανε μπροστά τους κανένα καλοντυμένο κύριο. Ἐλπίζω μ' αὐτὸ τὸ μέσον, νὰ μπορέσω νὰ πληροφορηθῶ καλύτερα γιὰ τὸ «ποιόν» τοῦ καλλιτέχνου καὶ γιὰ τὰ πρόσωπα ποὺ συχνάζουν σπίτι του. Ἐλάτε πρὸς τὰ κεῖ κατὰ τίς τέσσαρες, ἴσως νὰ σὰς χρειασθῶ νὰ σὰς ἀναθέσω καμμιά δουλίτσα τὴν ὁποῖα πάλι ἐγὼ μ' αὐτὰ τὰ ρούχα δὲν θὰ μπορέσω νὰ κάνω.

Ἐφυγα ἀφοῦ μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι κι' αὐτὸ μοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ παρατηρήσω καὶ γιὰ κάτι ἄλλο ποὺ εἶχε φροντίσει ὁ Θάρπς.

Ὁ Οὐτῆλιαμ Θάρπς ὡς κομφοντυμένος, ἦταν ὁ πιὸ τέλειος τζέντλεμαν ἀπὸ ἀπόψεως ἐμφάνσεως.

Ὁ Οὐτῆλιαμ Θάρπς ὡς λίγα ἀπ' ὅλας, ἦταν πάλι ὁ τελειότερος τοῦ εἶδους του. Περιέγραφα τὰ φορέματά του καὶ εἶπα γιὰ τὰ μαλλιά του καὶ τὰ γένεια του. Ἡ μύτη του ἦταν μελανωμένη σὰν τὴ μύτη τοῦ μπικρη. Τὰ μάτια εἶχαν μιὰ ἐκφρασι χασισοπότου, κόκκινα βλέφαρα καὶ θαρσιά. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερο ἀπὸ ὅλα ἦταν ἡ μεταμόρφωσι τῶν χειρῶν του. Τὰ χέρια του πέφτανε μέσα ἀπὸ τὰ φαρδὰ μανίκια σὰν κουρασμένα, παραλυμένα ἀπὸ τίς καταχρήσεις καὶ τὸ ποτό. Τὰ λεπτὰ καὶ κομψὰ χέρια τοῦ Θάρπς εἶχαν γίνει σκοῦρα, λερωμένα, μαύρα. Πτυχές φλέβες φουσκιωτές ὅλα εἶχαν ἐπιμεληθῇ μετὰ τέτοιο τρόπο ἀνάλογο μετὰ τὴ γενικὴ ἐμφάνισι.

Κατάλαβε ἀμέσως τὴ ματιὰ ποὺ ἔρριξα στὰ χέρια του καὶ εἶπε:

—Ἐν τάξει, ἔ; Μάλιστα ἀγαπητέ μου Λύνχαμ, αὐτὰ εἶναι. Οἱ λεπτομέρειες καμμιά φορά ποὺ μᾶς χαντακίζουν. Πάρτε ἕνα ὀργανοάστυνομικὸ τοῦ κυρίου Ἀλλὰρ καὶ δάλτετο ὅτι δὴποτε ῥάκος, θὰ φαίνεται ἐδῶ καὶ χίλια μέτρα ὅτι ἡ ἀμφίσεις δὲν τοῦ ἀ-

νήκει. Θὰ ἔχετε δὴ πάλι αὐτοὺς ποὺ συνοδεύουν τίς κηδεῖες, φορᾶνε φράκα, κολλάρα, γραβατοῦλες, γάντια, κι' ἐν τούτοις ὅσο καὶ τὰ ρούχα τους νὰ εἶναι κομψὰ, διακρίνονται ἀπὸ χίλια μέτρα μακριὰ ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἀνέχονται σ' αὐτὰ τὰ ρούχα. Ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ λάθος ἀποφεύγω, θέλω ἀνάλογο μετὰ τὰ ρούχα νὰ κάνω καὶ τὸ ἔργο σου λούπι μου.

—Καὶ τὸ ἐπιτυχάνεις θαυμάσια, τοῦ εἶπα

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ἀκουμπισμένος στὸ κεφαλόσκαλο τὸν ἔβλεπα νὰ κατεβαίνει στὸ δρόμο μ' ἕνα βῆμα ἀργό, σουρτὸ μετὰ τὸ κεφάλι χωμένον μέσα στίς πλάτες, τὰ χέρια χωμένα στίς τσέπες τοῦ σακκακιου ποὺ τὸν στένευε στὴ μέση. Τίποτα δὲν τοῦ παράλαζε ἀπὸ τοὺς κοινούς ρακοςυλλέκτας τοὺς ὁποῖους γύρευε νὰ μιμηθῇ.

Καὶ συλλογιζόμουν αὐτὸ τὸ χάρισμα τῆς παρατηρήσεως ποὺ εἶχε ὁ φίλος μου καὶ τὸ ὁποῖο τοῦ ἐνέπνεε τόσες μετενσαρκώσεις διαφόρων τύπων, τόσες τέλειες ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Δὲν ἦταν ἀκόμα τέσσαρες ἡ ὥρα ὅταν κατευθύνθηκα κι' ἐγὼ πρὸς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος. Ὅπως εἶχε προβλέψει ὁ φίλος μου, ἡ γειτονία ἐκεῖνη ἡ ὁποία ὡς συνήθως ἦταν τόσο ἡρεμὴ, τώρα ἦταν γεμάτη ἀπὸ κόσμο. Τὰ πεζοδρόμια εἶχαν γεμίσει ἀπὸ κόσμο ἀνομοιογενή. Τὸ μυστήριον ποὺ ἐτριγύριζε τὸ ἐγκλημα εἶχεν ἐξάψει μιὰ μεγάλη περιέργεια καὶ ἦτο τὸ θέμα ὄλων τῶν συνομιλιῶν.

Πλησίαζα ἀπὸ ὁμάδα σὲ ὁμάδα καὶ ἀκούα διάφορες φράσεις, γνώμες ποικίλες καὶ ἐξωφρενικές. Ἐκδόσεις ἀφάνταστες ἐξηγουσαν ἀπὸ τὰ στόματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἄλλον τρόπο νὰ μαζέψῃ πληροφορίες παρὰ ἀπὸ τίς ἐξωφρενικές διαδόσεις τῶν ὑπηρετῶν τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν καὶ ἀπὸ καμμιά λέξι ὑπονοούμενη ποὺ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ σοβαρὰ χεῖλη τοῦ θυρώρου τοῦ μεγάρου.

Ἡ λαϊκὴ φαντασία γεννοβολᾷ, καὶ ἀποφεύγω νὰ ἀκούσω ὡς καὶ τὴν παραμικρὴ ὑπόθεσι ποὺ θγαίνει ἀπὸ κείνα τὰ στόματα. Μπορῶ νὰ πῶ μονάχα ὅτι ἀπὸ κείνα ποὺ ἀκούσα καμμιά ἐκδοχὴ δὲν συμφωνοῦσε μετὰ τὴ δική μας ἐκδοχὴ ποὺ ἀνεφέρετο γιὰ χέρι ποὺ ἔρριξε τὸ δηλητήριο.

Μερικοί, ἦσαν λίγοι ὅμως αὐτοί, ποὺ καταπλήσσοντο γιὰ τὸ εἶδος τοῦ θανάτου, παρατηρῶντας ὅτι τὸ ἐγκλημα δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ παρὰ ἀπὸ ἄνθρωπον ποὺ γνώριζε τὸ σπίτι, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐνδιέφερετο νὰ παρατραβήξῃ τοὺς συλλογισμούς του πέρα, καὶ νὰ ρωτησῇ πῶς ἐγίνε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Πάντως ὅλες οἱ ἐκδόχες ἦσαν ἐναντίον τοῦ ὑπηρέτη. Ὑπῆρχε, γενικὰ, τὸ ἴδιο ἀρχικὸ λάθος στὸ ὁποῖον εἶχαν ὑποπέσει καὶ οἱ δικαστικοί. Ὅλοι ἀναζητοῦσαν τὴν εὐκολὴ λύσι καὶ τὴν εὕρισκαν. Οἱ γειτόνοι ὅμως καὶ οἱ καταστηματαρχαὶ τῆς γειτονίας ὑπερασπίζοντο τὸν δυστυχισμένο Ἀνδρέα, εἴτε γιὰ τὸν ἐγνώρι-

ζαν πολύ καλά και είχαν εκτιμήσει τα προτερήματά του, είτε διότι είχαν πιστοποιήσει την αφοσίωσή και αγάπη του προς τον κύριο του

Ένας αριθμός αρκετά μεγάλος περιέργων μαζευτόταν από τους δρόμους και τις γειτονικές συνοικίες και όλοι καθόντουσαν εκεί περιμένοντας ποιός ξαίρει τί μαθαίνοντας και δίδοντας εξηγήσεις στους άλλους νεοφερμένους. Ένας δμῖλος μαζεμένος κοντά στην πόρτα του μεγάρου ἐτράβηξε ἀμέσως τὴν προσοχή μου, στή μέση ἑνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος φαινόταν ὅτι οἱ ἄλλοι τὸν ἀκούγαν μὲ μεγάλη προσοχή, μιλοῦσε κουνώντας διαρκῶς τὰ χέρια του. Φαινόταν μᾶλλον γιὰ γνωστὸς, γιατί πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες καὶ τοὺς ὑπαλλήλους τῶν γύρω καταστημάτων τὸν χαιρετοῦσαν καὶ τοὺ ἔσφιγγαν τὸ χέρι.

Πλησίασα καὶ ἀμέσως ἀνεγνώρισα δίπλα στὸ ρήτορα, τὸν ἀνώνυμο «λίγ' ἀπ' ὅλα» ὁ ὁποῖος ἐνσάρκωνε ἐσωτερικῶς τὸ μεγάλο ἄγγλο ἀστυνομικὸ Οὐίλλιαμ Θάρπς. Ἀτάραχος ἄκουε, καὶ μόλις μὲ εἶδε μούκλεισε τὸ μάτι. Ἀνακατεῦθηκα λοιπὸν κι' ἐγὼ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ ἄκουα. Ἔτσι κατάλαβα ἀπὸ τὰ λόγια του ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ μιλοῦσε ἦταν ὁ πρῶν ἑνὸς τοῦ μεγάρου στὸ ὁποῖο εἶχε γίνεῖ τὸ ἐγκλημα.

Ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἀκούαν τοῦ ἔδιναν δίκην γιατί ὅπως ἔλεγαν τὸ φταίξιμο ἦταν τοῦ θυρωροῦ ποὺ δὲν προσέχει τὰ πρόσωπα ποὺ ἀνεβαίνουν καὶ κατεβαίνουν στὸ μέγαρο.

Ὁ πρῶν ἑνὸς τοῦ μεγάρου μόλις ἄκουσε ὅτι ἔγινε ἐγκλημα μέσα στὸ σπίτι ποὺ ἐργαζόταν αὐτὸς πρὶν, ἔτρεξε πεπεισμένος ὅτι δὲν θὰ εὑρίσκε καλύτερη εὐκαιρία νὰ πῇ κακὸ γιὰ τὸ συνάδελφό του, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ τὸν ἐκτοπίσῃ.

Ἀπὸ τὴν κουβέντα του ἔμαθα ὅτι τώρα ἦταν θυρωρὸς σ' ἕνα ἄλλο σπίτι τῆς πλατείας Ἐτουάλ καὶ ὅτι χάρις στήν εὐφυῆ πρωτοβουλία του καὶ τὴν προσωπικὴ ἐπίβλεψι ποὺ τὸν διέκρινε μέχρι σήμερα δὲν συνέβη ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα στοὺς ἐνοίκους του. Ἐπαίνεσε τὸν νεκρὸ καὶ θεώρησε καλὸ νὰ δώσῃ καὶ καμμιὰ πληροφορία σχετικῶς μὲ τὴ ζωὴ τοῦ μακαρίτη. Τὴν ἐποχὴ λοιπὸν ποὺ ἦταν αὐτὸς θυρωρὸς στὸ σπίτι τὸν εἶχε γιὰ ἐνοικο στὸ πρῶτο πάτωμα ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια, ἔπειτα ὅτι κατοίκησε στὸ πέμπτο γιὰ λόγους οικονομίας.

Ξαφνικὰ εἶδα τὸν Οὐίλλιαμ Θάρπς νὰ πλησιάζῃ περισσότερο τὸ φλόαρο ἐκεῖνον θυρωρὸ.

Κάποιος ἄλλος τὸν διέκαψε γιὰ νὰ τοῦ ἀποτεῖνῃ μιὰ ἐρώτησι κι' ἔπειτα πάλι συνέχισε. Ἐλεγε λοιπὸν πὼς τὰ χρόνια κεῖνα τὸ πέμπτο πάτωμα νοικιαζόταν μὲ μιὰ πολὺ μικρὴ διαφορά σχετικῶς μὲ τὸ νοίκι τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου πατώματος. Ἐπειτα ὅμως ἐπακολούθησαν ἕνα σωρὸ ἀτυχήματα. Καὶ ποιὸς ἔκανε τὴν ἀρχή; Ὁ πρῶτος ἐνοικὸς ποὺ εἶχε τὴ δυστυχὴ ἰδέα νὰ κρεμαστῇ. Ὁ δεύτερος ποὺ τὸ νοίκιασε μετὰ τὸν κρεμασμένο, πέθανε κι'

αὐτὸς ξαφνικὰ δυὸ μῆνες μετὰ τὴν ἐγκατάστασί του στὸ σπίτι. Τὸ διαμέρισμα ἐπιδιωρθώθηκε, καλλωπίστηκε κομψὰ καὶ δὲν ἄργησε νὰ νοικιαστῇ καὶ πάλι. Ἀλλὰ ἡ γκίνια συνεχίζετο. Ἡ κακιά ὥρα ἦρθε καὶ γιὰ τὸν τρίτο.

Δὲν εἶχε παρὰ μόλις ἐγκατασταθῇ ὁ δυστυχὴς καὶ ἔπεσε ἀπὸ ἕνα παράθυρο τῆς αὐλῆς καὶ ἔγινε χίλια κομμάτια.

Τὸ διαμέρισμα λοιπὸν αὐτὸ ἀπέκτησε κακὴ φήμη ὅτι εἶναι στοιχειωμένο καὶ ὅτι ἔφερνε τὴ δυστυχία σὲ ὅποιον τὸ νοίκιαζε. Οἱ συνεχεῖς αὐτοὶ θάνατοι τῶν τριῶν ἐνοίκων ἄρχισαν νὰ δημιουργοῦν παραμῦθια καὶ θῦμα σ' αὐτὸ ἔπεσε ὁ ἴδιος ὁ νοικοκύρης. Δὲν ξαναμίλησαν γιὰ τὸ διαμέρισμα, οὔτε δάλλανε ἐνοικιαστήριο, ὅσοι περνοῦσαν ἀπὸ κάτω τῷδειχναν καὶ τὸ ἀποκαλοῦσαν τὸ «καταρμένο σπίτι».

Κανεῖς δὲν ἤθελε πιά νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ μέσα, ἀνάμεσα στοὺς τοίχους αὐτοὺς τοῦ θανάτου. Τὸ ἐνοίκιο τέλος ἐλαττώθηκε σημαντικὰ, κατάντησε νὰ προσφέρεται κάτω ἀπὸ τὰ μισὰ Ἀκριδῶς σ' αὐτὸ τὸ ἐλαττωμένο νοίκι τὸ νοίκιασε ὁ κύριος Κορμπάτ.

Τὸ δυστυχισμένο! εἶπε ἡ χορταροῦ τῆς γειτονίας. Τοῦφερε κι' αὐτοῦν τὴν δυστυχία.

Ἐχετε δίκην, κυρὰ Γκονέ, εἶπε ὁ θυρωρὸς εὐχαριστημένος ποὺ ἔβλεπε νὰ τὸν ἀκούουν καὶ νὰ τὸν ἐπιδοκιμάζουν. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν κρατοῦσε ὁ δυστυχὴς τὸ πρῶτο πάτωμα ποὺ καθότανε σήμερα δὲν θὰ ἦταν πεθαμένος.

Ὁ χοντρὸς θυρωρὸς ἔρριξε μιὰ περίεργη ματιὰ στὸν φίλο μου, ἔκανε ἕνα μορφασμὸ σιχαμάρας, βλέποντάς τον ἔτσι λιγδιασμένο, καὶ τὸν ρώτησε εἰρωνικὰ:

— Σὰς ἐνδιαφέρει, κύριε ρακοσυλλέκτη; Ἐ, λοιπὸν, μάλιστα, ὁ «κύριος» καθότανε στὸ πρῶτο πάτωμα καὶ πρέπει νὰ ξαίρῃς ὅτι τὰ εἰσοδήματά του ἦσαν μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ δικά σου, γιατί πλήρωνε χίλια ὀκτακόσια φράγκα τὸν μῆνα ἐνοίκιο στὸν ἰδιοκτήτη.

Γύρω μας ἀκουγόntonτοσαν ἐπιφωνήματα καὶ διαμαρτυρίες. Ὁ Θάρπς ἔκανε μιὰ κίνησι ἀδιαφορίας μὲ τοὺς ὤμους του καὶ χάθηκε μέσα στὸ πλῆθος.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ μὲ σταμάτησε. Εἶχε στὸ σπῆμα τοῦ ἕνα ἀποτοσίγαρο. Ἐφερε τὸ χέρι του στὸ λιγδωμένο τοῦ σκουφὸ καὶ μού ζήτησε ν' ἀνάψῃ ἀπὸ τὸ ποῦρο μου.

— Παρακολούθησε αὐτὸ τὸ ζῶν, Δύνχαμ, μού εἶπε γρήγορα-γρήγορα, καὶ τηλεφώνησέ μου σπίτι ποὺ νὰ σὲ συναντήσω, μόλις θ' ἀνακαλύψῃς τὸ σπίτι ποὺ εἶναι θυρωρὸς.

Μ' ἕνα ἐλαφρὸ ἀνοιγοκλείσιμο τῶν ματιῶν τοῦ ἔγνεφα ὅτι κατάλαβα.

Μιὰ ὥρα ἀκόμα ὁ ἄνθρωπός μας ἐξακολούθησε νὰ φλυαρῇ, τέλος ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόγι που ἐμοίρασε μερικὰ σφιξίματα τοῦ χεριοῦ στοὺς γνωστούς του, ἔρριξε ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο πρὸς τὸ θυρωρεῖο τοῦ μεγάρου κι' ἔφυγε μὲ βῆμα σταθε-

ρό, ανθρώπου αξιού που έκανε το καθήκον του.

Τόν παρηκολούθησα από μακριά, κάνοντας πώς δέν τόν βλέπω για να μὴν τόν κάνω καὶ μὲ υποψιαστῇ. Μ' ἔφερε λοιπόν σιγά σιγά μέχρι τὴν ὁδὸ τῶν Ἀκακιῶν, στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Μαρσάν καὶ μπήκε σ' ἕνα σπῖτι καινουργιόχτιστο, πολὺ κομψό, ἀλλὰ πολὺ μικρότερο καὶ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Μιρομεσνίλ.

Ἐγὼ προχώρησα μέχρι τὸ δάθος τῆς ὁδοῦ Μαρσάν καὶ ἐπέστρεψα ἔπειτα πίσω σὰν ἄνθρωπος ποὺ κάνει τὸν περίπατό του. Περνώντας μπροστὰ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ 2 εἶδα τὸν ἄνθρωπό μου, ὁ ὁποῖος εἶχε φρέσει μιὰ ποδιὰ μὲ δυὸ τσέπες καὶ μιὰ μαύρη ζακέτα καὶ καθότανε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι θρискότανε στὸ σπῖτι του, κι' ἔτσι μὲ τὸ πρῶτο καφενεῖο ποὺ συνήντασα ἐμπήκα μέσα καὶ τηλεφώνησα στὸ φίλο μου.

Ἐκεῖνος κατέφθασε ἁμέσως. Εἶχε δγάλη τὴν μεταμφίεσι τοῦ «λίγ' ἀπ' ὅλα» καὶ φόρεσε ἕνα πολὺ κομψὸ κουστούμι.

— Ἐχεις κανένα σχέδιο ὑπ' ὄψιν σου; τὸν ἐρώτησα.

— Νὰ κάνω τὸ θυρωρὸ νὰ φλυαρήσῃ.

— Τὸ τόσο εὐκολο, φαντάζομαι.

— Ναί, ἀσφαλῶς. Φθάνει νὰ ὀπλισθοῦμε μὲ λίγη ὑπομονή, γιὰ νὰ ὑποστοῦμε δίχως στενοχώρια τὴν ἐνόχλησι τῆς φλυαρίας του. Πές, μου φίλε μου μήπως εἶδες νὰ νοικιάζεται κανένα διαμέρισμα σ' αὐτὸ τὸ σπῖτι;

— Σοῦ ὁμολογῶ ὅτι δὲν παρατήρησα.

— Τί ἄτυχος παρατηρητῆς ποὺ εἶσαι! εἶπε ὁ Οὐτέλλιαμ Θάρπς γελώντας. Ἡ ταμπέλα ἐνὸς ἐνοικιαστηρίου ἔπρεπε νὰ σοῦ χτυπήσῃ ἁμέσως στὸ μάτι καὶ νὰ φαντάξῃ μέσα σου σὰν εἰκόνα ὡραίας γυναικός. Πᾶμε, κι' ἂν δὲν ἔχωμε τὸ πρόσχημα ἐνὸς «ἐνοικιάζεται», θὰ θροῦμε πάλι κανένα τρόπο νὰ μποῦμε σὲ κουδέντα μαζὶ του.

Πράγματι ὅταν ἐπλησιάσαμε στὸ σπῖτι εἶδαμε εὐτυχῶς ὅτι ὑπῆρχε, ἕνα ἐνοικιαστήριο.

— Κατ'εὐχὴν, Λύνχαμ, εἶπε ὁ φίλος μου βλέποντάς το. Δὲν θὰ χρειασθῇ πολὺ νὰ κουρδίσω τὸν κύριο Ζεραντιέ.

Τὸ ὑπὸ ἐνοικίαιον διαμέρισμα ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἑξῇ δωμάτια: Προθάλαμος, σαλόνι, τραπεζαρία γραφεῖο, δυὸ κρεββατοκάμαρες, λουτρό, κουζίνα, ἀποθήκη κ.λ.π. Τὰ δωμάτια ὑπηρεσίας ἦσαν στὸ ἀπάνω πάτωμα.

Καθὼς εἶπε ὁ Θάρπς, ἦταν ἀκριβῶς ὅτι τοῦ χρειζότανε ἂν τὸ ἴδιο αὐτὸ θρискότανε στὸ πέμπτο πάτωμα καὶ εἶχε καὶ μπαλκόνι.

Ὁ θυρωρὸς μᾶς εἶχε συνοδέψῃ ἀφήνοντας τὴ φροντίδα τοῦ θυρωρείου στὴ σύζυγό του.

Κι' ἐνῶ ἐπένευε τίς εὐκολίες τοῦ σπιτιοῦ, τὴν ἐξαίσια τοπο-

θεσία, κ.λ.π. ὁ θυρωρὸς εὑρίσκε τρόπο νὰ μιλά καὶ γιὰ διάφορα ἄλλα πράγματα.

Ἐπωφελοῦμενος μιᾶς παρατηρήσεώς του, ὁ φίλος μου τοῦ εἶπε χαμογελώντας ὅτι πρὸ ὀλίγου καιροῦ παρὰ λίγο νὰ νοικιάσῃ τὸ διαμέρισμα ἐνὸς μεγάρου τῆς ὁδοῦ Μιρομεσνίλ, ἕνα διαμέρισμα ποὺ θρискότανε στὸ πέμπτο πάτωμα ποὺ τοῦ ἄρесе πάρα πολὺ, ἀλλὰ ὅταν ξαναγύρισε νὰ τὸ δῇ μὲ τὴν κυρία του, ἐκείνη ἄκουσε τοὺς γειτόνους ποὺ λέγανε ἄσχημα πράγματα γιὰ κεῖνο τὸ σπῖτι, καὶ ἄλλαξε γνώμη.

Ἐπρόκειτο, οὔτε λίγο οὔτε πολὺ, γιὰ ἕνα σπῖτι στοιχειωμένο, ἔτσι λέγαν τοῦλάχιστον οἱ γειτόνοι. Καὶ ὁ Θάρπς ἄρχισε νὰ γελά μὲ τὴν καρδιά του.

Ὁ θυρωρὸς ὅμως ἄρχισε νὰ σκέπεται καὶ τὰ ξύνη τὸ κεφάλι του.

— Αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπαν οἱ γείτονες, κύριε, κατὰ βάσιν ἦσαν ὅλα ἀληθινὰ.

Ἀρχισε λοιπὸν μὲ τὸ νὰ μᾶς πῇ τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τέλος νὰ μᾶς πληροφόρησῃ γιὰ τὴ δολοφονία ποὺ συνέβη.

— Αὐτὸς ὁ κύριος Κορμπάτ, παρατήρησε ὁ Οὐτέλλιαμ Θάρπς ἀσφαλῶς θὰ ἀγνοοῦσε. ὑποθέτω τὴν κακὴ φήμη ποὺ εἶχε τὸ σπῖτι.

Ἀκριβῶς ἐδῶ σφάλλατε, κύριε, φώναξε ὁ θυρωρὸς κατενθουσιασμένος ποὺ μποροῦσε νὰ σκορπῇ καὶ πάλι τὸν θαυμασμό. Ὁ κύριος Κορμπάτ ἦταν κι' ἀπὸ πρὶν ἐνοικος στὸ ἴδιο σπῖτι.

Ἐδεῖξαμε τὴν κατάπληξί μας.

Ἦταν τρελλός, λοιπὸν, ρώτησε ὁ φίλος μου.

Ὁ θυρωρὸς ἐδίστασε μιὰ στιγμὴ.

— Φαντάζομαι μᾶλλον ὅτι ὁ δυστυχὴς εἶχε χάσει πολλὰ χρήματα καὶ τὰ οἰκονομικά του δὲν πηγαιναν καλά. Θὰ ἐπιθυμοῦσε λοιπὸν νὰ κάνῃ κάποια οἰκονομία δίχως καὶ νὰ χάσῃ τὴν ἀνεσί του. Σᾶς τὰ λέγω αὐτὰ, κύριοι, γιὰτὶ ξαίρω καλά ὡς θυρωρὸς ποὺ εἶμαι, ὅτι διεπραγματεύθῃ νὰ τὸ πάρῃ ἀκόμα πρὸς φθηνώτερο, κάνοντας ἕνα μακροχρόνιο συμβόλαιο, μὲ τὸν νοικοκύρη.

— Φαίνεται νὰ εἴστε πάρα πολὺ καλὰ πληροφημένοι, τοῦ εἶπε εὐγενικὰ ὁ φίλος μου.

— Σκεφθῆτε, κύριε. Ὅταν εἶναι κανεὶς θυρωρὸς ἐνὸς μεγάρου, ἔχει τὴν ὑποχρέωσι νὰ τὰ ξαίρῃ ὅλα ὅσα γίνονται μέσα σὲ αὐτὸ τὸ σπῖτι...

— Βέβαια, βέβαια, εἶπε ὁ Θάρπς.

Ἐπίσης, κύριοι ἡλάττωσε τὸ προσωπικὸ τῆς ὑπηρεσίας του καὶ ἠρκέσθη μονάχα στὸν ἕνα ὑπηρετῆ, αὐτὸν ποὺ εἶχε ὅταν ἐγίνε τὸ ἐγκλήμα.

Εἶχαμε τελειώσει τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ἐνοικιαζομένου διαμερίσματος καὶ κατεβαίναμε τίς σκάλες. Ἐνοιωθα καλά ὅτι ὁ φίλος μου θὰ εἶχε ἀκόμα κάποια ἐρώτησι νὰ τοῦ κάνῃ, καὶ φοδύμουνα

μήπως δεν θα είχαμε την ευκαιρία έπειδή τέλειωσε ή κουδέντα.

Αλλά ή επιθυμία του θυρωρού να δείγνη πάντα τον καλώς πληροφορημένο, μās έδωσε την ευκαιρία, μπαίνοντας στο θυρωρείο του, να συνεχίσουμε την κουδέντα. Με λίγα λόγια ενημέρωσε την γυναίκα του για μās. Η γυναίκα του ήταν μια άσημαντη γυναικούλα που καθόταν δίπλα στο παράθυρο και έρραβε. Που και που σήκωνε τὰ μάτια της και μās έρριχνε από καμμιὰ ματιά.

— Συλλογιζόμουν, είπε ο Ουέλλιαμ Θάρπς, ότι τίποτα δεν μās αποδεικνύει πώς ο προηγούμενος από τον κύριο Κορμπάτ ένοικος, έπесе όλως τυχαίως από το παράθυρό του και σκοτώθηκε. Μπορεί κάλλιστα ο άνθρωπος να ητύοκτόνησε.

— Μπράδο, μπράδο, κύριε! Αυτό έλεγα πάντοτε κι' εγώ, αυτό είπα και στην Εύλαλία τη γυναίκα μου, κύριε.

» Έλεγα μάλιστα, αυτό είναι πολύ αφύσικο: Τρεις άνδρες να πεθαίνουν έτσι, ο ένας κατόπι από τον άλλο και σήμερα ο τέταρτος... Ασφαλώς θα υπάρχη κάποια κατάρρα.

» Ο πρώτος κρεμάστηκε μ' ένα σχοινί, ο δεύτερος πέθανε πολύ νωρίς και το πράγμα πάλι δεν είναι φυσικό, όσον αφορά τον κύριο Μπαρολέ δάξω το δαχτυλάκι μου στη φωτιά, τόσο είμαι βέβαιος, ότι αυτοκτόνησε.

— Ο κύριος Μπαρολέ, ρώτησε ο αστυνομικός κάνοντας έντελως τον αντίθετο, θα ήταν ασφαλώς εκείνος ο ένοικος...;

— ... ο όποιος είχε νοικιάση το διαμέρισμα πριν από τον κύριο Κορμπάτ. Μάλιστα Κύριε. Ένας πολύ, πολύ περίεργος άνθρωπος, βέβαια αυτά να μείνουν αναμεταξύ μας. Δεν έχω τη συνήθεια ποτέ μου να λέγω κακό για τους ένοίκους μου, μάλιστα κύριοι, και θακοθα καλύτερα το δεξί μου χέρι παρά να πω κουδέντα κακή γι' αυτούς, αυτός όμως... ά, δεν μπορώ να πω περισσότερα.

Έπηρε άναπνοή, ρούφηξε λίγο ταμπάκο, έμεινε λιγάκι συλλογισμένος, αν έπρεπε να προσφέρη και σε μās ή όχι, έπειτα κλείνοντας με μια απότομη κίνησι την ταμπакέρα του, έξηκολούθησε.

— Εγώ, κύριοι, είμαι έχέμυθος, όλος ο κόσμος μπορεί να σās το πη, και δεν μπορεί κανένας να καυχήθη πώς με άκουσε να λέω μια λέξι παραπάνω από ό,τι πρέπει.

Η Εύλαλία από τη γωνιά της κουνιόταν πάνω στην καρέκλα της. Ίσως να έβρισκε ότι ο σύζυγός της έλεγε περισσότερα από ό,τι έπρεπε να πη.

Μια σιωπή απλώθηκε αναμεταξύ μας. Ο συνομιλητής μας φαινόταν αποφασισμένος να μη μιλήση πιά. Βέβαια διάλεγε μια πολύ άσχημη στιγμή. Λίγο πριν ακόμα προσφέρη το όνομα του κυρίου Μπαρολέ, είχα αντιληφθί μια λάμψη ικανοποίησης στη ματιά του φίλου μου. Είχα καταλάβει ότι ο δρόμος τον όποιο πήρε ή κουδέντα τον ενδιέφερε και να που ο φλύαρος εκείνος τώρα

έσιώπησε.

— Μπαρολέ.. Μου φαίνεται σά γνωστό το όνομα αυτό, είπε ο Ουέλλιαμ Θάρπς, με τόνο φωνής που ήθελε να σχηματίση μια συνέχεια με τὰ προηγούμενα.

Μάλιστα... Μπαρολέ... δεν ήταν ένας πρώην δουλευτής;

Ο θυρωρός έσήκωσε τους ώμους του, αλλά δεν εξέσφριξε τὰ δόντια του.

— Ένας ξανθός, χοντρός, αν ένθυμούμαι καλά, πολύ ευγενικός καταδεκτικός, αν θυμάμαι καλά...

— Α, όχι, όχι... Δεν θα είναι ασφαλώς αυτός που γνωρίσατε.

Ο θυρωρός δάγκωσε το δόλωμα. Τὰ μάτια μου συνάντησαν τη ματιά της Εύλαλίας, ή όποια μου φάνηκε πάρα πολύ δύσπιστη. Αν την έβλεπε τη στιγμή εκείνη και ο άντρας της δεν θα έλεγε ασφαλώς, λέξι πάρα κάτω. Ευτυχώς για μās τής είχε γυρισμένα τις πλάτες του.

Τουρχώτανε να γελάση μονάχα με τη σκέψι ότι ο Μπαρολέ ήταν ένας άνθρωπος ευγενικός και καταδεχτικός.

— Όχι, κύριε, όχι. Ο Μπαρολέ, αυτός, ήταν αδύνατος, ψηλός και άσχημος. Πεπατούσε λιγάκι σκυφτός, και ήταν αυταρχικός σε τέτοιο σημείο... που μεταχειριζόταν όλο τον κόσμο σά σκυλιά. Όχι, να είσθε βέβαιοι, δεν είναι αυτός τον όποιο έγνωρίσατε έσεις.

— Ίσως να μπερδεύω τὰ όνόματα, είπε ντροπαλά ο φίλος μου. Τί δουλειά έκανε αυτός ο Μπαρολέ;

— Δεν έκανε τίποτα, κύριε, απάντησε άγαναχτισμένος ο θυρωρός. Ο κύριος Μπαρολέ έζούσε από εισοδήματα. Όλο το μέγαρο κατοικείτο πάντοτε από ανθρώπους που είχαν πολλά λεφτά.

Έσταμάτησε μια στιγμή σά να δίσταζε να συνεχίση. Η φλυαρία του όμως τον έσπρωξε να μιλήση.

— Αυτό που του κατηγορώ είναι ότι ήταν πάντοτε μυστηριώδης. Έπαιρνε με μιάς κάτω προφυλάξεις που δεν έχετε ιδέα. Όπως, παραδείγματος χάριν, δεν έλάβαινε ποτέ τὰ γράμματά του στο σπίτι. Τὰ λάβαινε όλα στο πόστ ρεστάντ, όλα.

» Να σās πω την αλήθεια, τί με ένοιαζε έμένα. Ο καθένας ήταν ελεύθερος να κάνη ό,τι θέλει, αλλά πώς να σās το πω, έθιγετο ή έμπιστοσύνη... και γι' αυτό είχαμε παραξενευτή, ή γυναίκα μου και εγώ, γιατί όσον άφρα την έχεμυθία μου, όσο γι' αυτό ο καθένας μπορεί να το πη... Εξ άλλου θα το καταλάβατε και μόνοι σας, κύριε, άμα θάρθητε να καθήσετε σ' αυτό το σπίτι.

» Λοιπόν, ο Μπαρολέ, κρυβότανε, φυλαγότανε σάν να τον κατεδίωκαν διαρκώς. Είχα παρατηρήσει μάλιστα ότι ένω είχε βγή ξαναγύριζε πάλι ξαφνικά στο σπίτι και περνούσε από την πόρτα, ανέβαινε τὰ σκαλιά τρέχοντας, σά να ήθελε κάποιον να τσακώση ή φοβόταν μη τον τσακώσουν εκείνον.

»Από υπηρέτες, είχε μονάχα μιὰ υπηρέτρια, κι' ἓνα παιδάκι. Ἡ υπηρέτρια θὰ ἦταν καμμιά πενηνταριά χρονῶν, καὶ δὲν ἐπρόφερε ποτὲ τῆς λέξι ὅπως καὶ τ' ἀφεντικό της. »Ὅχι, ὅτι μ' ἀρέσουν οἱ φλύαροι υπηρέτες, μᾶλλον προτιμῶ ὁ καθένας νὰ κἀνὴ τῇ δουλειᾷ του, ἀλλὰ στὸ κάτω, κάτω δὲν εἴμαστε καὶ σκυλιὰ καὶ μιὰ «καλησπέρα» ἢ μιὰ «καλημέρα» δὲν θὰ τῆς χαλοῦσε τὸ στόμα. Μιὰ μέρα τῇ βλέπομε νὰ μπαίνει στὸ θυρωρεῖο, καὶ μείναμε τόσο πολὺ κατάπληκτοι πού νομίσαμε μήπως τοὺς συνέβη κανένα δυστύχημα. »Ἦρθε νὰ μᾶς πῇ ὅτι ἐφευγε γιὰ τὸ χωριό της γιὰ καμμιά δεκαριά ἡμέρες καὶ μᾶς παρακαλοῦσε νὰ στέλναμε τὰ γράμματά της, ἂν ἐλαβαίναμε, σὲ κάποια διεύθυνσι πού μᾶς ἄφησε. »Ἦταν κάποιο χωριουδάκι κοντὰ στὴν Ὀρν, ἀλλὰ .. γράμματα δὲν ἦρθαν ποτὲ σιδονομά της. »Ἐφυγε μὲ τὸ μπκοῦλο της, κι' αὐτὸ μᾶς φάνηκε λιγάκι ὑποπτο. »Ἐπειτα ἀπὸ δύο μέρες τάφεντικό της ἔπεσε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τὸν μαζέψαμε νεκρὸ χάρω ἀπὸ τὶς πλάκες τῆς αὐλῆς.

Μᾶς ἐπλησίασε, ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς γυναίκας του καὶ μᾶς εἶπε σιγανά:

— Ἀκοῦστε, μᾶς ψιθύρισε, κανεὶς δὲν θὰ μοῦ βγάλῃ ἀπὸ τὸ μυαλό μου ὅτι ὅταν ἐφευγε ἡ υπηρέτρια, δὲν ἤχαιρε αὐτὴ τί θὰ συνέβαινε στ' ἀφεντικό της...

— Αὐτὸ εἶναι ἡ δική σου γνώμη, τὸν διέκοψε ἡ Εὐλαλία ἀπὸ τῇ γωνιά της, καὶ μὴν παραζαλίζεις τοὺς κυρίους μὲ τῇ φαντασία σου...

Ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς διαμαρτυρήθηκε εὐγενικά, προσφέροντας ἓνα χαμόγελο στὴν κυρία Εὐλαλία, καὶ τῆς εἶπε ὅτι ὁ κύριός της ἔλεγε πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα. Καταλάβαμε ὅτι μετὰ τῇ διακοπῇ αὐτῇ ἡ κουβέντα δὲν μπορούσε πιά νὰ συνεχισθῇ καὶ ἀφοῦ εἴπαμε μερικά ἀκόμα πράγματα γιὰ τὸ διαμέρισμα πού θὰ νοικιάζαμε, ἐδῆχκαμε ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο, ὑποσχόμενοι ὅτι θὰ ξαναγυρίζαμε ἔπειτα ἀπὸ μία, δύο ἡμέρες.

— Ἐ, λοιπόν, Δύνχαμ, μ' ἐρώτησε ὁ φίλος μου, ὅταν βγήκαμε στὸν δρόμο, τί λές γιὰ τὸν τόσο ἐχέμυθο αὐτὸ ἀνθρωπάκο;

— Μὲ διεσκέδασε πάρα πολὺ, εἶπα.

— Καὶ βέβαια ἦταν διασκεδαστικός, κι' εὐχαριστήθηκα πάρα πολὺ ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι πού τοῦ ἔκανα. Αὐτὰ πού ἔμαθα σχετικῶς μὲ τὸν προηγούμε-

νο ἔνοιχο μὲ κατατοπίζουν στίς σκέψεις μου. Ἡ καδένα ὅσο πάει καὶ περισφίγγεται καὶ ἂν μπορέσω νὰ ξεκαθαρίσω τὸ μυστήριό τοῦ χεριοῦ πού ἔρριξε τὸ δηλητήριο, βέβαια δὲν θὰ ἔχω τίποτε ἄλλο γιὰ νὰ σχοληθῶ.

— Σὰν νὰ λέμε ἔλυσες κι' ὅλας τὸ πρόβλημα τοῦ θανάτου τοῦ καλλιτέχνου;

— Περὶπου.

— Αὐτὸ εἶναι θαυμάσιο, τοῦ εἶπα.

— Εἶχα ἤδη σχηματίζει ἀπὸ τὸ πρῶτ' τῇ γνώμῃ μου ἀπὸ τὴν ὥρα πού φύγαμε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἐγκλήματος.

— Ἀλήθεια;

Ἀσφαλῶς θὰ εἶχα ὕψος πολὺ κατάπληκτο γιὰτὶ ὁ φίλος μου πού μὲ κύτταξε ἄρχισε νὰ γελά.

— Γιὰτί ὅχι; μοῦ εἶπε. Ὅλα εἶναι καθαρὰ, καὶ δὲν μὲ σταματᾷ παρὰ μονάχα ἓνα πρᾶγμα, τὸ ζήτημα τοῦ δηλητηρίου. Ποιὸ εἶναι τὸ χέρι ἐκεῖνο πού ἔρριξε τὸ δηλητήριο; Ὅταν θὰ τσακώσω αὐτὸ τὸ χέρι τότε τὸ ἔργον μου ἐτελείωσε.

— Ἀγαπητέ μου Θάρπς, τοῦ εἶπα εἶσαι πράγματι πολὺ περίεργος. Ἐχω τόσον καιρὸ πού σὲ γνωρίζω καὶ διαρκῶς μὲ καταπλήττεις. Παίξεις μὲ τίς δυσκολότερες στιγμὲς μὲ τόση ψυχραιμία, μὲ τόση ἀπάθεια πού μὲ κάνει διαρκῶς νὰ σὲ θαυμάζω.

— Δὲν εἶδες τίποτα περισσότερο ἀπὸ κείνα πού εἶδα κι' ἐγώ, δὲν πῆγες πουθενὰ πού νὰ μὲ πῆρες μαζὶ σου, καὶ τώρα μοῦ λές ὅτι βρήκες τὴ λύσι; καὶ ὅμως γιὰ μένα τὸ αἶνιγμα παραμένει πάντοτε ἓνα αἶνιγμα.

— Τὸ καταλαβαίνω, μοῦ εἶπε, γιὰτί τί κέρδος θὰ εἶχα τότε ἔπειτα ἀπὸ τίς τόσες ἐγκληματολογικὲς μελέτες πού ἔκανα ἂν ὅχι νὰ φθάνω γρήγορα σ' ἓνα συμπέρασμα;

Μὲ ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ γυρίσαμε πίσω.

— Νομίζω ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ γυρίσωμε πάλι στὸ θυρωρεῖο.

— Γιὰτί;

— Νὰ πάρω τὸ μπαστούνι μου.

— Τὸ μπαστούνι σου;

— Φαντάσου! Δὲν παρετήρησες κἀν ἂν εἶχα μπαστούνι ὅταν ἦρθα καὶ σὲ βρήκα.

— Σὲ βεβαιῶ, ὅχι.

— Κι' ἔπειτα καταπλήττεται ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ βρῇς καὶ σὺ ὅπως κι' ἐγὼ τὴ λύσι ὅταν δὲν μπόρεσες νὰ δῇς μιὰ τόσο μικρὴ λεπτομέρεια.

» Ἀλλά, φίλε μου, ἡ ἐξασκημένη παρατήρησις μὲ τρόπο μεθοδικὸ καὶ συνεχῇ εἶναι τὸ ἥμισυ τῆς δυνάμεώς μου. Ἐ, λοιπόν, στάσου νὰ σοῦ κάνω ἓνα ἀπλὸ μαθηματάκι. Ἄν ρίξω μονάχα μιὰ ματιὰ πάνω στὰ ρούχα σου μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τὰ ἔξῃς: Σήμερα σηκώθηκες πολὺ ἐνωρίς, ὅτι ὁ υπηρέτης σου ἐπῆρε μιὰ μέρα ἄδεια ἐχθές, καὶ ὅτι. . ἔστειλες σήμερα ἓνα τηλεγράφημα.

—Γνώριζω, ἀπήντησα, ὅτι δὲν εἶσαι μάγος καὶ ὅτι ὅλα αὐτὰ πρὸς μὲν λὲς—τὰ ὅποια ἐντὸς παρενθέσεως εἶναι σωστά—τὰ εἶπες ἀπὸ συμπεράσματα τὰ ὅποια τὰ ἐβγάλες ἀπὸ πάνω μου. Ἀσφαλῶς ἂν ἐξοῦσες σὲ καμμιὰ ἐποχὴ πρὸς παλιὰ θὰ σὲ περνοῦσαν καὶ γιὰ Θεό. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα, ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἀντιλαμβάνομαι καθόλου τὰ μέσα πρὸς μεταχειρίζεσαι γιὰ νὰ φθάσης σὲ τέτοια ἀποτελέσματα, ἢ μᾶλλον ἂν κατάλαβα καλὰ τὰ μέσα αὐτὰ ὀφείλονται στὶς παρατηρήσεις σου. Πάντως πὲς μου, ποιὲς εἶναι οἱ παρατηρήσεις πρὸς ἔκανες ἐπάνω μου γιὰ νὰ δγᾶλης ἓνα τέτοιο συμπέρασμα;

Ὁ ἀστυνομικὸς Θάρπς ἦταν πάντοτε εὐχαριστημένος ὅταν μ' ἔκανε νὰ καταπλήττωμαι.

—Καὶ ὅμως εἶναι εὐκολώτατο εἶπε μ' ἓνα εὐθυμὸ τόνο στὴ φωνή του. Γνωρίζω καλὰ τὸ σπῆτι σου. Εἰρῶ ὅτι τὸ δωμάτιο τῆς τουαλέτας σου φωτίζεται ἀπὸ ἓνα παράθυρο πρὸς βρίσκεται ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ λαβομάνο, καὶ ὅτι τὸ λαβομάνο ἔχει ἐπίσης ἀπὸ πάνω του μιὰ ἡλεκτρικὴ λάμπα. Ἰδοὺ λοιπὸν ἐκεῖνο πρὸς ἀφορᾷ τὸ γεγονός ὅτι σηκώθηκες ἐνωρίς. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπουσία τοῦ ὑπερέτη σου...

Τὸν διέκοψα.

—Σὲ παρακαλῶ, ὅχι τόσο διασπικᾷ, τοῦ εἶπα. Τὸ ὅτι ξαίρεις καλὰ τὴν κάμαρά μου αὐτὸ δὲν μὲν λέγει τίποτα γιὰ τὸ πῶς κατὰλαβες ὅτι ξύπνησα ἐνωρίς.

Εἰσάρχισε μὲ μιὰ κίνησι ἀνυπομονησίας.

—Ὅταν σηκώνεσαι τὴν συνειθισμένη σου ὥρα ἢ ἡμέρα εἶναι ἀρκετὰ προχωρημένη ὥστε δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ ἀνάψης φῶς γιὰ νὰ ντυθῇς καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει φωτιζόμενος ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ παράθυρο, αὐτὸ τὸ μάγουλό σου εἶναι πάντοτε πρὸς καλὰ ξυρισμένο. Ἐνῶ ἔταν σηκώνεσαι πρὸς πρῶτ' κι' ἔξω δὲν φωτίζει ἀκόμα καλὰ, ἀναγκαστικῶς ἀνάβεις τὸ ἡλεκτρικὸ πρὸς βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὸ λαβομάνο, φωτίζεσαι ἀπὸ πάνω κι' ἔτσι ἐνῶ ξυρίζεσαι ὑπέρροχα κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μάγουλα, ἀφήνεις κάτω κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι. Φτάνει λοιπὸν νὰ κυττάξω καὶ τὰ δυὸ καλοξυρισμένα μάγουλά σου γιὰ νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἐξύπνησες ἐνωρίς.

—Ἡ ἐξήγησις βέβαια εἶναι ἀπλή, εἶπα. Ἀρκεῖ νὰ τὴ μάθαινε κανεὶς. Κάθε πρᾶγμα εἶναι εὐκολο ὅταν ξαίρουσε καὶ τὴν ἐξήγησίν σου. Ἀς δοῦμε τώρα πῶς ὄρθηκες τὴν ἀπουσία τοῦ ὑπηρετή μου.

—Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολο, εἶπε πονηρὰ ὁ ἀστυνομικὸς. Χθὲς ὁράδῳ ψυχάλισε λιγάνι, τὴ νύχτα φύσησε ἀέρας καὶ σήμερον ἔχομε καλὸ καιρὸ. Σήμερον φορᾷς τὸ ἴδιο χθεσινὸ σου κοστούμι. Κύτταξε λιγάνι ἀπὸ πίσω χαμηλὰ τὰ παντελόνια σου.

Ἐσκυψα καὶ κύτταξα ἀλλὰ δὲν ὄρθηκα τίποτα τὸ ἀντικα-
νονικό.

—Ἐδῶ, κύτταξε.

Ὁ Οὐδέλλιαμ Θάρπς ἔσκυψε καὶ μούδειξε τὸ ρεβέρ τοῦ παντελονίου πρὸς ἄγγιξε τὸ παπούτσι. Ἐπὶ ἔρχε ἓνας μικρὸς λεκές ἀπὸ λάσπη.

—Ἐχεις ὑπέρροχο μάτι τοῦ εἶπα, ἀλλὰ τί σχέσι ἔχει αὐτὸς ὁ μικροῦτσικος λεκές μὲ τὴν ἄδεια πρὸς ἔδωσα στὸν ὑπηρετή μου;

—Ὁ ὑπηρετὴς σου, ὅταν τοῦ δίνης ἄδεια, δὲν ξαναγυρίζει σπῆτι σου ἐνωρίτερα ἀπὸ τίς ἑπτὰ τὸ πρωί. Ἐσὺ μᾶς ἔχεις δώ-
σει ἄλλοτε αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια.

—Ἀκριβῶς.

—Καὶ σήμερον λοιπὸν τὸ πρωί θὰ ἐπέστρεψε στὸ σπῆτι τὴν ἴδια ὥρα, ἀλλ' ἐπειδὴ σηκώθηκες ἐνωρίτερα, ἐδούρτισες τὰ ρούχα μόνος σου. Δηλαδή ἔκανες τὴ δουλειά σου σὰν ἄνθρωπος ἀσυνήθιστος μὲ τέτοιες δουλειές.

—Καὶ γι' αὐτὸ ἄφησα τὸ λεκέ τῆς λάσπης;

—Ἀκριβῶς.

—Καὶ τώρα τὸ τηλεγράφημα.

—Κι' αὐτὸ πρὸς ἀπλό. Ἐσὺ στὸ σπῆτι σου μεταχειρίζεσαι μελάνι κόκκινο. Τὸ δάχτυλό σου σὲ μιὰ ἄκρη εἶναι λερωμένο μὲ πράσινο μελάνι, ἀπ' αὐτὸ πρὸς περιέχουν τὰ καλαμάρια τῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγραφείων ὥς καὶ τῶν καφενείων πρὸς σερβί-
ρουν καὶ καλαμάρια γραφῆς γιὰ τοὺς πελάτες τους. Δὲν ὑπὴρ-
χαν παρὰ δύο ὑποθέσεις. Κάθησες κι' ἔγραψες ὄρθιος στὸ τα-
χυδρομεῖο ἢ κάθησες σ' ἓνα καφενεῖο. Στὸ καφενεῖο θὰ ἐπρό-
κειτο γιὰ γράμμα, στὸ ταχυδρομεῖο ὄρθιος δὲν θὰ ἐπρόκειτο παρὰ
γιὰ τηλεγράφημα. Ὅταν ἦρθες στὸ σπῆτι μου ἦταν πολὺ νωρὶς
γιὰ νὰ ὑπολογίσω ὅτι ἄργησες σὲ καφενεῖο νὰ γράψης γράμμα,
ἄρα ἔστειλες τηλεγράφημα.

—Πράγματι ἔτσι. Καὶ ἡ ἐξήγησις εἶναι τόσο ἀπλή. Τὸ πᾶν
συνίσταται στὴν παρατηρητικότητα.

—Αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποτελεῖ ὅλη μου τὴν ἐπιστήμη.

Στ' ἀναμεταξύ εἶχαμε φθάσει στὴν δὲδ Μαρσάν. Ὁ Θάρπς ἐ-
μπήκε μόνος του στὸ θυρωρεῖο. Ἐβγήκε σχεδὸν ἀμέσως κρατῶν-
τας τὸ μπαστούνι στὸ χέρι καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ θυρωρὸ, ὁ
ὁποῖος τοῦ κουνέντιαζε εὐγενικῶτα.

Καὶ σκέφθηκα τί διαφορὰ ὑπῆρχε στὴ στάσι τοῦ ἰδίου αὐτοῦ
θυρωροῦ, ὅταν πρωτομίλησε στὸ Θάρπς ὥς «λίγα ἀπ' ὅλα», καὶ
τώρα ὥς κύριο κομφοντυμένο. Θυμήθηκα τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο
καὶ τὴ ματιὰ πρὸς τοῦ εἶχε ρίξει, καὶ ἔβλεπα τώρα τὸ γλυκὺ χα-
μόγελο πρὸς σκόρπιζαν τὰ σαρκώδη χεῖλη του.

Στάθηκαν ἀρκετὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ κουνέντιαζαν.

Ὁ κύριος Μπαρολὲ ἦταν καὶ πάλι τὸ θέμα τῆς συνομιλίας
τῶν. Κατάλαβα ὅτι ὁ ἐκνῶτατος αὐτὸς ἀστυνομικὸς θάκρυψε ἐπί-
τηδες τὸ μπαστούνι του γιὰ νὰ ὀρθῇ μιὰ πρόφασι καὶ ξαναγυρί-
ζοντας νὰ δώσῃ ἓνα πουρμπουάρ στὸ θυρωρὸ καὶ νὰ τοῦ λύσῃ τὴν
ἐνδιαφέρουσα γλῶσσα του.

Φαινόταν πώς τὸ εἶχε ἐξαίσια κατορθώση, ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὴν εὐφράδεια τοῦ συνομιλιτῆ του.

—Μιὰ μέρα, κύριε, ἔλεγε, ἀκριδῶς τῇ στιγμῇ ποὺ προχωρῶντας καὶ οἱ δυὸ μὲ ἕναν φίλο τὸν συνήντησα μπροστὰ στὸ χρηματιστήριον. Μόλις μὲ εἶδε ἔτρεξε νὰ κρυφτῇ καὶ ἐξηφανίσθη κατατρομαγμένος. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ δῇ ἀπὸ τὸ κεφάλι ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀσφαλῶς θ' ἀνακατευόταν μὲ δρωμοδουλεῖς...

Τὸ συμπέρασμα τοῦ ἦταν τόσο ἀπρόοπτο, ποὺ θαστήχθηκα γιὰ νὰ μὴ γελάσω.

—Ὅταν βρεθῆκαμε πάλι μόνοι, γυρίζοντας τῇ γωνιᾷ τοῦ δρόμου, ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς ἄρχισε νὰ τρίβῃ μὲ χαρὰ τὰ χέρια του.

—Ὅλα πᾶνε θαυμάσια, Λύνχαμ, καὶ οἱ μικρότερες ἀκόμη λεπτομέρειές μου θὰ ἐπιβεβαιωθοῦν.

—Ἐχεις τύχη ποὺ μπορεῖς καὶ τὰ καταλαβαίνης, ἐνῶ ἐγὼ βρίσκομαι διαρκῶς στὸ σκοτάδι.

—Ἀνθρώπε εὐτυχισμένε! μοῦ εἶπε εὐθυμα. ὦ, ἂν ἤξαιρες, πόσο ζηλεύω τὴ γαλήνη σου!

ΤΟ ΧΕΡΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ἦμουν αἱ εἰκοσι πέντε ἐξ ἑξῶς τὴν ἄλλη μέρα στὶς δύο τὸ ἀπόγευμα καὶ τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐμπήκε ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς.

—Ποῦ ἐπήγαίνες, Λύνχαμ;

—Ἐπήγαίνα στὸ Δικαστήριον.

—Θαυμάσια. Πᾶμε μαζῇ.

Μὲ τραβοῦσε σὰν νὰ διαζότανε.

Ὅταν μπήκαμε στὸ αὐτοκίνητο, τὸν ἐρώτησα ὅπως εἶχε ζητήσει ἐπειγόντως ὁ Μπαλανκούρ, ὁ ἐπιφορτισμένος ἀνακριτὴς μὲ τὸ ἔγκλημα τῆς ὁδοῦ Μιρομεσνίλ.

Ἐγὼ πήγαίνα γιὰ τὴ Βιβλιοθήκη τῶν Νομικῶν γιὰ νὰ καθήσω νὰ ἐργασθῶ δυὸ-τρεῖς ὥρες, ἀλλὰ ἄλλαξα γνώμη ἀμέσως, μόλις ἔμαθα ἀπὸ τὸν φίλο μου ὅτι ἀσφαλῶς καί τι τὸ σπουδαῖο θὰ συνέδη γιὰ νὰ τὸν καλοῦν τόσο ἐπειγόντως.

Κι' ἔτσι μᾶς εἰσήγαγαν ἀμέσως στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ, μόλις ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς τοῦ ἔστειλε τὸ ἐπισκεπτήριό του.

Ὁ Μπαλανκούρ ἀνοίξε μόνος του τὴν πόρτα καὶ φαινόταν πάρα πολὺ νευρικός. Ἀρπαξε τὸν φίλο μου ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν τράβηξε μέσα κι' ἔκλεισε πίσω μας τὴν πόρτα.

—Θυμώσατε, κύριε Θάρπς τὸ σημειωματάριο ποὺ μοῦ συστήσατε μὲ τόση ἐπιμονὴ νὰ κρύψω;

—Τὸ σημειωματάριο μὲ τοὺς μυστηριώδεις ἀριθμούς;

—Ἀκριδῶς. Ἐ, λοιπὸν τὸ σημειωματάριο ἐκεῖνο ἐξηφανίσθη.

—Ἐξηφανίσθη!

—Ἀκριδῶς τὴν περασμένη νύχτα.

—Ποῦ τὸ εἶχατε;

Ὁ ἀνακριτὴς φαινόταν στενοχωρημένος.

—Ἴσως, εἶπε, νὰ ἔκανα λάθος ποὺ δὲν σὰς ἄκουσα, καὶ δὲν ἐξετέλεσα τίς ὁδηγίες σας καὶ νὰ τὸ δᾶλω σὲ μέρος ἀσφαλές... Σκέφθηκα ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ μπῇ καὶ νὰ τὸ πάρῃ μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο...καὶ τὸ εἶχα ἀφήσει...πάνω σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι.

—Κανέννας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ σὰς περιτριγυρίζει ἐγνώριζε ὅτι ἐνδιαφερόσαστε τόσο πολὺ γι' αὐτὸ τὸ σημειωματάριο;

—Δὲν πιστεύω. Ἀλλὰ τὸ γεγονὸς πάλι, ὅτι τὸ ἄφησα ἔτσι ἀδιάφορα πεταμένο σ' ἕνα τραπέζι, δὲν φανέρωνε ὅτι ἐνδιαφερόμουν πάρα πολὺ γι' αὐτό.

—Καὶ ὅμως σὰς τὸ πῆραν.

—Μάλιστα.

—Πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε τότε ὅτι καὶ κάποιος ἄλλος ἤξαιρε τὴν ἄξια του.

—Ὁμολογῶ ὅτι ἐνῆργησα πάρα πολὺ ἐπιπόλαια, ἀφοῦ δὲν κράτησα οὔτε ἀντίγραφο τοῦ περιεχομένου του. Φαντάζεσαι, ἀλήθεια, ὅτι τὸ σημειωματάριο ἐκεῖνο εἶχε μεγάλῃ σπουδαιότητα στὴν ὑπόθεσί μας;

—Ἦ δία τους νὰ τὸ κλέψουν, αὐτὸ φανερώνει καθαρά τὴν σπουδαιότητά του.

Ὁ ἀνακριτὴς κατέβασε τὸ κεφάλι του, σὰ μαθητὴς ποὺ παραδέχεται τὸ σφάλμα του.

—Θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ μοῦ δείξετε ἀκριδῶς τὸ μέρος ποὺ τὸ εἶχατε ἀκουμπήσει. Ἴσως νὰ χρειασθῶ καὶ καμμιά ἄλλη ἐξήγησι καὶ θὰ σὰς παρακαλοῦσα ν' ἀπαντοῦσατε στὰς ἐρωτήσεις μου.

Τὸ σημειωματάριο βρισκόταν σὲ μιὰ γωνιᾷ τοῦ γραφείου. Ὅλο τὸ ἀπόγευμα, πάνω στὸ γραφεῖο, εἶχαν τοποθετηθῇ πολλὰ χαρτιά, ἀπὸ διάφορες ὑποθέσεις. Τὸ βράδυ ὁ γραμματεὺς ἐμάζεψε ὅλα τὰ ἔγγραφα καὶ ἄφησε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ τὰ ἔγγραφα μονάχα δύο ὑποθέσεων, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε ν' ἀποσταλοῦν ἐπειγόντως στὸ δικαστήριον, καὶ τὰ ὁποῖα εἶχαν τοποθετηθῇ ἐπάνω στὸ σημειωματάριο καὶ τὸ ἐκάλυπταν ἐντελῶς.

Σύμφωνα μὲ τὸ συνηθισμένο του σύστημα, ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς μελέτησε μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχὴ τὸ τραπέζι τοῦ γραφείου καὶ γενικὰ ὅλα τὰ μικροπράγματα ποὺ ὑπῆρχαν ἐπάνω του. Μὲ τὸν φακὸ στὸ χέρι ἐξήτασε τὰ διάφορα χαρτιά καὶ διεπίστωσα, παρ' ὅλο ποὺ δὲν ἐμιλοῦσε, ὅτι εἶχε κάνει μιὰ σπουδαία ἀνακάλυψιν.

Ἐξήτασε ἔπειτα μὲ προσοχὴ τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου καὶ τέλος ἐρεύνησε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἔπιπλα τοῦ δωματίου ὡς καὶ τὴν πόρτα.

Ὅταν τὰ εἶδε ὅλα καὶ τὰ ξαναεἶδε, ἐκάθισε σὲ μιὰ ἀπὸ τίς

πολυθρόνες που δρισκόταν δίπλα στο γραφείο του ανακριτού και σταυρώνοντας τα πόδια του άναψε ένα αίγυπτιακό τσιγαράκι.

— Τήν πόρτα, είπε, αφού τράβηξε δυο τρεις φορές το τσιγάρο του, τήν κλείσατε καλά χθές βράδυ που φύγατε;

— Γι' αυτό ασχολείται ο γραμματεύς μου. Θα επιστρέψω εντός δλίγου και θα σας δώσω τις λεπτομέρειες που ζητάτε. Θα εκπλαγώ πάρα πολύ αν μάθω ότι λησιμόνησε να κλείσει την πόρτα, γιατί είναι πολύ τακτικός και ακριβής.

Ο αστυνομικός σηκώθηκε και ξαναπήγε μέχρι την πόρτα και εξήτασε πάλι τις δυο κλειδαριές. Έβγαλε από την τσέπη του ένα αντικλειδί και προσπάθησε να κάνει την κλειδαριά να λειτουργήσει από μέσα.

— Αν κανείς άνοιξε την πόρτα ασφαλώς δεν θα μεταχειρίσθη παρά τα ίδια τα κλειδιά της πόρτας. Ο γραμματεύς σας έμαθε μήπως την εξαφάνισι του σημειωματαρίου;

— Όχι, δεν του είπα τίποτα.

— Εν τωιαύτη περιπτώσει να μην του πείτε τίποτα. Η μαρτυρία του έξ' άλλου για το κλείσιμο της πόρτας δεν είναι αναγκαία και μεις έχουμε κάθε συμφέρον να μη μάθω, απόλυτως, κανείς, τίποτα.

Θα γνωρίζετε βέβαια καλά το γραμματέα σας και μπορείτε να εγγυηθήτε για την τιμιότητά του;

— Ω, βεβαιότατα. Τον γνωρίζω από πολύ καιρό και εργάζεται από τότε συνεχώς στο γραφείο μου...

— Πολύ καλά... καλά. Τόσο το καλύτερο. Πάντως κάθε πρόνοια είναι καλή και η έρωτησίς μου δεν πιστεύω να σας έκανε κατάπληξι. Θα την καταλάβετε ακόμα καλύτερα όταν θα σας πω ότι ανακάλυψα δακτυλικά αποτυπώματα στο γραφείο σας, στα έπιπλα, στα έγγραφα τα ίδια με κείνα που σας απέκλυψα πάνω στο κάντρο και στο χρηματοκιβώτιο μέσα στο δωμάτιο του εγκλήματος.

— Το ίδιο χέρι! Πάντοτε το ίδιο χέρι!

— Μάλιστα, τότε θα πούμε ότι κάναμε κάτι όταν αδράξουμε αυτό το χέρι μέχρι στιγμής...

— Έχετε σχηματίσει γνώμη για τη δολοφονία του κυρίου Κομπάτ;

Ο Ουέλλιαμ Θάρπς έκανε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο. Έπειτα ήρθε και κάθισε μπροστά στον ανακριτή.

— Ποιά είναι η δική σας; τόν ρώτησε απότομα.

Ο Μπαλανκούρ ξέφυγε από την έρώτησι του αστυνομικού. Υπήρχαν τόσο πολλά ακόμα ακαθόριστα σημεία μέσα σ' αυτήν την υπόθεσι που κάθε απάντησις θα ήταν διακινδυνευμένη αν όχι επιπόλαιη. Γι' αυτό και ρώτησε τόν αστυνομικόν ποιά ήταν η δική του γνώμη.

Η κατάπληξις του ανακριτού ήταν μεγάλη όταν ο Θάρπς του

εξέθεσε γρήγορα γρήγορα τη δική του γνώμη με το να του εξηγήσει ότι στην υπόθεσι ασφαλώς δεν μπορεί παρά να υπήρχε κ' ένας συνένοχος. Δεν το είχε καθόλου σκεφθή αυτό το ζήτημα. Ο απλός συλλογισμός ο οποίος είχε οδηγήσει τόν φίλο μου για να δγάνη το συμπέρασμα ότι ο άνθρωπος που μπήκε μέσα στο διαμέρισμα του καλλιτέχνη, δεν μπορούσε να είναι ο ίδιος που έρριξε και το δηλητήριο μέσα στο ποτήρι, δεν του είχε καθόλου περάσει στο νου.

Ο κύριος Μπαλανκούρ το κατάλαβε και το παραδέχτηκε δίχως συζήτησι.

— Υπάρχει ένα σημείο στο οποίο θέλω να επιστήσω την προσοχή σας, κύριε ανακριτά, και αυτό επί της αναλογίας που υπάρχει στις δύο περιπτώσεις που μάς παρουσιάζονται όσο αφορά την είσοδο μέσα σ' ένα μέρος παρ' όλο που οι πόρτες και οι τοίχοι είναι κλειστοί.

«Η περίπτωσης είναι έντελως όμοια, κι' εδω έχουμε να κάνω με μ' ένα χέρι-φάντασμα το οποίο διαπερνά τοίχους και πόρτες κλειστές, ρίχνει δηλητήριο στην όδο Μιρομεσνίλ και κλέβει ένα σημειωματάριο με αριθμούς μέσα στο Δικαστικό Μέγαρο.

Ο ανακριτής παρέμενε σκεπτικός! Συλλογιζότανε αναμφιβόλως την περίπτωσι αυτή που εξέθεσε ο φίλος μου.

Κατεπλάγη μάλιστα όταν έπειτα από λίγο σηκώθηκε ξαφνικά από την πολυθρόνα του και τόν έρώτησε αν δεν είχε καμιά αντίρρησι να τόν αφήσει μόνο για μερικές στιγμές μέσα στο γραφείο του.

Η απαίτησις αυτή ήταν πολύ περίεργη και έχω σάστισα όμολογώ, που ο Θάρπς δεν έδωσε ούτε μιὰ εξήγησι... Ο κύριος Μπαλανκούρ όμως παραδέχτηκε με τη μεγαλύτερη ευγένεια. Φαινόταν να υποβάλλετο στην ικανότητα του αστυνομικού και η παράκλησίς του αυτή του φάνηκε σαν να μην είχε τίποτα το περίεργο. Ο ανακριτής τόν δικαίωνε αναγνωρίζοντας ότι του χρεωστούσε μέχρι στιγμής τόσες ενδιαφέρουσες ανακαλύψεις και τόν θεωρούσε ως το μόνο κατάλληλο στόν όποιο μπορούσε ν' αποταθή για να εξηχνιάση αυτό το μυστήριο.

Ο αστυνομικός έξ' άλλου φαινόταν έντελως αποφασισμένος για το δρόμο που έπρεπε ν' ακολουθήση. Ήταν, εκτός άμφιβολίας, βέβαιος για την κατεύθυνσι των ενεργειών του για να φθάση σ' ένα όριστικό συμπέρασμα.

Ο ανακριτής έσπευσε να τόν ευχαριστήση και δγήκε μαζί μου στο παρακείμενο δωμάτιο, αφού ο Θάρπς τόν έρώτησε αν όλα τα κλειδιά δρισκόντουσαν πάνω στα διάφορα συρτάρια του γραφείου.

Επιθυμώντας να μην καταλάβη κανείς τίποτα ο ανακριτής με παρέσυρε στο διάδρομο λίγα βήματα μακρύτερα από την πόρτα του γραφείου του για να μπορή να επιβλέπη μ' αυτό τόν τρόπο

τὴν εἴσοδο γιὰ νὰ μὴ μπῇ κανεὶς μέσα.

Αὐτὴ ἡ πρόνοια ἦταν ἐντελῶς περιττὴ γιατί μόλις βγήκαμε ἄκουσα πίσω μου τὴν πόρτα νὰ διπλωκλειδώνεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θάρπς.

Πέρασαν δέκα λεπτὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού βγήκαμε ἔξω, ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίξε πάλι καὶ μπήκαμε μέσα.

Τὸ πρῶτο πράγμα πού παρατήρησα ὅταν μπήκαμε, ἦταν ὅτι τὸ μοναδικὸ καγκελλόφρακτο παράθυρο τοῦ γραφείου ἦταν ἀνοιχτό. Παρ' ὅλη τὴ πρόνοια αὐτὴ, ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἀκόμα βαρεῖα ἀπὸ τὸν μυρωδατὸ καπνὸ πού γέμιζε τὸ δωμάτιο. Ποιὸς ξαίρει πόσα τσιγάρα θὰ κάπνισε ὁ φίλος μου μέσα στὸ μικρὸ αὐτὸ χρονικὸ διάστημα.

Τὴν περίπτωσι αὐτὴ τοῦ καπνίσματος τὴν εἶχα παρατηρήσει καὶ σὲ ἄλλες περιστάσεις. Ὁ καπνὸς τοῦ ἔκανε τὸ μυαλὸ νὰ δουλεύῃ. Ἡ λύσις ἐνὸς δύσκολου προβλήματος τοῦ κόστιζε ἀρκετὰ κουτιὰ αἰγυπτιακὰ τσιγάρα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα συνήθιζε νὰ καπνίζῃ. Κατάλαβα λοιπὸν ὅτι τὸ μυαλὸ τοῦ παραδούλεψε ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού κλείστηκε μέσα σὲ κεῖνο τὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ.

Πάντως παρατήρησα ἀνάμεσα στὰ φρύδια του μιὰ πτυχή, ἀπὸ τὴν ὁποία κατάλαβα ὅτι δὲν ἦταν ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἔρευνά του.

Πάντως μὲ μιὰ πολὺ ἡρεμὴ φωνὴ προσκάλεσε τὸν ἀνακριτὴ νὰ πάνε μέχρι τὴν ὁδὸ Μιρομενσίλ.

Δίχως νὰ ρωτήσῃ κὰν ὁ δικαστικὸς, ἔσπευσε νὰ ἀναβάλλῃ ὅλες του τίς δουλειὲς ἐκείνου τοῦ ἀπογεύματος καὶ ἐτέθη στὴ διάθεσι τοῦ Θάρπς.

Ἐνα αὐτοκίνητο μᾶς μετέφερε μέχρι τὸ σπίτι τοῦ ἐγκλήματος.

Ὁ Οὐέλλιαμ Θάρπς ἐμπῆκε πρῶτος μέσα στὸ καταραμένο ἐκεῖνο διαμέρισμα, ὁ ἀνακριτὴς τὸν ἀκολουθοῦσε καὶ ἐγὼ ἐρχόμουν τελευταῖος. Ὅλα εἶχαν παραμείνει στὴ θέσι πού τὰ εἶχαμε ἀφήσει. Τίποτα δὲν εἶχε μετακινηθῇ. Προσπεράσαμε τὸν προθάλαμο καὶ τὰ πρῶτα δωμάτια, δίχως νὰ παρατηρήσω τίποτα τὸ ἀντικανονικόν.

Μέσα στὴν κρεββατοκάμαρα πού μπήκαμε τελευταῖα, δὲν εἶδα τίποτα πού νὰ μᾶς κἀν ἐντύπωσι καὶ εἶμαστε ἐτοιμοὶ νὰ βγοῦμε ἔξω, ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς μᾶς συγκράτησε καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι πρὸς τὴ διεύθυνσι ἐνὸς μεγάλου καθρέφτη, ὁ ὁποῖος ἔπαινε σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου ἕνα ἀπὸ τοὺς τοίχους.

Δὲν καταλάβαμε ἀμέσως τὴν αἰτία αὐτὴ τῆς χειρονομίας του, ἀλλὰ ὅταν πλησιάσαμε μπορέσαμε καὶ εἶδαμε ἀκριβῶς στὴ μέση τοῦ καθρέφτη, τὰ ἀποτυπώματα τῶν πέντε δακτύλων ἐνὸς δεξιοῦ χεριοῦ, καλὰ ἀκουμπισμένα. Πάνω στὸ φόντο τοῦ γυαλιοῦ διακρίνοντο καλὰ τ' ἀποτυπώματα τοῦ χεριοῦ ἐκείνου πού σὲ κάθε βῆμα μᾶς εὕρισκαμε τὸ πανομοιότυπο.

—Τὸ χέρι φάντασμα! φώναξα ἐγώ.

Ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς χαμογέλασε.

—Νά, ἀκριβῶς τί ἦρθα ἐδῶ νὰ ἀναζητήσω.

Ὁ κύριος Μπαλανκούρ δὲν ἔκρυβε τὴν καταπληξί του. Αὐτὸ τὸ μυστηριώδες χέρι πού μᾶς προκαλοῦσε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴν ἐκπληξί, εἶχε ἐλθεῖ καὶ δούλεψε πάλι στὴν ἀπουσία μας.

Καὶ ὅλες οἱ πόρτες καὶ οἱ κλειδαριές εἶχαν παραμείνει ἀνέγγιχτες.

Ὅλα αὐτὰ ἦταν ἕνα θαῦμα, μιὰ μαγεία. Τὸ πράγμα καταντοῦσε ἐμπράκτως ἐντελῶς ἀδύνατο.

Ὁ Οὐέλλιαμ Θάρπς ἔδειχνε πῶς ἦταν κατενθουσιασμένος. Αὐτὸ τὸ νέο γεγονός πού προσετίθετο γιὰ νὰ μᾶς μπερδέψῃ ἀκόμα περισσότερο τὸ μυαλόν, ἐκείνον τὸν διασκέδαζε, τὸν εὐθυμοῦσε.

Δὲν μᾶς εἶχε βεβαιώσῃ ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς μας δὲν εἶχε ἄλλο σκοπὸ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι ἐρχόμαστε νὰ βεβαιώσουμε τὴν τελευταῖα ἐμφάνισι τοῦ χεριοῦ, φάντασμα; Τὸ εἶχε λοιπὸν προβλέψῃ; Τὸ εἶχε ἴσως ἐπιθυμήσει; Ἴσως, γιὰ νὰ ἐπικυρώσῃ γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα τὴ θεωρίαν του.

Ἡ μουνά περιέργος νὰ μάθω ἐπιτέλους ποῖα ἐξήγησι ἔδινε στὴν ἐμφάνισι ἐκείνη ἐνῶ ὅλα τριγύρω ἦταν κλειστά.

Προχώρησε πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ τὸ ἐξήτασε λεπτομερῶς, παρατηρῶντας τὸ μέρος πού ὑπῆρχε πρὶν ἢ νυχτιά.

Δὲν σὰς εἶπα ἐγώ, εἶπε γυρίζοντας πρὸς τὸν ἀνακριτὴ, ὅτι τὸ ἄτομο πού μπῆκε ἐδῶ μέσα τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος, θὰ ἐπέστρεφε καὶ πάλι;

—Τόσο γι' αὐτό, ὅσο καὶ γιὰ ὅλα τὰλλα, εἶπε ὁ Μπαλανκούρ μᾶς προειδοποιήσατε ἀκριδέστατα.

—Ἀρκεῖ νὰ ἐξετάσῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ χρηματοκιβώτιο γιὰ νὰ πεισθῇ ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε μπῇ ἐδῶ μέσα δὲν εἶχε βρῇ ἐκεῖνο πού ἀναζητοῦσε.

—Τί φαντάζεσθε ὅτι μποροῦσε νὰ εἶναι αὐτὸ πού ζητᾷ;

Ὁ Οὐέλλιαμ Θάρπς ἐκάθησε.

—Μπορεῖ νὰ κἀν κανεὶς πολλὰς ὑποθέσεις. Ἡ πιὸ ἀληθὴ φανῆς εἶναι ὅτι τὸ διαμέρισμα αὐτό, καὶ εἰδικῶς αὐτὸ τὸ δωμάτιο θὰ περιέχῃ ἕνα ἀντικείμενο πού ὁ ἀγνωστὸς ἐπισκέπτης ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ ἀποκτήσῃ. Ὁ κύριος Κορμπάτ, ὅπως ἐβεβαίωσα, ἐπέθανε πίνοντας ἕνα ναρκωτικόν, τὸ ὁποῖον ὁμως ἦταν σὲ μεγάλη δόσι καὶ τὸν ἐδηλητηρίασε. Αὐτὸ ἴσως νὰ εἶναι μιὰ ἐνδειξίς ὅτι ὁ ἀγνωστὸς νὰ μὴν ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ, ἀλλ' ἁπλῶς νὰ τὸν ἀκινητήσῃ μ' ἕνα ὕπνο ἀρκετὰ βαθύ, ὥστε νὰ μπορέσῃ, δίχως κανένα κίνδυνο, ν' ἀνιχνεύσῃ τὸ δωμάτιο ὅπου κοιμότανε.

Ἡ παρουσία αὐτοῦ τοῦ ἀποτυπώματος τοῦ χεριοῦ, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ σημειωματαρίου μὲ τοὺς ἀριθμοὺς ἐπιβεβαιοῖ τίς ὑποθέσεις μου. Ἀπ' αὐτὸ φαίνεται ὅτι τὸ σημειωματάριο ἐκεῖνο χρησιμεύει ὡς βάσις στίς μυστηριώδεις ἀναζητήσεις

πού εξακολουθούν εδώ μέσα.

Ἐνῷ μιλοῦσε ὁ φίλος μου, μοῦ φάνηκε ὅτι ἄκουσα ἓνα ἐλαφρότατο θόρυβο στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Σηκώθηκα, δίχως νὰ πῶ τίποτα, καὶ πῆγα νὰ δῶ. Δὲν ὑπῆρχε τίποτα.

— Ἐνα καινούργιο ὅμως τρίξιμο μ' ἔκανε νὰ τεντώσω τ' αὐτί μου.

— Θάρπς, ἐδῶ ὑπάρχει κάποιος πού μᾶς ἀκούει.

Ἐκούνησε τὸ κεφάλι του σὰν ἀμφίβολα καὶ πῆγε πρὸς τὴν πόρτα, ἀπὸ κεὶ πού μπήκαμε, γιὰ νὰ μοῦ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ φαντασία μου ἔπαιξε μαζὶ μου.

Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ πατήσῃ τὸ κατώφλι καὶ ἀκούστηκε ἓνας πυροβολισμός, ἔπειτα ἓνας δεύτερος. Ὁ φίλος μου κλονίστηκε κ' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μας.

Τὸν ἀποθέσαμε πάνω στὸ κρεβάτι ἐκεῖ κοντὰ καὶ βγήκαμε ὁ καθένας ἀπὸ μιὰ πόρτα γιὰ νὰ τσακώσουμε τὸ δολοφόνο.

Τὴν ὥρα ὅμως πού ὁ φίλος μου πῆγαινε νὰ νοίξῃ τὴν κεντρικὴ πόρτα εἶδαμε νὰ κινεῖται ἡ κουρτίνα καὶ νὰ προβάλλῃ ἓνα χέρι πού συνοδεύετο ἀπὸ ἓνα λευκὸ μανικέτι καὶ τὸ ὁποῖον κρατοῦσε ἓνα πιστόλι.

Ἡ τραγωδία ἐξελίχθη τόσο κεραυνόβoλα, πού ἐμεῖς δὲν προφτάσαμε οὔτε νὰ φωνάξουμε, οὔτε νὰ βοηθήσουμε τὸν ἀστυνομικό.

Μιὰ ματιὰ μᾶς ἤρκεσε νὰ δοῦμε μονάχα ὅτι δὲν ἦταν βαρειά πληγωμένος, γι' αὐτὸ καὶ τὸν ἀφήσαμε περῶντας ἔξω ἀπὸ τὶς πόρτες ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου ἐκείνου χεριοῦ, τὸ ὁποῖον μόλις μπορέσαμε νὰ δοῦμε γιὰ μιὰ στιγμή.

Μ' ἓνα πήδημα ἐγὼ βρέθηκα στὸ ἀτελιέ, τὸ βρήκα ἄδειο, βγήκα ἔξω καὶ συνάντησα τὸν ἀνακριτὴ ὁ ὁποῖος ἐρχόταν ἀπὸ τὸν προθάλαμο.

Εἶχαμε ἐνεργήσει τόσο πολὺ γρήγορα πού ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἀδύνατο νὰ μᾶς ξεφύγῃ. Εἴμαστε λοιπὸν ἀπολύτως βέβαιοι ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν βροῦμε.

Πάντως δώσαμε συναγερμὸ μὲ τὶς σφυρίχτρες σ' ὅλο τὸ σπίτι κι' ἀσφαλῶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κατέβῃ τὰ πέντε πατώματα νὰ φθάσῃ στὸ δρόμο τόσο γρήγορα.

Μόλις ἀνοίξαμε τὴν κεντρικὴ εἴσοδο τοῦ διαμερίσματος βρεθήκαμε μπροστὰ σ' ἓνα ὑπηρετὴ τοῦ διπλανοῦ διαμερίσματος ὁ ὁποῖος εἶχε τρέξει μόλις ἄκουσε τοὺς πυροβολισμούς.

Ὁ κύριος Μπαλανκούρ ἔτρεξε κάτω τὶς σκάλες φωνάζοντας στὸ θυρωρὸ νὰ κλείσῃ τὴ μεγάλη πόρτα τοῦ μεγάρου. Ἀπὸ ὅλες τὶς κατοικίες τοῦ μεγάρου ἔβγαινε ὁ κόσμος κατατρομαγμένος κι' ἀκούγαμε φωνές, ἐρωτήσεις, ἀπαντήσεις.

— Μείνετε ἐδῶ, μοῦ εἶπε ὁ ἀνακριτὴς.

Καὶ μὲ μιὰ ταχύτητα καὶ εὐκίνησία πού δὲν τὴ φανταζόμουν, ἄρχισε νὰ κατεβαίνει τὶς σκάλες.

Εγὼ, ἀφοῦ παρεκάλεσα τὸν ὑπηρετὴ πού συναντήσαμε στὶς

σκάλες, νὰ φυλάξῃ τὴν εἴσοδο τοῦ διαμερίσματος, γύρισα πίσω στὸν πληγωμένο ἀστυνομικό.

Ὅπως εἶχα πρὶν κυττάξῃ τὸ τραῦμα, ἦταν ἐπιπόλαιο. Τὸν ξέντυσα καὶ τοῦ δρόσισα τὸ τραῦμα μὲ νερό, ἐν ἀναμονῇ τοῦ γιατροῦ, ὁ ὁποῖος δὲν θ' ἄργουσε νὰ ἔλθῃ.

Κι' ἐνῷ τὰ χέρια μου ἡσχολουῦντο μὲ τὴν ἐργασία αὐτή, τὸ μυαλό μου δοῦλευε ἐπίσης. Ἐβλεπα τὴν ἀστραπιαία ἐξέλιξι τῆς σκηνῆς καὶ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ δολοφόνου. Εἶχαμε ἀκούσει τὴν πόρτα νὰ κλείνῃ μὲ θόρυβο καὶ δὲν ἀμφιβάλλαμε ὅτι βγήκε ἀπὸ τὸ διαμερίσμα.

Ἐν πάτῃ περιπτώσει, ἡ σύλληψις του ἦταν ἀναπόφευκτη. Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βγῇ στὸ δρόμο, ἀφοῦ ὁ θόρυβος τῶν πυροβολισμῶν στ' ἀναμεταξύ ἔκανε ὅλους τοὺς ἐνοίκους νὰ βγοῦν στὶς πόρτες, ἤδη ἐν ὀργασμῷ ἀπὸ τὸ πρῶτο ἐγκλημα πού εἶχε γίνει. Κι' ἂν εὐρισκότανε τώρα μέσα στὸ σπίτι ὅπως ἦταν μᾶλλον πιθανόν, θὰ εὕρισκε τὸ δρόμο κλεισμένο πίσω του.

Μὲ τὴ δροσιὰ τοῦ νεροῦ, ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς, ὁ ὁποῖος ἦταν μονάχα λιγοθυμισμένος, ξανάνοιξε τὰ μάτια καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἀνέλαβε τὶς αἰσθήσεις τους.

Τὰ μάτια του ξανάδανε πάλι καὶ τὰ χεῖλη του χαμογέλασαν. — Ἡ ζημία δὲν εἶναι μεγάλη Λύνχαμ, τοῦ εἶπε, τὸ χέρι ἐσκόπευσε πολὺ ἄσχημα.

— Τὸ χέρι!... Εἶπες τὸ «χέρι»;!...

Ἡ σκέψις ὅτι εἶχαμε πάλι νὰ κάνουμε μὲ τὸ «χέρι» φάντασμα μὲ εἶχε τρομοκρατήσει. Πράγματι δὲν εἶχα δὴ ἄλλο τίποτα ἀπὸ ἓνα χέρι.

Ὁ Θάρπς εἶχε πῇ τὸ «χέρι». Ἦταν λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἴδιο δολοφόνο χέρι, τὸ χέρι φάντασμα πού παρακολουθοῦσαμε νὰ πιάσουμε; Αὐτὸ ἤθελε νὰ πῇ ἄραγε κι' ἐκεῖνος; Ἡ μήπως παραμιλοῦσε ἀπὸ τὸν πυρετό;

Ἐνα πράγμα ἦταν μονάχα βέβαιο: Ὁ Θάρπς εἶχε μιλήσει καθαρά γιὰ τὸ «χέρι».

— Θάρπς, τὸν ρώτησα, γιὰ πιδὸ χέρι μιλάς;

Ξανάνοιξε τὰ μάτια του καὶ μ' ἐκύτταξε μ' ἓνα βλέμμα διαπεραστικό.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἔμπαινε στὸ δωμάτιο ὁ ἀνακριτὴς ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε βρῇ οὔτε ἶχνος τοῦ δολοφόνου. Ἡ μεγάλη πόρτα τοῦ μεγάρου καὶ οἱ ἄλλες ἐξοδοὶ ἐκλείστηκαν κι' αὐτὲς ἀπὸ τὸ θυρωρὸ μόλις ἄκουσε τὴν πρώτη πιστολιά. Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ βγῇ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα. Κανεὶς δὲν τὸν εἶδε νὰ περνᾷ τὶς σκάλες. Ὁ ὑπηρετὴς τοῦ ἐναντι διαμερίσματος οὔτε κι' αὐτὸς τὸν εἶδε.

Ἀκούοντας αὐτὲς τὶς πολὺ περίεργες ἐξηγήσεις, ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς χαμογέλασε πολὺ περίεργα.

— Δὲν εἶναι ἄνθρωπος εἶπε, αὐτὸν πού ζητᾶτε, εἶναι ἓνα

«χέρι».

Αυτή ή επιμονή του μου έδωσε μιὰ ταραχή στα νεύρα. Μήπως πραγματικά παραμιλούσε; πολύ παράξενο. Δέ φαινόταν νά είχε καθόλου πυρετό. Βρισκόταν σέ καλή διανοητική κατάσταση.

Μήπως μ' αυτή τή λέξι γύρευε νά ξεχωρίση ότι τò χέρι πού τόν χτύπησε ήταν τò ίδιο χέρι πού έρριξε τò δηλητήριο και πού εκλεψε και τò σημειωματάριο; 'Αλλά όπωσδήποτε τò χέρι αυτό έπρεπε νά είναι κολλημένο επάνω σ' ένα μπράτσο τò όποιο πάλι μπράτσο θα άνηκε σέ κάποιο σώμα ανθρώπου. Γιατί λοιπόν μιλούσε διαρκώς ότι έπρεπε νά φροντίσωμε νά βρούμε ένα «χέρι» και όχι έναν άνθρωπο;

Και ό κύριος Μπαλανκούρ έκαμε κι' αυτός τήν ίδια σκέψι με μένα. 'Η επιμονή του αστυνομικού νά κατηγορή ένα χέρι τού φαινόταν περίεργη όπως και σέ μένα.

'Αποφασίσαμε νά κάνωμε τò γύρο τού διαμερίσματος και νά ψάξωμε παντού λεπτομερώς για ν' ανακαλύψωμε τò καταφύγιο τού έλσεινού αυτού δολοφόνου. Οί πόρτες, οί σκάλες φυλαγόντουσαν πολύ καλά.

Με τίς πρώτες φωνές μας θα έρχόντουσαν εις βοήθειάν μας.

'Αδικά ψάξαμε και τίς πιό απόκρυφες γωνιές, έπρεπε πιά νά παραδεχθούμε ότι κανείς δέν εύρισκόταν εκεί μέσα.

'Επειτα από λίγο κατέφθασε και ό διευθυντής τής 'Αστυνομίας μ' ένα γιατρό. 'Ενώ ό γιατρός περιποιήθηκε τò τραύμα τού φίλου μας έμεις εξακολούθησαμε για άλλη μιὰ φορά τήν έρευνά μας.

Τò τραύμα δέν ήταν και τόσο σοβαρό. 'Ο γιατρός μ'ε διαβεβαίωσε ότι έπειτα από λίγες ήμέρες ανάπαυσι θα μπορούσε νά σηκωθή.

Για μι'α τώρα παρουσιάζετο ένα νέο μυστήριο, ένα ακόμη αίνιγμα πού προσετίθετο νά περιπλέξη ακόμη περισσότερο τήν υπόθεσι αυτή. 'Ηταν για τόν Ουίλλιαμ Θάρπς ένα καινούργιο πρόβλημα για νά λύση.

Κύτταξε ό ένας τόν άλλο και καταλαβαίναμε ότι είχαμε νά κάνουμε με κάποιον πιό δυνατό, στόν όποιο άνηκε ή νίκη. Αυτά πού συνέβησαν μέσα στο διαμέρισμα αυτό ήσαν πάρα πολύ τρομερά.

Καθήκον τού κυρίου Μπαλανκούρ ήταν νά ανακρίνη όλους τούς γείτονες και ειδικώς τόν υπηρέτη εκείνον πού δρήκαμε απ' έξω από τήν πόρτα.

Οί ένοικοι τού σπιτιού δέν είχαν δη κανένα. 'Ακουσαν βέβαια τούς πυροβολισμούς και δγῆκαν έξω από τὰ σπίτια τους. 'Ο υπηρέτης τού διπλανού διαμερίσματος κι' αυτός δέν είχε δη τίποτα, πάντως ή κατάθεσίς του μ'ε έδωσε κάποιο σημεῖον ενδιαφέρον.

'Εδεδείχθη ότι δέν είδε κανένα, επρόσθεσε όμως τήν εξής λεπτομέρεια: ότι τήν στιγμή πού άκουσε τόν πρώτο πυροβολισμό

βρισκόταν και ξεσκόνιζε ακριβώς πίσω από τήν πόρτα τού διαμερίσματος πού υπηρετούσε. 'Ανοίξε λοιπόν άμέσως τήν πόρτα, πετάχτηκε έξω, και τότε άκουσε τόν δεύτερο πυροβολισμό. 'Από τή στιγμή εκείνη δέν κινήθηκε από τήν θέσι του κι' όταν άνοιξαμε τήν πόρτα έμεις και ό Μπαλανκούρ, τόν πρώτο πού είδε είμαστε έμεις.

Πράγματι, τόν είδαμε νά στέκεται κατάπληκτος στο διάδρομο ανάμεσα στις δυό πόρτες τών δύο κατοικιών τού πέμπτου πατώματος.

'Η πόρτα τής υπηρεσίας από τήν όποια μπορούσαμε νά ύ ποθέσουμε ότι έφυγε ό έγκληματίας ήταν κλεισμένη έσωτερικώς με τò σύρτη.

Τίποτα δέν είχε και πάλι άγγιχτή. 'Από πουθενά άλλου δέν ύπηρχε έξοδος για τόν κακούργο, παρά μονάχα ή κυρία είσοδος, στήν όποια όπως έτυχε νά βρίσκεται απέξω ό υπηρέτης και ό όποιος πάλι θα έβλεπε αν έδγαινε κανείς. 'Η κατάθεσίς του ήταν όριστική και τήν επιβεβαίωσαν και οί άλλοι ένοικοι, οί όποιοι βγῆκαν εκείνη τήν ώρα και τόν είδαν απέξω από τήν πόρτα.

Σέ όλο αυτό τò διάστημα πού γινόντουσαν οί ανακρίσεις, κάτι μου τάραζε τò μυαλό και τò όποιο δέν μπορούσα νά καθορίσω με ακρίβεια. Τò χέρι πού πέρασε μέσα από τήν πόρτα και χτύπησε τò φίλο μου, δέν μου ήταν έντελώς άγνωστο. Κάποια λεπτομέρεια μου φαινόταν πάντως πολύ γνωστή, κάτι πού δέν μπορούσα νά θυμηθώ άμέσως. Προσπαθούσα ν' απελευθερωθώ απ' αυτή τή σκέψι, αλλά δέν τò κατώρθωσα. 'Εαφνικά ή λεπτομέρεια αυτή καθωρίσθη μέσα στο μυαλό μου. 'Η λεπτομέρεια δέν άνηκε στο χέρι αυτό καθ' αυτό αλλά στα εξαρτήματα πού τò συνόδευαν. 'Επρόκειτο άπλούστατα για τὰ χρυσά κουμπιά πού κομπωναν τὰ μανικέτια.

'Εκλεισα τὰ μάτια μου μ' αυτή τή σκέψι και ξαναείδα μέσα στο μυαλό μου αυτό τò κουμπί. 'Ηταν τετράγωνο, μι'α πλάκα χρυσή, και πάνω στή χρυσή πλάκα ένα μαργαριτάρι.

—'Αλλά πού είδα άλλου αυτό τò είδος τò κουμπί τών μανικετιών;

Δέν πρόφτασα νά κάνω τήν έρώτησι αυτή, κι' ένα όνομα ανεπήδησε στο μυαλό μου, τόσο καθαρά πού δέν επιδέχετο άμφιβολία: 'Ο άνθρωπος πού φορούσε στα μανικέτια του τέτοιου είδους κουμπιά ήταν ό ιατρός Μορτέ.

'Ανατινάχθηκα από τήν διαβεβαίωσι αυτή.

'Η θύμησι τώρα μου πλημμύριζε τò μυαλό. 'Ηταν αδύνατον νά διστάζω. 'Εανάβλεπα τò κουμπί σαν νά βρισκόταν μπροστά μου τò χέρι τού γιατρού με τίς έλαφρές του κινήσεις όταν άνασηκωνότανε νά μαζέψη τὰ μαλλιά του πού πέφτανε και τò κουμπί, τò χρυσό κουμπί, με τò μαργαριτάρι παρουσιάζετανε μπροστά μου, καθαρά άδιαφιλονίκητα.

Ο ανακριτής είχε πάρει όλες τις καταθέσεις των ενοίκων. Τον έπλησίασα και τον έρωτησα αν δεν είχε παρατηρήσει καμμιά ειδική λεπτομέρεια, πάνω στο χέρι, που μπορούσε να τον ενδιαφέρει.

— Δέν σ'ας έκανε έντύπωσι του είπα, το χρυσό κουμπι με το μαργαριτάρι που βρισκόταν πάνω στο μανικέτι;

Ήταν γι' αυτόν μιὰ άκτις φωτός μέσα στο σκοτεινιασμένο του μυαλό. Χτύπησε το μέτωπό του και με κύτταξε κατάπλητος.

Πρίν να μου άπαντήσει, ο ανακριτής με κύτταξε ανάμεσα από τα μισοκλεισμένα βλέφαρά του. Δέν ξαίρω αν προσπαθούσε να συνδυάση τις σκέψεις του ή δίσταζε να μου άπαντήσει.

Δέν υπήρχε καμμιά άμφιβολία έκ μέρους του ότι κι' αυτός καθώριζε τη θέσι και το πρόσωπο όπως είχα κάνει κι' εγώ. Μου τó εδήλωσε άμέσως ταραγμένος από τη σκέψη της άπροόπτου ένοχής.

Θυμηθήκαμε τότε τα λόγια του Ουίλλιαμ Θάρπς σχετικώς με τον ίατρο Μορτέ, και την περίεργη άπάντησι που ο άστυνομικός του είχε δώσει, για τό παρουσιαστικό του δολοφόνου.

Μήπως αυτός ήταν ή αιτία της έπιφυλακτικότητός του; Ή αιτία για την όποία ήταν τόσο λίγο όμιλητικός στις εξηγήσεις που έδινε; Πιθανώτατα.

Καταλαβαίναμε πολύ καλά ότι θα δίσταζε να έκφραση μιὰ τέτοια κατηγορία, δίχως να την έχη προηγουμένως συνδέσει με τις πιο σταθερές άποδείξεις.

Όσον άφορά έμάς, είχαμε παραμείνει κατάπληκτοι μπροστά σ' αυτή την άποκάλυψι. Ίσως ο καθένας μας χώρια, πρίν να μιλήσουμε, δίσταζε να έκφέρει μιὰ τέτοια γνώμη, από τη στιγμή όμως που δύο άνθρωποι έκαναν την ίδια παρατήρησι, δέν υπήρχε πια άμφιβολία.

Ο κύριος Μπαλανκούρ θεώρησε καλό να με παρακαλέση να μὴν αναφέρωμε σε κανένα αυτή την παρατήρησι μου, ακόμα ούτε και στον φίλο μου Θάρπς. Ήθελε να έχη περισσότερας άπτές άποδείξεις στα χέρια του πρίν διακινδυνεύση να κατηγορήση ένα έπιστήμονα.

Τού φαινόταν καταπληκτικό όσο σκεπτότανε τις συμπτώσεις που υπογράμμιζαν την ένοχη του γιατρού. Ή άκριβής περιγραφή, τó είδος του δηλητηρίου, ή βία του να έπιβεβαιώση τον θάνατο ότι προήλθε από συγκοπή της καρδιάς. Τώρα που είχαμε αυτή τη νέα βási, όλα συνηγορούσαν να συντρίψουν το γιατρό μπροστά στα μάτια μας.

— Τί στραβοί που είμαστε! μου είπε ο ανακριτής.

Και κατάλαβα με τα λόγια αυτά που είπε ο ανακριτής ότι δέν άφωρούσαν τη λύπη του, αλλά τό θαυμασμό του για τό Θάρπς.

Είς άντιπαραβολήν με τον Ουίλλιαμ Θάρπς, είμαστε πραγματικά και οι δύο στραβοί. Από την πρώτη στιγμή ή θαυμαστή του

ικανότης τον είχε θέσει πάνω στα πραγματικά ίχνη και μες δέν είχαμε καν καταλάβει τις καθαρές ύποδείξεις που εϋηρεστείτο να μάς δώση.

Έπιτέλους γνωρίζαμε τον κάτοχο, τον ιδιοκτήτη αυτού του «χεριού—φάντασμα».

Μας έναπομένει να διευκρινίσωμε υπό ποίας περιπτώσεις, με ποιό τρόπο ο κύριος αυτός ένεφανίζετο και έξηφανίζετο, δίχως να άφήση ίχνος ποιά μέσα μεταχειριζόταν για να μάς κοροϊδεύη για για να εισχωρή από τους τοίχους και τις κλειδωμένες πόρτες.

Κάνοντας μιὰ άνασκόπησι για τό έπιτελεσθέν έργον του μυστηριώδους αυτού χεριού, τό έκρίναμε φανταστικό, άπίστευτο. Και όμως τα άποτελέσματα υπήρχαν, πάρα πολύ θετικά για να τάρνηθι κανείς.

Παραδείγματος χάριν: Πώς έξηγειτο ή τελευταία περίπτωση, αυτή ή άπίστευτη εξαφάνισις μέσα σ' ένα διαμέρισμα του όποιου καμμιά πόρτα δέν άγγίχτηκε και τό όποιο δέν έκρυβε κανένα κρυψύγετο, ούτε καταπακτές ούτε μυστικές διόδους κανενός είδους;

Μονάχα δια μαγείας μπορούσαν να γίνουν όλ' αυτά.

Ζούσαμε μέσα στη μεγαλύτερη παραδοξολογία!

Με ένα ποτηράκι κονιάκ ο φίλος μου Ουίλλιαμ Θάρπς συνήλθε έντελώς. Τό τραύμα που του είχε περιποιηθι και δέσει ο γιατρός τον έκανε ακόμα να υποφέρει λιγάκι, αλλά δίνοντας κουράγιο στον έαυτό του έλαβε άμέσως μέρος στη συνομιλία μας. Γύρεψε να μάθη άμέσως σχετικά με τη φυγή του δολοφόνου και τό άρνητικό άποτέλεσμα των έρευνών μας μέσα στο διαμέρισμα τον έκανε να χαμογελάση ειρωνικά.

Πιστοί στην ύπόσχεσι που δώσαμε άναμεταξύ μας, εγώ και ο ανακριτής, κυτταχθήκαμε, αλλά δέν φανερώσαμε τίποτε σχετικώς με κείνο που ξαίραμε.

Ο κύριος Μπαλανκούρ μου είπε τα μέτρα που θα λάβαινε. Θα έπιτηρούσε από πολύ κοντά τον ίατρο Μορτέ για να μπορέση να τον τσακώση, εϊ δυνατόν, επ' αυτοφώρω. Ήταν τό μόνο μέσον που είχαμε να άποδείξωμε την ένοχη του, διότι από τις άποδείξεις, που ήσαν τόσο άδέβαιες μέχρι στιγμής, θα ήταν έντελώς άδύνατον να καθορίσουμε έπακριδώς τί ρόλο είχε παίξει μέσα σ' αυτό τό δράμα.

Ο Ουίλλιαμ Θάρπς έπέμεινε και πάλι να συνεχισθι μιὰ έπιβλεψις μόνιμος και διαρκής μέσα στο διαμέρισμα και ο ανακριτής έμεινε σύμφωνος με τον διευτη της Άστυνομίας να άποσταλή υία δύναμις από άνδρες της Χωροφυλακής να φυλάττη και έπιβλέπη τό σπίτι.

Στό άναμεταξύ έμειναν εκεί οι δύο χωροφύλακες οι όποιοι είχαν συνοδέψει τον διευθυντή της άστυνομίας.

Μέσα μου σκεπτόμουνα ποιά θα ήταν ή έκπληξις του διευ-

θυναυτοῦ τῆς ἀστυνομίας ἂν ὁ φίλος του Ιατρὸς Μορτέ ἐπεφτε στὰ χέρια τῶν ὀργάνων του χωροφυλάκων.

Στοὺς δύο χωροφύλακας εἶχε δοθῇ ρητὴ διαταγὴ νὰ κάνουν χρῆσιν τῶν ὀπλῶν ἂν εὐρίσκοντο ἐν κινδύνῳ.

Στ' ἀναμεταξύ ἔφτασε τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἔστειλα νὰ φέρω γιὰ νὰ μεταφέρωμε τὸν τραυματία φίλο μου. Τοῦ πρόσφερα τὸ μπράτσο μου γιὰ ν' ἀκουμπήσῃ ἐπάνω.

Ἐκεῖνος ὁμῶς ἀρνήθηκε τὴ βοήθειά μου, βεβαιώνοντάς με ὅτι ἐνοιῶθε τὸν ἑαυτοῦ πολὺ καλὰ γιὰ νὰ κατεβῇ τίς σκάλες μόνος του.

Ἐπροχώρησε πρὸς τὴν πόρτα μὲ σταθερὸ βῆμα καὶ βγῆκε

πρῶτος, ἀλλὰ μόλις ἔκανε ἓνα βῆμα σταμάτησε ξαφνικά.

Μπροστά του παρουσιάστηκε ξαφνικά ἓνας ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖο κανένας δὲν εἶχε δῇ οὔτε ἀκούσει νὰ μπαίνει καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐμφάνισις ἐπροξένησε τόσο σὲ μένα ὅσο καὶ στὸν ἀνακριτὴ μὴ πολὺ εὐνόητη κατάπληξι.

Ἦταν ὁ Ιατρὸς Μορτέ, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα καὶ τὸ χέρι ἄ

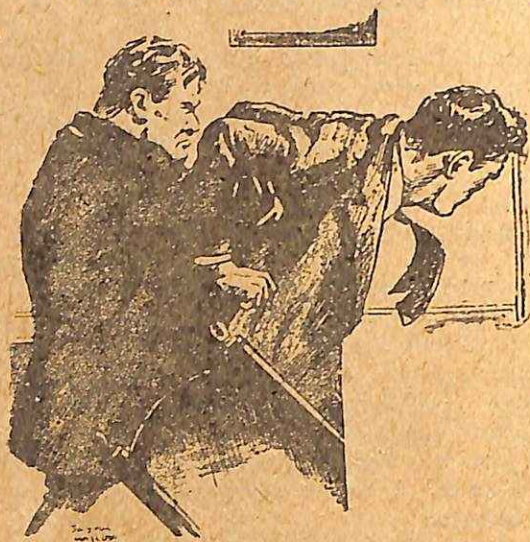
πλωμένο προχωροῦσε νὰ χαιρετήσῃ τὸ φίλο του.

Εἶπε, ὅτι εἶχε ἀκούσει γιὰ τὸ δυστύχημα ποὺ συνέβη στὸ διασπασμὸ ἀστυνομικὸ καὶ ἔσπευσε νὰ προσφέρῃ τίς ὑπηρεσίες του. Ἦταν, εἶπε, εὐτυχὴς ποὺ τὸν ἔβλεπε καλὰ.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν φυσικώτατος καὶ ἐξεφράζετο πολὺ καλὰ.

Μὲ τὴν κίνησι ποὺ ἔκανε νὰ δώσῃ τὸ χέρι του νὰ χαιρετήσῃ τὸ φίλο του, τὸ μανικέτι του ξεσκεπάστηκε καὶ τὰ μάτια μου πέσανε πάνω στὸ χρυσοῦ κουμπὶ μὲ τὸ μαργαριτάρι ποὺ τὸ κοῦμπωνε.

Ἐνοιῶσα κάποιον νὰ μὲ τραβᾷ ἀπὸ τὸ μανίκι. Γύρισα, εἶδα

τὸ Μπαλανκούρ, τὸν ἀνακριτὴ. Τὸ εἶχε δῇ κι' αὐτὸς τὸ χρυσοῦ κουμπὶ.

Δὲν ὑπῆρχε πιά καμμιά ἀμφιβολία. Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνακριτῆ εἶχε κοκκινίσει κι' ἐγὼ παρατήρησα ὅτι παρ' ὅλη τὴ δύναμι τοῦ χαρακτήρος του, ὁ φίλος μου εἶχε κιτρινίσει.

Αὐτὸ μᾶς ἀπέδειξε ὅτι κι' ἐκεῖνος ἐγνώριζε τὸ δολοφόνου του.

Ἐντελῶς ὁμῶς κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀπαντοῦσε στὰ κοπιμμένα τοῦ γιατροῦ καὶ ἔσφιγγε μὲ ἐγκαρδιότητα τὸ χέρι ἐκείνου ποὺ πῆγε νὰ τὸν δολοφονήσῃ.

Τὸ βλέμμα μου συνάτησε τὸ βλέμμα τοῦ ἀνακριτοῦ, καὶ διέβασε μέσα στὰ μάτια του τὰ ἴδια συναισθήματα, τὴν ἴδια ἀγανάκτησι ποὺ ἐνοιῶθα κι' ἐγὼ βλέποντας τὸ θῆμα νὰ δίνει τὸ χέρι στὸ δολοφόνου του, νὰ βλέπω τὸ μακάβριο αὐτὸ θέαμα ποὺ μᾶς πρόσφερε ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς σφίγγοντας φιλικὰ τὸ «χέρι φάντασμα».

Ὅχι ἤθελα, τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἂν μοῦ ἦταν δυνατό ν' ἀρπάξω ἀπὸ τὸν λαιμὸ τὸν ἄθλιο ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος πρῶτα ἀφοῦ ἀναψε τὴ φωτιὰ κατὰστηθα στὸ φίλο μου, εὗρισκε τώρα καὶ τὸ θάρρος νὰ ἔλθῃ γιὰ νὰ προσφέρῃ τίς ἱατρικὲς του γνώσεις καὶ ὑπηρεσίες.

Δυστυχῶς δὲν εἶχαμε ἀκόμα καμμιά νόμιμη ἀπόδειξι γιὰ τὴν ἀτιμὴ διαγωγὴ τοῦ Ιατροῦ καὶ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ παραμείνουμε ἀπλοὶ θεαταὶ τῶν ἀπατηλῶν συναισθημάτων του.

Ἀφοῦ ὁ ἀστυνομικὸς τὸν εὐχαρίστησε, ἀπηύθυνε καὶ σὲ μᾶς ἓνα εὐγενικὸ χαιρετισμὸ καὶ ἀναγκαστικῶς, ὅπως ἔκανε καὶ ὁ Θάρπς, ἔπρεπε κι' ἐμεῖς νὰ δεχθῶμε τὸ χέρι αὐτὸ ποὺ μᾶς προσέφερετὸ ἀνάμεσα στὸ δικό μας.

Δὲν θυμᾶμαι νὰ ἔχω ξανασφίξει χέρι μὲ τόση ἀπέχθεια. Τέλος προφασιζόμενος τὴν ἀνάγκη νὰ φροντίσω γιὰ τὸ φίλο του, ἀπομακρύνθηκα μὲ τὸν Θάρπς. Ἐκεῖνος παρέμεινε μὲ τὴν παρέα τοῦ ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ καὶ τοῦ συναδέλφου του ποὺ εἶχε φροντίσει γιὰ τὸν Θάρπς.

Κι' ἐνῷ ἀπομακρυνόμεθα ἀκούσα τὸ γιατρὸ Μορτέ νὰ ἐκφράζῃ τὴν ἐκπληξί του γιὰ τὸ νέο αὐτὸ δυστύχημα.

Ἐρριξα μιὰ ματιὰ στὸν Θάρπς καὶ τὸν εἶδα νὰ χαμογελά.

Τὸ χαμόγελο αὐτὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ περιέκλειε τὴν τραγωδίαν τῆς καταστάσεως. Τὴν ἴδια ἐντύπωσι ἔκανε καὶ στὸν ἀνακριτὴ.

Τὴ στιγμὴ ποὺ εἶδαμε τὸ γιατρὸ νὰ ἐμφανίζεται μπροστά μας τόσο ξαφνικὰ κάναμε ἐγὼ κι' ὁ ἀνακριτὴς τὴν ἴδια σκέψιν. Ὁ δολοφόνος δὲν εἶχε ἐγκαταλείψῃ τὸ σπίτι.

Μετὰ τὸ κόλπο θὰ εἶχε κατορθώσῃ νὰ κρυφτῇ σὲ καμμιά σκοτεινὴ γωνιά, τὴν ὁποία οὔτε μεῖς, οὔτε οἱ χωροφύλακες μπόρεσαν νὰ ἀνακαλύψουν, καὶ βγῆκε ὅταν ὁ κίνδυνος πιά παρήλθε, καὶ καταλάβαινε ὅτι θὰ προδίδετο ἂν κατέβαινε τὴ σκάλα μόνος του. Μάλιστα ἴσως νὰ βγῆκε τὴ στιγμὴ ποὺ φωνάξαμε τοὺς χω-

ροφύλακες νά τούς δώσουμε τίς σχετικές οδηγίες γιά τή φύλαξη τοῦ σπιτιοῦ.

Κ' ἐνῶ κατεβαίναμε τίς σκάλες ὁ ἀνακριτὴς ρώτησε τοὺς γειτόνους: Κανεῖς δὲν εἶχε δὴ τὸν ἱατρὸ Μορτέ νάνεβαίνῃ.

Ἄλλ' οὔτε καὶ ὁ θυρωρὸς μπόρεσε νά μᾶς βεβαιώσῃ. Δὲν τὸν εἶδε νάνεβαίνῃ, ἀλλὰ δὲν παρέμενε καὶ διαρκῶς στὴν πόρτα.

Ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς ἔκανε πῶς δὲν καταλάβαινε αὐτὲς τίς ἐρωτήσεις μας, ἐγὼ ἤμουν βέβαιος ὅμως ὅτι ἐπίτηδες ἀπέφευγε κάθε ἐξήγησι.

Ὁ κύριος Μπαλανκούρ φάνηκε πολὺ εὐγενής, θέλησε νά μᾶς συνοδεύῃ μέχρι τὸ σπίτι τοῦ Θάρπς. Καὶ δὲν ἔφυγε παρὰ μονάχα ὅταν εἶδε τὸν ἀστυνομικὸ νά ξαπλώνῃ στὸ κρεβάτι τοῦ γιὰ νάναπαυθῇ.

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ

Ἐπειτα ἀπὸ δύο ἡμέρες ἀναπαύσεως στὸ κρεβάτι, ὁ φίλος μου ἀνέλαβε σχεδόν, κι' ἔτσι τὴν τρίτη ἡμέρα ἄρχισε νά μοῦ μιλά γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς ὁδοῦ Μιρομενσίλ γιὰ τὴν ὁποία δὲν εἶχε προφέρει λέξι ἐπὶ δύο ἡμέρες τώρα.

Πολλοὶ φίλοι, γνωστοὶ καὶ θαυμασταὶ τοῦ Οὐίλλιαμ Θάρπς περνοῦσαν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀφήνοντας τὰ ἐπισκεπτήριά τους καὶ ρωτῶντας γιὰ τὴν ὑγεία του. Κανεῖς ὅμως δὲν ἐμπῆκε στὸ δωμάτιό του. Τοὺς ὑπεδέχετο ὁ μικρὸς Τζιμ ὁ ὁποῖος τοὺς ἔλεγε πολὺ καλὰ ἐκεῖνα ποὺ τοῦ εἶχα μάθει νά λέγῃ.

Τὸ πρῶτὸ ἐκεῖνο ὁ ἀστυνομικὸς ἀρκετὰ δυναμωμένος συνωμιλοῦσε μαζί μου, ἀναμετρῶντας τὰ ἐπισκεπτήρια ποὺ εἶχε λάβει μέσα στίς εἰκοσιτέσσερις ὥρες ποὺ εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἀπόπειρα.

Παρατήρησα ἀνάμεσα στὰ ἐπισκεπτήρια, ὅτι ὑπῆρχαν τρία τοῦ ἱατροῦ Μορτέ ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθει τρεῖς φορές νά ρωτήσῃ νέα γιὰ τὸ Θάρπς.

Μέσα στὸν ὑπερβολικὸ ζήλο ποὺ ἔδειχνε προσπαθοῦσα νά σκεφθῶ ποιὰ μπορούσαν νά ἦταν τὰ πραγματικὰ αἷτια ποὺ τὸν ἔκαναν νά ζητᾷ τὴν ἐπίμονη προσέγγισι μὲ τὸ φίλο μου.

Εἶχα τοὺς λόγους μου νά μὴν ἐμπιστεύομαι σ' αὐτόν καὶ φανταζόμουν ὅτι δίχως καμμιά ἀμφιβολία, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ προετοιμάζε τίποτα τὸ καινούργιο.

Βέβαια, ἡ βία του νά ξεπερδέψῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τὸν Θάρπς, αὐτὸ φανέρωσε τὴν ἀστοχία του στὸν πυροβολισμό καὶ ἦταν ἡ μοναδική αἷτια ποὺ ὁ φίλος μου τὴ γλύτωσε φτηνά καὶ δὲν ἔπαθε παρὰ ἓνα ἐπιπόλαιο τραυματισμό. Τίποτα ὅμως δὲν ἀπεδείκνυε ὅτι ὁ δολοφόνος δὲν ἀναζητοῦσε τὴν εὐκαιρία νά ξεκαθαρίσῃ τὸ θῆμα του σὲ μιὰ στιγμή ποὺ θὰ τὸ εὗρισκε μόνο του.

Κατὰ τὴ γνώμη μου ἔπρεπε ὅλα νά τὰ φοβᾶται κανεῖς ἀπὸ

ἓνα τέτοιο ὑποκείμενο καὶ σκεπτόμουν ὅτι ὁ φίλος μου διέτρεχε τοὺς μεγαλυτέρους κινδύνους, ἂν δὲν ὑπερασπιζόταν κι' ἐφύλαγε τὸν ἑαυτό του.

Ἦμουν σαστισμένος ἐξ ἄλλου ὅτι ὁ Θάρπς αὐτὰ θὰ τὰ εἶχε λάβει ὅπωςδήποτε ὑπ' ὄψι του, καὶ ἤξαιρε βέβαια καλύτερα ἀπὸ μένα τι ἔπρεπε νά κάνῃ. Ἠξαιρα ὅτι ἀψηφούσε τὸν κίνδυνο, κι' αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα νά λάβω κάθε προφύλαξι.

Δὲν μπορούσα νά παραδῶ τὸ λόγο μου ποὺ ἔδωσα στὸν ἀνακριτὴ νά μὴ ποῦμε τίποτα στὸ Θάρπς γιὰ τὸν ἱατρὸ κι' αὐτὸ ἦταν μιὰ αἷτια νά τὸν προσφύλαττω ἐν ἀγνοία του, μὲ τὴ συνεχῆ φύλαξι μου, νύχτα καὶ μέρα στὸ πλευρὸ του.

Τὸ πρῶτὸ ἐκεῖνο ἤρθε ὁ Μπαλανκούρ καὶ ἦταν τὸ πρῶτο πρόσωπο ποὺ ὁ Θάρπς δεχόταν.

Ὁ ἀνακριτὴς ἦταν κατενθουσιασμένος ποὺ τὸν ἔβλεπε νά εἶναι τόσο καλὰ στὴν ὑγεία του γιατί φοβόταν μήπως τὸ τραῦμα τὸν κρατοῦσε γιὰ πολὺ καιρὸ στὸ κρεβάτι. Τὸν συνεχάρει λοιπὸν ἐγκάρδια.

Αἱ ἀνακρίσεις γιὰ τὴν ὑπόθεσι Κορμπάτ, προχωροῦσαν κανονικά: κανένα καινούργιο ἐπεισόδιο δὲν συνέβη.

Τὴν προηγουμένη εἶχε ἀνακρίνει καὶ πάλι τὸν Ἀνδρέα, τὸν ὑπηρετὴ τοῦ Κορμπάτ, αὐτὸς ὅμως δὲν μπόρεσε νά προσφέρῃ καμμιά ἄλλη λεπτομέρεια σοβαρή.

Τ' ἀφεντικὸ του διήγε μιὰ μοναχική ζωή, ἀποτραβηγμένη καὶ δὲν ἦταν δυνατὸ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νά εἶχε ἐχθρούς. Ἐπίσης ἐδήλωσε ὅτι τοῦ ἦταν ἀδύνατον νά καταλάβῃ τὴν αἷτια γιὰ τὴν ὁποία ἐδολοφονήθη τ' ἀφεντικὸ του καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ λόγο ποὺ ὥπλισε τὸ χέρι τοῦ δολοφόνου.

Τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον σημεῖο γιὰ τὸν ἀνακριτὴ ἦταν νά ξεκαθαρίσῃ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ρίξαν τὸ δηλητήριο στὸ ποτήρι τοῦ καλλιτέχνου.

Ἡ ἱατροδικαστικὴ ἐκθεσις μετὰ τὴ νεκροψία, φανέρωσε ὅπως βεβαίωσε καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς—ὅτι μέσα στὸ νερὸ ποὺ εἶχε πιῇ ὁ γέρος, εἶχανε ρίξει μιὰ διάλυσι βερονάλ. Καθωρίσθη μάλιστα καὶ ἡ ὥρα περίπου ποὺ ὁ γέρος ἤπιε τὸ δηλητήριο καὶ ἦταν 10 μ.μ.

Τώρα κατὰ τίς 10 μ. μ. ὁ ὑπηρετὴς δὲν εἶχε ἀκόμα κοιμηθῇ καὶ τὴν ὥρα ἐκεῖνη ἔκανε διάφορες δουλειές τοῦ σπιτιοῦ. Ἐπρεπε λοιπὸν νά παραδεχθῶ ὅτι ὁ δολοφόνος παρέμενε στὸ δωμάτιο τοῦ θύματος, ἐνῶ ὁ ὑπηρετὴς πηγαινορχότανε μέσα στὰ ἄλλα δωμάτια.

Αὐτὴ ἦταν μιὰ ἐντελὴς νέα ἐμφάνισις τοῦ ἐγκλήματος. Γι' αὐτὸ μὲ τὴν εὐκαιρία ποὺ ἤρθε νά ζητήσῃ νέα γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ τοῦ Θάρπς μπόρεσε νά ζητήσῃ μερικὲς λεπτομέρειες.

—Ἡ ἱατροδικαστικὴ ἐκθεσις τῶν ἱατρῶν ποὺ ἔκαναν τὴ νεκροψία, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς, εἶναι θετική. Καταλήγῃ μὲ τὸ θάνατο

διά δηλητηρίων και δρίζει και την ώρα που το στομάχι ἐδέχθη το νερό με το δηλητήριο. Δέκα με δεκάμιση,

»Τὴν ώρα ἐκείνη ὁ Ἀνδρέας, ὁ ὑπηρέτης τοῦ θύματος δὲν εἶχε ἀκόμα τραβηχθῇ στὴν κάμαρά του.

— Δὲν ἔκαναν κανένα ὑποπτο θόρυβο; ρώτησα ἐγώ.

— Τὸν παραμικρότερο θόρυβο.

— Μήπως ἔλειψε καθόλου ἀπὸ τὸ διαμέρισμα;

— Αὐτὸς μᾶς βεβαιώνει ὅτι ὄχι.

— Τὸν πιστεύετε γιὰ εἰλικρινή;

— Εἰλικρινέστατο. Ἐξ ἄλλου, τὸ ὅτι μοῦ εἶπε ἐβεβαιώθη μερικῶς καὶ ἀπὸ τὴν κατάθεσι τοῦ ἄλλου ὑπηρέτη τοῦ διπλανοῦ διαμερίσματος.

— Ἐκεῖνος πού ἔτρεξε πρῶτος μόλις ἄκουσε τοὺς πυροβολισμούς;

— Ἀκριβῶς.

— Μοῦ ἔκανε καλὴ ἐντύπωση.

— Οἱ πληροφορίες πού πήρα γι' αὐτὸν ἀπὸ τ' ἀφεντικά του εἶναι κάλλιστες.

— Καὶ τί κατέθεσε αὐτὸς ὁ ἄλλος ὑπηρέτης γιὰ τὸν Ἀνδρέα;

— Αὐτὸς ὁ νέος, ὁ Ἄλν Φραμάν, γιὰ νὰ τὸν ἀποκαλέσουμε μετὰ τὸ ὄνομά του, λέγει ὅτι εἶδε δυὸ τρεῖς φορές τὸν Ἀνδρέα τὴ νύχτα ἐκείνη τοῦ ἐγκλήματος καὶ μάλιστα σταμάτησε καὶ μίλησε μαζί του. Δὲν φαντάζεται ὅτι ὁ ἄλλος ἐγκατέλειψε τὸ διαμέρισμα καθόλου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν τὸν ἄκουσε καθόλου νὰ βγαίνει ἔξω.

»Δὲν ἄκουσε τὸν παραμικρότερο θόρυβο, πράγμα πού ἀποδεικνύει μετὰ πόση ἱκανότητα ἐνήργησαν οἱ κακοποιοί. Διότι ἂν δὲν εἶχαν βέβαια τίποτα νὰ φοβηθοῦν, τὴ στιγμὴ πού μπαίνανε στὸ διαμέρισμα, πάντως δὲν ἦταν τὸ ἴδιο καὶ ὅταν θὰ βγαίνανε ἀφοῦ ἀφήνανε πίσω τους ἕνα πτώμα.

»Τέλος ὁ Ἀνδρέας βεβαιοῖ ὅτι τὴν πόρτα τὴν ἔκλεισε κατὰ τὰς ἐννιά, ἀπὸ μέσα μετὰ τὸ σύρτη. Ὁ δὲ συνάδελφός του ὑπηρέτης ἐπιβεβαιώνει ὅτι αὐτὸ γινόταν κάθε βράδυ.

— Ὅλ' αὐτὰ εἶναι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀληθινά, εἶπα. Πάντως τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι ὅσο δύσκολη κι' ἂν φαίνεται ἡ ἐπιχείρησις αὐτοῦ τοῦ ἀγνώστου, ἐν τούτοις ἔγινε.

»Εἶδαμε μόνοι μας, μετὰ τὰ ἴδια μας τὰ μάτια τὸ χέρι πού μᾶς προκάλεσε. Εἶδαμε μετὰ τὰ μάτια μας τὸ χέρι πού πυροβόλησε ἐναντίον σου καὶ τὸ εἶδαμε νὰ ἐξαφανίζεται, καὶ παρ' ὅλη τὴ βία καὶ τὴν προσπάθειά μας νὰ τὸ ἀκολουθήσουμε καὶ νὰ τὸ πιάσωμε, παρ' ὅλες τὶς λεπτομερεῖς ἐρευνές μας δὲν μπορέσαμε νὰ ξαναβροῦμε οὔτε τὸ χέρι, οὔτε τὸν ἄνθρωπο στὸν ὁποῖο θὰ ἀνῆκε.

»Μοῦ φαίνεται λοιπὸν λογικὸ νὰ παραδεχθῶ ὅτι καὶ εἰς τὰς δυὸ περιπτώσεις, οἱ κακοποιοὶ μεταχειρίστηκαν ἕνα κρυφύγετο τὸ ὁποῖον ἐμεῖς δὲν κατωρθώσαμε ν' ἀνακαλύψωμε. Στὴν τελευ-

ταία περίπτωσι, ὁ δολοφόνος ἐκρύφτηκε ἀμέσως μόλις ἐπυροβόλησε. Στὴν πρώτη περίπτωσι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐμπήκε στὸ διαμέρισμα κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ἐκρύφτηκε κι' ἔτσι τὴν κατάλληλη στιγμὴ ἄφησε προσωρινῶς τὸ κρυφύγετό του γιὰ νὰ ρίξῃ τὸ δηλητήριο στὸ ποτήρι τοῦ νεροῦ πού θὰ ἔπινε ὁ γέρος. Κρύφτηκε πάλι καὶ περίμενε νὰ δῇ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δηλητηρίου καὶ νὰ πᾶν ὁ ὑπηρέτης νὰ κοιμηθῇ. Ἔτσι βγήκε ἀπὸ τὸ κρυφύγετο πάλι μετὰ ὅλη του τὴν ἡσυχία καὶ ἐπεδόθη στὴν ἐρευνά του.

— Ἀσφαλῶς ἔτσι θὰ ἔγινε εἶπε ὁ κύριος Μπαλανκούρ ἀφοῦ σκέφτηκε προηγουμένως λιγάκι. Κατὰ τὴν γνώμη μου δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἄλλη ἐκδοχή.

— Καὶ παρατηρήσατε — ἐξακολούθησα ἐγώ κατενθουσιασμένος διότι παραδεχότανε τὴν ἀποψί μου ἐπὶ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῶν δολοφόνων — παρατηρήσατε ὅτι, ὅταν ὁ ὑπηρέτης ἀνεκάλυψε τὸ πτώμα τοῦ ἀφεντικοῦ τοῦ ἔφυγε κατατρομαγμένος ἀφήνοντας πίσω του ὅλες τὶς πόρτες ἀνοιχτές, ὁ ἐνοχος δὲν εἶχε παρὰ νὰ βγῇ ἀπὸ κεῖ μέσα ἡσυχᾶ, ἡσυχᾶ καὶ νὰ κατέβῃ στὸ δρόμο ἀνενόχλητος.

Ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς συνομιλίας μας μετὰ τὸ Μπαλανκούρ δὲν ἀνοίξε τὸ στόμα του. Ἀκούε δίχως νὰ προσθέσῃ λέξι στίς ἐξηγήσεις τὶς ὁποῖες ὁ ἴδιος εἶχε δώσει καὶ μ' ἄφησε νὰ ἐκθέσω τὴ γνώμη μου δίχως νὰ με διακόψῃ.

Ὅταν τελείωσα, ἄπλωσε τὸ χέρι του σὰν νὰ θελε νὰ μᾶς κἀνῃ νὰ τὸν προσέξουμε. Περίμενα νὰ τὸν ἀκούσω νὰ ἐπιδοκιμάξῃ τὴ γνώμη μου καὶ ἤμουνα ἐκ τῶν προτέρων εὐχαριστημένος.

— Ὅλ' αὐτὰ, ἀγαπητέ μου Λύνχαμ μοῦ εἶπε, τὰ εἶπες πολὺ ὠραῖα... καὶ σὲ συγχαίρω μᾶλλον γιὰ τὴν ὠραία φαντασία πού ἔχεις παρὰ τὴν ἱκανότητα τῶν παρατηρήσεών σου. Σ' αὐτὸ πού πέφτεις ἔξω, ἀγαπητέ μου, εἶναι ἡ παρατηρητικότης. Σοῦ λείπει ἡ παρατηρητικότης.

— Δηλαδή, θέλεις νὰ πῇς πὼς ἡ θεωρία πού ὑπεστήριξα εἶναι ἀπαράδεκτη; ρώτησα κάπως στενοχωρημένος.

— Σὲ ὅλα καὶ γιὰ ὅλα.

— Ὅ!

Δὲν ἤξαιρα πιά τί νὰ πῶ. Δὲν ἐπερίμενα διόλου νὰ γκρεμίσεται τὸ οἰκοδόμημα πού εἶχα φτιάσει κι' ἐνοιῶσα μιὰ λύπη.

— Εἶσαι ἕνας ὑπέροχος φίλος, Λύνχαμ, καὶ ἕνας ἐξαίρετος σύντροφος. Ἀλλὰ... σοῦ λείπει, ὅπως εἶπα, ἡ παρατηρητικότης.

Ὁ ἀνακριτὴς τάχῃ χάσει κι' αὐτὸς σὰν κι' ἐμένα εἶχε ἐπιδοκιμάσει πρὸ ὀλίγου τοὺς συλλογισμούς μου καὶ ἡ κρίσις τώρα τοῦ Θάρπς κατέστρεφε κάθε ἐλπίδα του μιᾶς εὐκολῆς λύσεως.

— Γιὰ τί πράγμα, ρώτησα τὸν φίλο μου, ὁ συλλογισμὸς δὲν εἶναι ἀκριβής;

—Χωλαίνει στη βάση του...
 —Στη βάση του;
 —Μάλιστα.
 —Και σημαίνει;
 —Σημαίνει ότι θα ήταν υπέροχο αν δεν είχε βάση εκκινήσεως ψεύτικη.

—Και ποιά είναι η ψεύτικη βάση;
 —Ότι δεν υπάρχουν κρυφύγεται.
 Είπε τις λέξεις αυτές χαμογελώντας, διασκεδάζοντας προκαταβολικώς με την απογοήτευσί μου.

—Και τί γνωρίζεις σχετικώς; τον ρώτησα κάπως απότομα.

Τό χαμόγελό του τώρα είχε κάτι το ειρωνικό.

—Εγώ δεν δέηκα κανένα κρυφύγεται.

Μια τέτοια διαβεβαίωσις μ' έκανε να τὰ χάσω. Δεν ευρίσκα τίποτα ν' απαντήσω. Χίλιες σκέψεις ανέβηκαν στο κεφάλι μου, μὰ δεν τολμούσα να τις εκδηλώσω, από φόβο μήν καταστῶ και γελοῖος.

Κι' έτσι έπειδή εκείνος, ο Θάρπς, δεν είχε ανακαλύψει ένα τέτοιο πράγμα, ήρνεϊτο και την υπάρξει του! Τήν ήρνεϊτο μπροστά σέ μιὰ απόλυτη θεσιότητα. 'Αλλά τι άπειρος έγωϊσμός κατείχε αυτόν τον άνθρωπο για να νομίζη τον έαυτό του αλάθευτο μέχρι τοιούτου σημείου.

'Αλλά τότε πώς να εξηγηθούν άλλοιώς οι φάσεις εκείνες του δράματος, του διπλού και μυστηριώδους; Πώς να συμμιδιασθούν όλες αυτές οι άπιθανότητες που παρουσιάζοντο;

Του τὸ ρώτησα.

—Νομίζεις, είπε, ότι μου είναι ευχάριστο να σε διαψεύδω. 'Η σκέψις σου είναι θαυμασία αλλά όπως βλέπεις βασίζεται πάνω σε μιὰ λανθασμένη αρχή. Σου είπα γιατί είμαι βέβαιος αλλά δεν προτίθεμαι και να σου δώσω την ακριβή εξήγησι.

»Γνωρίζεις πολύ καλά τις μεθόδους μου. 'Εγώ δεν εμπνέομαι, ούτε φαντάζομαι τίποτα. Περιορίζομαι στο να παρατηρῶ. 'Η υπόθεσις ενός άγνωστου κρυφύγεται, ενός κρυμμένου κρυφύγεται, ενός κρυφού ντουλαπιού, ήταν μία από τις πρώτες έρευνές μου. 'Εσχημάτισα τή γνώμη ότι δεν υπήρχε τίποτα τέτοιο. Αυτή τή θεσιότητα σάς την επαναλαμβάνω τώρα, για να σάς κάνω τόσο έσένα όσο και τον ανακριτή, να ξεφύγετε από λανθασμένα ἔγχη.

'Εγώ επέμενα.

—'Εμπρός, Θάρπς, παραδέξου όμως ότι η ύπαρξις ενός κρυφύγεται θα τὰ δικαιολογούσε όλα.

—Τὸ αναγνωρίζω ευχαρίστως, αλλά είναι άνώφελο να τὸ συζητούμε, γιατί δεν κάνει, γιατί δεν μπορεί να μὰς χρησιμεύση.

—Είσαι τόσο βέβαιος που θεσιώνεις ότι δεν υπάρχει τρόπος να κρυφτῇ κανείς μέσα στο διαμέρισμα;

—Είμαι τόσο βέβαιος όπως σε βλέπω και με βλέπεις τώρα.
 —'Επειδή ἐσύ δεν εὐρήκες τίποτα, δεν είναι μιὰ αἰτία ὅτι δεν ὑπάρχει τίποτα, Θάρπς. Δεν είσαι βέβαια αλάνθαστος.

'Εγέλασε δυνατά.

—'Όχι, δεν έχω μιὰ τέτοια ιδέα, φίλε μου. 'Αλλά επέτρεψέ μου να κρατήσω τή γνώμη μου.

—Και νομίζεις ότι θα κατορθώσης να εξηγήσης, δίχως τήν ύπαρξι ενός κρυφύγεται, τήν εξαφάνισι του δολοφόνου σου;

—Τὸ ἐλπίζω.

—...Τὸ χύσιμο του δηλητηρίου στο ποτήρι;

—Είμαι βέβαιος.

—...Τήν ευκολία με τήν ὁποία ὁ ἔνοχος ἢ οἱ ἔνοχοι ἐμφανίζονται καὶ εξαφανίζονται δίχως να λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τους ἂν οἱ πόρτες εἶναι κλειστές;

—Γιατί ὄχι;

—'Η ἡρεμία του μ' ἐξερέθιζε.

—'Αλλά σκέψου λοιπόν, είπα ότι όλα αυτά είναι πράγματα αδύνατα.

—'Εχομε δὴ πιὸ μεγάλα, πιὸ σοβαρά, πιὸ αδύνατα...

—Τὰ ὁποία κατὰ τή γνώμη μου, είναι πράγματα ακατόρθωτα.

—Δεν είναι ακατόρθωτα, ἀπήντησε, διότι ὁ μόνος σου εἶδες ὅτι γίνονται.

Τί μπορούσα ακόμα να του πῶ; Σήκωσα απλούςτατα τοὺς ὤμους μου. 'Ο αστυνομικός έκανε πὼς δεν είδε τήν κίνησί μου. Καὶ γύρισε πρὸς τὸν ανακριτή.

—'Ο υπηρέτης του κυρίου Κορμπάτ, τὸν ἐρώτησε, κάθεται πάντοτε μέσα στο δωμάτιό του;

—'Όχι. Κάθεται σε μιὰ καμαρούλα του ἔκτου πατώματος πού μὰς ἔδωσε ὁ θυρωρός. 'Ο δυστυχής ἔχει τρομάξει τόσο πολὺ ἔπειτα ἀπὸ τὸ δυστύχημα πού συνέβη, καὶ φοβάται μάλιστα μὴν πάθῃ ἀντίποινα ἀπὸ ἐκείνους πού τὸν ἀπήγαγαν καὶ δὲν θγαίνει καθόλου ἔξω.

»Εἶναι εὐτυχής, λέγει, πού θῆκε ἀπὸ τὸ διαμέρισμα ἐκεῖνο, γιατί διαρκῶς θὰ φοβόταν μὴν παρουσιαστῇ κανένας καὶ τὸν σκοτώσει.

—'Η ἀλήθεια εἶναι, είπα ἐγώ, ὅτι τὸ διαμέρισμα ἐκεῖνο δὲν ἔχει καμμιὰ ἀσφάλεια. Παρ' ὅλα αὐτὰ πού σκέπτεται ὁ Θάρπς, μιὰ παραμονή ἐκεῖ μέσα δὲν θὰ τήν ἤθελα καθόλου.

—Ὁὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, συνέχισε ὁ ανακριτής, τοῦ ἔστειλα κατόπιν παρακλήσεώς του ἕνα χωροφύλακα νὰ τὸν ἐπιτηρήῃ καὶ νὰ τὸν φυλάῃ ἀπὸ κάθε ἐνδεχόμενο.

—Κι' ἔτσι ὁ Ἀνδρέας ἔχει τώρα καὶ φύλακα ὑπασπιστῇ εἶπε ὁ αστυνομικός χαμογελώντας.

—'Ακριβῶς ὅπως καὶ οἱ ὑπουργοί.

—'Ο Ουίλλιαμ φώναξε τὸν Τζίμ καὶ τὸν διέταξε νὰ μὰς φέρῃ

λικέρ και τσιγάρα. Κατάλαβα ότι ο Θάρπς γύρευε να κρατήσει περισσότερο τον ανακριτή, ασφαλώς κάτι θα ήθελε να μας πη.

Πράγματι έπειτα από μερικές τυπικές κουδέντες, ο Θάρπς ξαναγύρισε στο θέμα που τον ενδιέφερε.

—Το διαμέρισμα του εγκλήματος φυλάγεται πάντοτε από χωροφύλακας; ρώτησε.

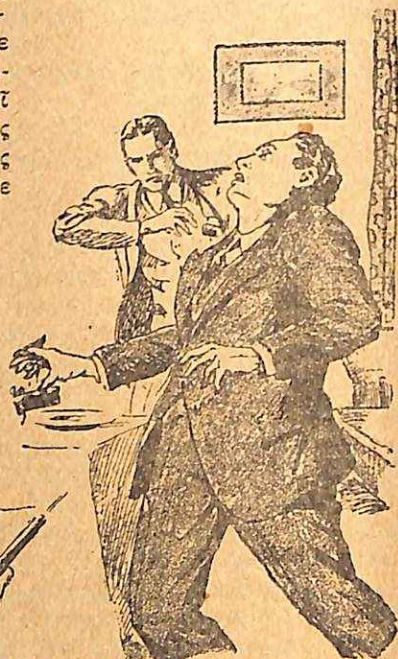
—Βέβαια. Έχει οργανωθεί υπηρεσία για την ημέρα και υπηρεσία για τη νύχτα. Πάντοτε υπάρχουν δύο χωροφύλακες ωπλισμένοι μέχρι τα δόντια εκεί μέσα. Αλλάζουν θάρδεια τρεις φορές το εικοσιτετράωρο, ούτως ώστε να μην κουράζονται, ούτε και να τους πιάνει ο ύπνος.

—Είναι πολύ λογικό, είπε ο Θάρπς.

Κι' έπειδή τον κυτάξαμε που έδινε τόση μεγάλη σημασία στο γεγονός.

—Από την πρώτη στιγμή είπε, κατάλαβα ότι ο θάνατος του γέρου καλλιτέχνη δεν ήταν αποτέλεσμα ούτε έκδικής σεις, αλλά ούτε και άγρια δολοφονία που έγινε από κανένα κλέφτη που ανεκαλύφθη

επί αυτοφώρου. Δεν αποδεικνύεται ότι ο άνθρωπος αυτός είχε ασπονδους έχθρους, αλλά ούτε και διά λόγους συμφερόντων μπορούσε να είχε γίνει το αντικείμενο μιας εγκληματικής πράξης. Δεν είχε οίκογένεια, επομένως καθόλου κληρονόμους. "Αν υποθέσωμε, έστω—γιατί πρέπει να πάρωμε όλες τις υποθέσεις—οι κληρονομικές του διαθέσεις ήθελαν να ευεργετήσουν κάποιον, δεν μπορούσε παρά αυτός να ήταν ο υπηρέτης, και αυτός ο άνθρωπος δεν μπαίνει καθόλου στο δράμα που κόστισε τη ζωή του άφεντικού του.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΗΣ ΤΟΥ ΕΝ ΛΥΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

«Ο Μπαλανκούρ έπαιρνε σημειώσεις ενώ ο αστυνομικός έμιλουσε. Ο Θάρπς έκανε πως δεν τον είδε, γι' αυτό ο ανακριτής έμεινε κατάπληκτος όταν ο Θάρπς του είπε:

—Ο συμβολαιογράφος του μακαρίτη ήταν ο κύριος Κολανιέ, Λεωφόρος Μοντέν.

—Είστε ένας μάγος! ανεφώνησε ο ανακριτής.

—Είμαι άπλούστατα παρατηρητής, παρακαλώ, και τίποτε άλλο.

—Είμαι περίεργος να μάθω γιατί μου δώσατε αυτή τη διεύθυνση; ακριβώς που έσημείωνα στο σημειωματάριό μου να ρωτήσω γι' αυτό το πράγμα.

Ο Θάρπς τον διέκοψε.

—Τη στιγμή που μιλούσα για διαθήκη και κληρονομίες, σεις τη στιγμή εκείνη γράφατε κάτι, έ, δεν μπορούσατε να γράψετε τίποτε άλλο τη στιγμή αυτή, αφού ή εύρεσις μιας διαθήκης σ' ένα συμβολαιογράφο μπορούσε ν' αποκαλύψει πολλά ίσως πράγματα. Γι' αυτό, για ν' αποκαλύψω τις αναζητήσεις σας, σας έδωσα άμέσως το όνομα του συμβολαιογράφου και τη διεύθυνσή του, όπου έχει κατατεθεί ή διαθήκη του γέρου.

—Αλλά πώς έμάθατε το όνομα του συμβολαιογράφου;

—Ασχολήθηκα γι' αυτό άμέσως από την πρώτη μέρα. Είναι ένα ίχνος αποδείξεως που παραμελείται τις περισσότερες φορές στους θανάτους που προέρχονται από εγκλημα.

—Πάντοτε ανεζητήσα κι' εγώ τη διαθήκη.

—Στην περίπτωση τη δική μας ή διαθήκη δεν θα μας βοηθήσει σε πολλά πράγματα, εν πάση περιπτώσει, δεν θα μας είναι και έντελώς άχρηστη.

»Λοιπόν, για να συνεχίσουμε, άλλαι περιπτώσεις της διαπράξεως του εγκλήματος παραμένουν δύο: Η πρώτη υπόθεση από προσωπικά πάθη.

Αυτή ή υπόθεση πρέπει να σκαρταρισθή άμέσως, διότι ο καλλιτέχνης ήταν αρκετά γέρος και από καλλιτεχνικές ανάγκες ασφαλώς θα δεχότανε καμμιά κοπέλλα ως μοντέλλο και απ' αυτές που πληρώνονται γι' αυτή τη δουλειά, άρα ζήτημα αντιζηλίας, άπιστίας και τέτοια δεν μπορούν να υπάρχουν.

»Απομένει ή δεύτερη και τελευταία υπόθεση, ή οποία ως μου φαίνεται είναι ή πιο σωστή.

»Δεν μπορούμε να υποθέσουμε π. χ. ότι, εν άγνοία του, ο κύριος Κορμπάτ αποτελούσε το έμπόδιο κάποιας πράξεως, κάποιας έπιθυμίας ενός άλλου;

Ο αστυνομικός σταμάτησε επήρε ένα από τα αίγυπτιακά του τσιγάρα, τó άναψε κι' άρχισε να καπνίζει.

Ασφαλώς κατάλαβε ότι από την έκφραση της φυσιογνωμίας μας, αυτό που μας είπε δεν τó καταλάβαμε, γι' αυτό και συνέχισε πριν του ζητήσουμε εξηγήσεις.

— Βρισκόμαστε στο πεδίο των υποθέσεων και υποθέτουμε παραδείγματος χάριν, ότι το διαμέρισμα μέσα στο οποίο καθόταν ο καλλιτέχνης είχε ως ένοικο έναν άνθρωπο, του οποίου ο πραγματικός θάνατος μπορούσε να προέλθει από αυτοκτονία ή από δυστύχημα...

— Ακριβώς αυτή είναι η περίπτωση, είπε ο ανακριτής.

— Ο φίλος μου χαμογέλασε για την παρατήρησι του ανακριτού.

— Άς υποθέσουμε ακόμα ότι εκείνος ο ένοικος είχε γίνη κάτοχος, κατά οίονδήποτε τρόπο, μιας περιουσίας. Αυτή λοιπόν την περιουσία την είχε κρύψει μέσα σ' αυτό το διαμέρισμα που καθόταν και ότι όταν πέθανε αυτός ένας κάποιος ο οποίος συνδεόταν μ' αυτόν, πεπεισμένος ότι το διαμέρισμα περιέχει εκείνον το θησαυρό αναζητά να τον βρή και να τον κάνει δικό του...

Και όμως τίποτα δεν μάς οδηγεί να κάνουμε τέτοιες υποθέσεις.

— Ο κύριος Μπαλανκούρ νόμιζε για μιὰ στιγμή ότι μπορούσε να φέρη κάποια αντίρρησι σ' αυτά που έλεγε ο Θάρπς.

— Ο αστυνομικός τράβηξε πέντε εξη φορές από ένα νέο τσιγάρο που άναψε, ήπιε το μισό ούτски από το ποτήρι του και τέλος έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα κομμάτι χαρτί διπλωμένο. Τό άνεγνώρισα. Ήταν το χαρτί που αντίγραψε τους αριθμούς μέσα από το σημειωματάριο.

Συνέχισε:

— Θυμόσαστε, κύριε ανακριτά, το σημειωματάριο που σας ένεπιστεύθηκα από τη στιγμή εκείνη που το βρήκαμε;

Τό είπε αυτό κάπως εϋθυμα, αλλά ο ανακριτής κατάλαβε ότι τόλεγε για να τον υποτιμήση, αφού του τό κλέψανε μέσα από τα χέρια του.

— Έ, λοιπόν, εξηκολούθησε ο Θάρπς, το σημειωματάριο εκείνο περιείχε ένα κατάλογο αριθμών, τον οποίο εϋθύς εξ αρχής έκρινα ενδιαφέροντα και γι' αυτό έκράτησα άμέσως αντίγραφο.

— Ακούμπησε τό χαρτί άπάνω στο τραπέζι, έβαλε τό πορτοφόλι στη τσέπη του δίχως να βιάζεται και συνέχισε:

— Εξήτασα με προσοχή τό σημειωματάριο μόλις τό πήρα στο χέρι μου. Δεν έπρόσφερε τίποτα τό ιδιαίτερος χαρακτηριστικό. Έντούτοις παρατήρησα ότι είχε στο έσωτερικό του έξωφύλλο μιὰ έτικετούλα. Πάνω σ' αυτή την έτικετούλα ήταν τυπωμένο τό όνομα και ή διεύθυνσις του χαρτοπώλου, ο οποίος έπούλησε τό σημειωματάριο. Είναι ένας έμποράκος πολύ γνωστός στην όδω Χρηματιστηρίου. Αυτό μπορούσε να μη μάς προσφέρει κανένα ενδιαφέρον, πάντως έγω ένόμισα ότι μπορούσα απ' αυτό να έχω μιὰ καλή ένδειξι. Μελέτησα και πάλι τίς στήλες των αριθμών που γέμιζαν τίς πρώτες σελίδες, και υπό την πίεσιν μιας σκέψεως που μου ήρθε έτσι άπρόοπτα στέφτηκα ότι όλες αυτές οι γραμμές

οι άσήμαντοι αριθμοί μπορούσαν να είναι άπλούστατα και οι αριθμοί μετοχών ή όμολογιών του Χρηματιστηρίου.

— Του Χρηματιστηρίου;

— Μάλιστα. Ή όδω Χρηματιστηρίου βγαίνει πάνω στο μεγάλο αυτό μέγαρο που φέρει τό ίδιο όνομα. Ο χαρτοπώλης τον όποιον εύρηκα είναι ειδικώς προμηθευτής ειδών χρηματιστηρίου και μεταξύ των πελατών του ο μεγαλύτερος αριθμός αποτελείται από χρηματομεσίτας και υπαλλήλους του Χρηματιστηρίου. Δεν ήταν, λοιπόν, δύλου παράδοξο αν οι αριθμοί αυτοί που μάς άπασχόλησαν τόσο πολύ, τόσο για τη σημασία τους όσο και για την προέλευσί τους, να ήσαν άπλούστατα αριθμοί όμολογιών και μετοχών.

— Πράγματι, δεν είναι καθόλου άπίθανο.

— Τό πράγμα, βέβαια, μ' έβεβαίωνε πολύ περισσότερο ότι ήταν έτσι, γιατί τό σημειωματάριο έφερε στην αρχή, μετά τό έξω φύλλο, δυό αρχικά στοιχεία κεφαλαία και όσοι συχάζουν στο Χρηματιστήριο ξαίρουν πολύ καλά, ότι οι υπάλληλοι των χρηματομεσιτών και τραπεζών συνηθίζουν να μονογραφούν με τέτοιο τρόπο τό πράγματα που τους άνήκουν.

— Ή ανακάλυψις αυτή στένευε περισσότερο τον κύκλο των έρευνών μου.

— Τό σημειωματάριο εύρέθη στο διαμέρισμα του γέρου καλλιτέχνου. Θα είχε πέσει ασφαλώς από τό πρόσωπο που αναζητούσε τον θησαυρό...

— Τό όποιον πρόσωπον μπορεί να ήτο και φίλος του σπιτιού, έπρόσθεσα έγω.

— Ο αστυνομικός έκανε μιὰ κίνησι με τό χέρι του, σαν να δείχνε άγνοια ή άδιαφορία και συνέχισε:

— Ήμουν πεπεισμένος ότι τό βιβλιόριο αυτό ήταν χρήσιμο στο δολοφόνο. Ή ένέδρα που έστήθη στον υπηρέτη μου τό δεβαίωσε. Ο άνθρωπος που έχασε ή έλησμόνησε τό σημειωματάριο μέσα στο διαμέρισμα εκείνο του έγκλήματος, μπορούσε εύκολώτα να υποθέση ότι ο υπηρέτης τό είχε βρή και ζητούσε να του τό ξαναπάρη διά της βίας και να έχη ταυτόχρονας πληροφορίες, οι όποιες θα του επέτρεπαν να μάθη αν άνευρέθη από την αστυνομία και έν τοιαύτη περιπτώσει τί έντύπωσι έκανε.

— Και ήμουν τόσο πολύ βέβαιος ότι οι αριθμοί αυτοί ήταν άπαραίτητοι στους ένόχους, που δεν παρέλειψα να σας παρακαλέσω και τους δύο σας να με συνοδέψετε άμέσως στην όδω Μιρομενσίλ, μόλις έμαθα ότι έκλεψαν τό σημειωματάριο, μέσα από ανακριτικό γραφείο.

— Ήταν για μένα φανερό ότι εκείνοι που διακινδύνεψαν να πάνε να κλέψουν τό σημειωματάριο από ένα τέτοιο μέρος δεν θάργούσαν και να έπωφεληθούν έξακολουθώντας την έρευνά τους μέσα στο διαμέρισμα.

Σταμάτησε για να μάς προσφέρει πούρα. "Επειτα συνέχισε:

—Θά θυμάσαι ίσως δέβαια, Λύνχαμ, ότι ξέχασα το μπα-
στούνι μου στο θυρωρείο εκείνο που πήγαμε να κάνουμε το
θυρωρό να φλυαρήσει. Και ότι επιστρέφοντας να το πάρω έπωφε-
λήθηκα να κάνω το θυρωρό και πάλι να μιλήσει;

—Τό θυμάμαι.

—Λοιπόν, ο θυρωρός εκείνος συνεπλήρωσε όσα δέν μάς είπε
μιλώντας για τόν προηγούμενο ένοικο, και μάς διηγήθηκε αυτή
τή λεπτομέρεια άν θυμάσαι, ότι εκείνος στενοχωρήθηκε, που τόν
είδε ο θυρωρός μια μέρα στο χρηματιστήριο κι' έτρεξε να έξαφα-
νισθή πίσω από τίς κολώνες.

—Αυτή ή λεπτομέρεια δέν μου έκανε έντύπωση, αλλά τή
θυμάμαι πολύ καλά.

—Έντούτοις συνεδυάζετο θαυμάσια με τίς δικές μου υποθέ-
σεις. Με συγχωρείτε κύριε άνακριτά που δέν ήμουνα καθό-
λου όμιλητικός από τήν άρχή διότι νομίζω ότι αυτές οι υπο-
θέσεις πρέπει να συνδυάζονται με τά δεδομένα τους μέσα σε μια
μυστικότητα.

»Λοιπόν, τώρα έμεις ξαίρουμε ότι ο ένοικος που ήταν πριν
από τόν Κορμπάτ πέθανε κατά τρόπο πολύ τραγικό, που μάς
επιτρέπει να υποθέσουμε μια αυτοκτονία. Ξαίρουμε ότι ήσχο-
λειτο με δουλειές του Χρηματιστηρίου και προσπαθούσε διαρκώς
να κρύβεται για να μή τó μάθη κανείς. Τώρα, ξαίρουμε επίσης
ότι οι ένοχοι διαρκώς απέβλεπαν μάλλον στο διαμέρισμα παρά
στούς ανθρώπους που κατοικούσαν μέσα σ' αυτό, και έχουμε τήν
απόδειξη ότι παρ' όλο που πέθανε ο κύριος Κορμπάτ, αυτοί εξα-
κολουθούν να εισβάλλουν μέσα στο διαμέρισμα.

»Κατέχομε μια πιθανότητα για τόν ένα τουλάχιστον απ' αυ-
τούς. Γνωρίζομε ότι άν δέν είναι έπαγγελματίας του Χρηματιστη-
ρίου, ασχολείται τουλάχιστον όμως ασφαλώς με αυτό.

»Έν τωιαύτη περιπτώσει δέν μπορώ να βγάλω τó συμπέρασμα
ότι ο κύριος Μπαρολέ, δηλαδή ο αυτοκτονήσας ένοικος, θά έκρυ-
θε στο διαμέρισμα του, στο σπίτι του κάποια περιουσία από μετο-
χές, και ότι κάποιος από τούς γνωστούς του θά έγνώριζε αυτό
τό πράγμα, θά ήξαιρε τó είδος τών μετοχών και άμα πέθανε
ο Μπαρολέ, με τή βοήθεια κάποιου άλλου εξακολούθει τίς αναζη-
τήσεις του, για να βρή τίς μετοχές;

—Ίσως να έχετε δίκιο στούς συλλογισμούς σας, είπε ο
Μπαλανκούρ, έχω όμως μια μικρή αντίρρηση. Πώς εξηγείτε τό
γεγονός, ότι ενώ ο κύριος Μπαρολέ είχε κάποια περιουσία, σε με-
τοχές όπως λέτε σκέφτηκε ή αποφάσισε ν' αυτοκτονήσει;

—Υπάρχουν πολλές φορές, διάφοροι λόγοι έκτός από τούς οι-
κονομικούς που οδηγούν καμμιά φορά τόν άνθρωπο ν' αυτοκτονή-
ση. Αλλά κι' άν θέλωμε να απαντήσωμε στην έρώτησί σας δέν
μπορούμε π. χ. να υποθέσωμε ότι οι μετοχές αυτές ξέπεσαν στην

αξία τους τόσο που να φέρουν ένα άνθρωπο στην άπελπισία να
αυτοκτονήσει; Είναι ένα γεγονός που συναντάται καθημερινώς
στούς ανθρώπους που ανακατεύονται με τά χρηματιστηριακά.
Μπορεί ο άνθρωπος αυτός να μην μπορούσε να άντεπεξέλθη στίς
ύποχρεώσεις που είχε αναλάβει. Έπειτα άν οι μετοχές αυτές
άρχισαν πάλι ν' άνεβαίνουν σιγά-σιγά, τότε δέν άποτελούν ένα
κεφάλαιο τό όποιο μπορεί να θέσει σε πειρασμό εκείνους άκρι-
δώς οι όποιοι γνωρίζουν και τούς αριθμούς αυτών τών μετοχών;

—Πολύ πιθανόν.

—Αυτό που είναι πάντως βέβαιον, είναι ότι οι ένοχοι κυνη-
γούν τό διαμέρισμα και όχι τούς ένοίκους του. Ο τρόπος με τόν
νόποιο πέθανε ο καλλιτέχνης μάς μαρτυρεί ότι τόν έπότησαν ίσως
α τόν άποκοιμήσουν μονάχα, διότι δέν του έδωσαν δηλητήριο
αλλά ναρκωτικό, άνεξαρτήτως άν ή δόσις ήταν μεγάλη και ο άν-
θρωπος πέθανε.

»Για να καταλήξω, νομίζω ότι τούς ένόχους πρέπει να τούς
αναζητήσουμε μάλλον στο περιβάλλον του προηγούμενου ένοίκου,
όπως έπίσης να εξακολουθήσουμε τάς έρεύνas μας μέσα στο δια-
μέρισμα. Θ' ασχοληθώ εγώ προσωπικώς για τό τελευταίο αυτό
σημείον μόλις θά γίνω έντελώς καλά. Δέν ζητώ λοιπόν άλλο τί-
ποτα από σας άγαπητέ μου κύριε άνακριτά, παρ' να εξακολου-
θήση ή φρούρησης τών δωματίων του διαμερίσματος.

Ο άνακριτής ύπεκλήθη έλαφρά και ύποσχέθηκε ότι τό διαμέ-
ρισμα θά φυλάγεται συνεχώς από τούς χωροφύλακας.

—Αυτό που μάς ενδιαφέρει είναι να μάθωμε ποιοί έσχετίζον
το με τόν Μπαρολέ.

—Δέν φαντάζομαι να είναι δύσκολο, είπε ο άνακριτής, γιατί
αυτός δεχότανε σπίτι του πολύ λίγα πρόσωπα, και έκτός από
τόν ιατρό Μορτέ που πήγαινε πιο συχνά, σχεδόν δέν έδέχετο κα-
νένα άλλον.

—Πώς; έφώναξα, ο ιατρός Μορτέ έπήγαινε στο σπίτι του
Μπαρολέ;

Ο τόνος τής φωνής μου φαίνεται πως έκανε τόν άνακριτή να
πέσει σε σκέψεις γιατί τά μάτια του δείχναν κάποια έκπληξη, και
ήμουνα βέβαιος ότι τώρα μόλις συλλογιζότανε κι' αυτός αυτή τή
σύμπτωση.

—Μάλιστα, απάντησε ο άνακριτής στην έρώτησί μου. Ο
ιατρός Μορτέ έπήγαινε στού κυρίου Μπαρολέ. Μου τό είπε ο ι-
διος. Μου περιέγραψε μάλιστα τό μακαρίτη ως ένα τύπο νευρα
σθενικό και θυμάμαι μάλιστα ότι έκανε τίς ίδιες παρατηρήσεις
για τό θάνατό του, που μου έκανε πρό όλίγου και ο κύριος Θάρπς.

Δέν τόν άκουα πιά Ένα μονάχα πράγμα άπασχολούσε τό
μυαλό μου και μ' έκανε να ξεχάσω τά πάντα. Ο ιατρός Μορτέ
τόν όπρωτον εγώ και ο άνακριτής ύποφιαζόμαστε ως δολοφόνο του
καλλιτέχνη, ως τόν άνθρωπο που έπυροβόλησε έναντίον του

Θάρπς, αὐτὸς ὁ ἴδιος ἄνθρωπος εἶχε ἐπίσης σχέσεις μὲ τὸν προηγούμενο ἐνικο τοῦ διαμερίσματος ἐκείνου.

—Ω, πῶς συνεδυάζοντο ὅλα αὐτά! Ἡ θεωρία τοῦ Θάρπς ἀμέσως μοῦ φάνηκε σωστή. Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος, ἐπειτα ἀπὸ τὰ δεδομένα πού εἶχα ὑπῆρξε ὁ ἐμπιστὸς του ὡς ἱατρός, ὁ ἄνθρωπος πὺ μποροῦσε νὰ μπαίνει ἐλεύθερα στὸ σπίτι του, ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος θὰ γύρευε τίς μετοχές ἦταν ὁ γιατρός. Ἦταν ὁ κακοποιὸς ὁ ὁποῖος γύρεψε νὰ δολοφονήσῃ τὸ διάσημο ἀστυνομικό, ἦταν καὶ γιατρός καὶ ἤξαιρε τὰ διάφορα ναρκωτικὰ καὶ ἐδόλοφόνησε ἐπίσης τὸν κύριο Κορμπάτ.

Ἐνα σημεῖον μονάχα μ' ἔκανε νὰμφιδάλλω: Ὁ Οὐἔλλιαμ Θάρπς εἶχε πῆ ὅτι κάποιου πὺ θὰ ἀνακατευόταν μὲ τὸ χρηματιστήριο. Ἐπὶ πλέον ἔφερε τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα «Z. Z.». Αὐτὰ τὰ ἀρχικὰ δὲν ἀνῆκαν στὸν γιατρό.

Σκέφτηκα μιὰ στιγμὴ. Ὁ φίλος μου εἶχε μιλήσει καὶ γιὰ συνένοχο. Ὁ συνένοχος μπορεῖ νὰ ἦταν ὁ χρηματιστής, καὶ ἡ ψυχὴ τῆς συμμορίας, ὁ γιατρός.

Μὲ φωνὴ τὴν ὁποία προσπαθοῦσα νὰ κάνω ὅσο μποροῦσα πιὸ φυσική, ρώτησα τὸν ἀστυνομικὸ τί ἰδέα εἶχε γιὰ τὴν φιλία τοῦ Μπαρόλε μὲ τὸν ἱατρὸ Μορτέ.

Ἀπάντησε:

—Φιλία, ὄχι. Δὲν ἦταν φίλος του.

—Τότε ἂς ποῦμε... ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ.

Μοῦ ἔρριξε μιὰ γερὴ ματιὰ σὰν νὰ γύρευε ν' ἀρπάξῃ ὅλη τὴ σκέψι μου.

—Τί ἰδέα θέλεις νὰ ἔχω; ἀπάντησε βγάζοντας τὴ ματιὰ του ἀπὸ πάνω μου.

Γιὰ ν' ἀποφύγῃ ἓνα θέμα γιὰ τὸ ὁποῖο φαίνεται δὲν ἤθελε νὰ συζητήσῃ, γύρισε πρὸς τὸν ἀνακριτὴ καὶ τοῦ ἐζήτησε πληροφορίες σχετικῶς μὲ τὴν ἡλικία τοῦ γραμματέως του, τὸ χαρακτήρα του, τίς συνήθειες του. Τοῦ ἐπέβαλε ἓνα ἐρωτηματολόγιο τόσο πολὺ λεπτομερειαικὸ, πὺ ὁ ἀνακριτὴς ἀναγκάστηκε νὰ τὸν ρωτήσῃ τὴν αἰτία.

—Ἀπὸ ἀπλὴ περιέργεια, εἶπε ὁ Θάρπς.

Ὁ κύριος Μπαλανκούρ ἐκούνησε τὸ κεφάλι του.

—Δὲν εἰσθε ἀπλυστάτα ἓνας περιέργος, κύριε Θάρπς, ἀλλὰ ἓνας ἄνθρωπος πρακτικὸς, στὸν ὁποῖο καὶ οἱ μικρότερες λεπτομέρειες ἔχουν τὴν αἰτία τους. Εἰσθε βέβαια ἐλεύθερος νὰ μοῦ ἐξηγήσετε ἢ ὄχι, γιατί πρᾶγμα τὸ πρόσωπο καὶ οἱ συνήθειες τοῦ ὑφισταμένου μου σὰς χρησιμεύουν. Ἀλλὰ μὴ θέλετε νὰ μὲ γελάσετε.

»Κυττάχτε, εἰμαι βέβαιος ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ σκέπτεσθε τὴν κλοπὴ τοῦ σημειωματαρίου πὺ ἔγινε πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι μου, καὶ τὸν τρόπο πὺ γίνηκε αὐτὴ ἡ κλοπὴ.

—Αὐτὸ πὺ εἶπατε εἶναι πολὺ λογικὸ, εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς χαμογελώντας, γιατί δὲν σὰς εἶπα κατ' εὐθείαν τὴν ἐρώτησι πὺ

μ' ἐνδιαφέρει. Ὁ Λουσιὲν Κλότς, ὁ γραμματεὺς σας, μοῦ εἶπατε πῶς δὲν εἶναι παντρεμένος;

—Ὁχι, δὲν εἶναι. Μήπως ἔχετε καμμιά ἀμφιβολία γιὰ λογαριασμό του;

—Εἰλικρινῶς, δὲν ἔχω καμμιά γιὰ τὴν ὥρα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ μὲν εἶναι ἐντελὼς ἀδύνατον τὸ σημειωματάρειο νὰφυγε μόνου πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι, εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐξετάσω ὅλες ἐκεῖνες τίς πληροφορίες πὺ θὰ μοῦ εἶναι χρήσιμες γιὰ τὴν ἐρευνά μου.

Ὁ ἀνακριτὴς πήγαινε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ, πιθανώτατα, τὸν ὑπάλληλό του, ὁ ἀστυνομικὸς δὲμὼς τὸν ἐσταμάτησε μὲ μιὰ φιλικὴ κίνησι τοῦ χεριοῦ του.

—Δύο πρόσωπα ἔχουν μονάχα τὰ κλειδιά τοῦ γραφείου σας. Σεῖς κι' ἐκεῖνος. Τὸ μοναδικὸ παράθυρο πὺ βρίσκεται στὸ γραφεῖο σας εἶναι κλεισμένον μὲ σιδερένια κάγκελλα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει κάθε εἴσοδο ἀπὸ κατ'.

»Ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ εἶναι τόσο εὐκόλο νὰ σὰς πάρουν τὰ κλειδιά...

Δὲν τ' ἀφήνω οὔτε στιγμὴ ἀπὸ πάνω μου, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ ρίξω τὴ σκέψι μου ἐπάνω στὸ γραμματέα σας. Νά, γιατί σὰς ἐρώτησα ὅλες ἐκεῖνες τίς λεπτομέρειες πὺ σὰς παραξένεψαν.

—Καὶ τί σὰς χρειάζεται, παρακαλῶ, νὰ μάθετε ἂν εἶναι παντρεμένος ἢ ὄχι;

Μιὰ ἐκφρασις εὐθυμίας ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Θάρπς.

—Μήπως ἔχετε ξεχάσει τὴν ἱστορία τοῦ Σαρμφὼν καὶ τῆς Δαλιδᾶς, ἀγαπητέ μου ἀνακριτά; Καὶ ὅτι οἱ γυναικεῖες σχέσεις εἶναι γενικῶς τὸ σημεῖον ἐκκινήσεως γιὰ τὰ χειρότερα ἀτυχήματα; Ὁ Σαρμφὼν ἔχασε τὰ μαλλιά του...

—Ναί. Ἀλλὰ ὁ κύριος Κλότς δὲν ἔχασε τὰ κλειδιά του.

—Ἴσως νὰ τὰ τὴν πήραν ἀπλῶς γιὰ μιὰ στιγμὴ. Ὅσο χρειάζεται ἀκριβῶς γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ κανεὶς τὸ ἀποτύπωμά τους καὶ νὰ φτιάσῃ ἄλλα.

»Σκέφθηκα πάρα πολὺ πάνω στὴν περίεργη αὐτὴ ἐξαφάνισι καὶ ἐφθασα στὸ συμπέρασμα ὅτι, ἀφοῦ τὸ γραφεῖο σας δὲν παραμένει ποτὲ ἀνοιχτὸ ὅταν λείπετε ἐσεῖς, ἀφοῦ ἡ κλειδαριὰ δὲν ἔχει καθόλου διασθῆ, οὔτε καταστροφῇ, ἐκεῖνος πὺ μῆλκε μέσα στὸ δωμάτιο μεταχειρίστηκε ὅπωςδὴποτε κλειδιά. Μεταχειρίστηκε τὰ δικά σας, τὰ κλειδιά τοῦ γραμματέως σας, ἢ ἄλλα καὶ νούργια; αὐτὸ ἀκριβῶς γυρεύω νὰ ξεκαθαρίσω.

—Φροῦμα; εἶπε ὁ ἀνακριτὴς, ὅτι πρέπει κάπου ἄλλου νὰ ἀναζητήσωμε. Ὁ κύριος Κλότς εἶναι ἓνας πολὺ σοβαρὸς νέος, πολὺ ταχινός, πὺ δὲν συνδέεται μὲ ὅποια δὴποτε φιλία ἐπιπολαῖως καὶ στὸν ὁποῖον, γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἔχω δώσει ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη μου.

— Δέν βλέπω καμμιά αίτία γιά νά μήν ἔχη τήν ἐμπιστοσύνη σας. Θά ξαναμιλήσουμε γι' αὐτό τὸ θέμα ἀργότερα. Γιά τήν ὥρα ἔχω ἄλλη ἀσχολία ὑπ' ὄψι μου

ΜΙΑ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΠΟΥ ΑΠΕΤΥΧΕ

Ἐπειτα ἀπὸ δύο ἡμέρες πηγαίνοντας στὸ σπίτι τοῦ Θάρπς τὸν βρήκα νὰ ντύνεται γιά νὰ βγῇ ἔξω.

— Μπράβο, φίλε μου. Βλέπω ὅτι ἀπεκατεστάθῃ ἐντελῶς ἡ ὑγεία σου.

— Ναί, ἀκολουθῶ τὴ μέθοδο τοῦ Φενελών.

— Φενελών;

— Ναί, ἐκείνου τοῦ Γάλλου ἀρχιεπισκόπου, ποὺ ἔζησε κατὰ τὸ 17ο αἰῶνα, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ ἐξομολογητὴς τοῦ Δουκὸς τῆς Βουργουνδίας καὶ στὸν ὅποιο ἡ Γαλλικὴ φιλολογία ὀφείλει ὑπέροχα φιλολογικὰ ἔργα μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸν «Τηλέμαχο» καὶ τὶς «Συμβουλὲς γιά τὴν ἀνατροφή τῶν κοριτσιῶν».

— Δέν διαβάζω καθόλου φιλολογία. Θάρπς, πάντως τώρα ποὺ μοῦ θύμισες τὰ ἔργα, θυμῆθηκα καὶ τὸ συγγραφέα. Ἀλλὰ τί σχέσι ἔχει μὲ τὴν ὑγεία σου ὁ παπᾶς;

— Ὁ Φενελών ἔχει γράψει ἀκριβῶς στὸ σύγγραμά του «Συμβουλὲς γιά τὴν ἀνατροφή τῶν Κοριτσιῶν» αὐτὴν τὴν περίφημη φιλοσοφικὴ φράσι: Ἐπὶ ἑκατὸ ἀσθενῶν, οἱ ἐνεργητὰ ἐννέα θὰ μπορούσαν νὰ γίνουν καλὰ, ἂν εἶχαν τὴν πεποίθησι ὅτι θὰ ἐγίνοντο καλὰ.

— Δηλαδή μ' ἄλλα λόγια ἡ ταχεῖα θεραπεία σου ὀφείλεται στὴ γερὴ θέλησί σου;

— Μάλιστα, τὸ περισσότερο.

— Καὶ ὅτι στὴν πραγματικότητα δέν ἔχεις ἐντελῶς γίνει καλὰ;

Πάντως θὰ προτιμοῦσα νὰ μείνω ἀκόμα σπίτι ἂν δέν τὸ ἀπαιτοῦσε ἡ ὑπόθεσις ποὺ ἀναλάβαμε.

Ἵπάρχει τίποτα νεώτερο;

— Ὁχι, αὐτὰ ποὺ ξαίρουμε μᾶς φτάνουν. Ἄν δέν ἔχης καμμιά δουλειὰ σήμερα μὴν μπορεῖς νὰρθῆς μαζὶ μου.

— Εὐχαρίστως, ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ μ' ἐνδιαφέρει πολὺ καὶ θὰ εὐχαριστιόμουν πολὺ νὰ δῶ ἐπισήμως τὴ λύσι τῆς, ἀπάντησα.

— Πιθανὸν νὰ θρυσκόμαστε πολὺ κοντὰ στὴ λύσι. Σκέφτηκα παρὰ πολὺ τίς ἡμέρες αὐτὲς ποὺ δέν εἶχα καὶ τίποτε ἄλλο νὰ κάνω καὶ νομίζω ὅτι κρατῶ στὰ χέρια μου ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ θὰ μὲ βοηθήσουν.

»Μὴν ἐκπλήττεσαι πάρα πολὺ μ' αὐτὸ ποὺ σοῦ λέγω, Λύνχαμ. Ἀλ' ἐπειδὴ πολὺ πιθανὸν νὰ διατρέξουμε κανένα κίνδυνο, θεωρῶ καθήκον μου νὰ σὲ προειδοποιήσω πρὶν σὲ πάρω μαζὶ μου.

— Ἐχομε διατρέξει τόσους καὶ τόσους κινδύνους μαζὶ.

Εἶδα τὸν ἀστυνομικὸ ν' ἀνοίγῃ τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του

καὶ νὰ παίρνῃ ἀπὸ μέσα τὸ ἀγαπημένο του πιστόλι ἕνα «Οὐέμ πλεκ». Ἐγὼ ἔφερα τὸ χέρι μου στὴν πίσω τσέπη καὶ βεβαιώθῃ κα ὅτι εἶχα μαζὶ μου τὸ δικό μου.

Ὁ Οὐέλλιαμ Θάρπς ἐπῆρε πάντ' ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ μιὰ φωτογραφία, κνδρὸς τὴν ἔβαλε στὴν τσέπη του καὶ βγήκαμε ἔξω.

Ἡ πρώτη ἀποστολὴ μας μοῦ εἶπε μὸλις ἀνεβήκαμε στ' αὐτοκίνητο, θὰ εἶναι γιά τὸ γραφεῖο, τῶν Χάν καὶ Λωράν, τῶν μεγαλυτέρων χρηματιστῶν.

— Ἐχεις ν' ἀγοράσῃς τίποτα μετοχές;

Ὁ φίλος μου γέλασε.

— Ὁχι, βέβαια. Ἐζήτησα ἕνα ραντεβού μαζὶ τους γιά νὰ πληροφορηθῶ κάποια τεχνικὴ λεπτομέρεια ποὺ μοῦ λείπει.

— Ὅπως βλέπω δέν ἐγκαταλείπεις τὴ γνώμη σου γιά τοὺς χρηματιστὰς.

— Τώρα μάλιστα, καθόλου. Ἐχω περισσότερο πεισθῇ ὅτι ἀκολουθῶ τὸν πραγματικὸ δρόμο. Ἡ ὑπόθεσις ξεκινᾷ ἀπὸ κεῖ μέσα.

Ὁ φίλος μου παράμεινε πολὺ λίγο στὸ γραφεῖο τῶν χρηματιστῶν Χάν καὶ Λωράν. Δέν εἶχα τελειώσει τὸ ἄρθρο τῆς ἐφημερίδος ποὺ διάβαζα ὅταν ἐπέστρεψε.

Ἀπὸ τὴν ἐκφρασι τῆς φυσιογνωμίας του κατάλαβα ὅτι ἦταν εὐχαριστημένος. Ἀλλὰ δέν μοῦ εἶπε τίποτα. Ἐδῶσε μιὰ ἄλλη διεύθυνσι στὸ σωφὲρ καὶ φύγαμε ἀπὸ κεῖ.

Ἐνα τέταρτο τώρα ποὺ περνοῦσαμε, ἀπὸ στενά, ἀπὸ δρόμους φαρδεῖς, ὅταν τέλος μοῦ ἀπηύθυνε τὸ λόγο.

Ἡ γελιέμαι, φίλε μου, ἡ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις θὰ εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ σπουδαῖες ποὺ θὰ κρατήσῃς στὴ συλλογὴ σου. Μιὰ ἀπὸ τίς πληροφορίες ποὺ πῆρα ἀπὸ τοὺς χρηματιστὰς αὐτοὺς, μ' ἄφησε πραγματικὰ κατάπληκτο. Αὐτὴ ἡ δολοφονία, ἡ ὁποία στὴ φαινομενικότητά εἶναι τόσο ἀπλὴ, θὰ μπορούσε ὑπέροχα νὰ μᾶς βάλλῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη ἑνὸς χρηματιστηριακοῦ ἢ τραπεζιτικοῦ σκανδάλου ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα τῆς ἐποχῆς μας.

Μοῦ πρόσφερε ἕνα τσιγάρο, ἀναψὲ ἕνα κι ἐκείνος κι ἄρχισε νὰ νὰ σκέπτεται.

Τ' ἀμᾶξι σταμάτησε, κι ἔπρεπε νὰ τὸν σκουνηθῶ γιά νὰ τὸν τραβήξω ἀπὸ τὴ συλλογὴ ποὺ εἶχε πέσει.

Εἶπε στὸ σωφὲρ νὰ περιμένῃ καὶ μὲ τράβηξε μέσα σὲ μιὰ μεγάλῃ αὐλὴ ἑνὸς σπιτιοῦ. Δίχως νὰ πῇ τίποτα στὸν θυρωρό, προχώρησε στὴ σκάλα ποὺ θρυσκόταν στὸ δάθος τῆς αὐλῆς καὶ ἀνεβήκαμε στὸ πέμπτο πάτωμα.

Μόλις ἀκούμπησε ὁ Θάρπς τὸ δάκτυλό του στὸ ἡλεκτρικὸ κουμπὶ ἡ πόρτα ἀνοιξε ἀμέσως, τόσο ποὺ κατάλαβα ὅτι ἡ ἀφίξις μας εἶχε νὰ ἀναγγελλθῇ.

Ἐνας ὑπηρέτης μὲ λιβρέα μαύρη, δίχως μουστάκια, στεκόταν στὸν προθάλαμο.

—“Όλα είναι έτοιμα, κύριε, είπε στο φίλο μου.

Σε ένα γειτονικό δωμάτιο, στη μέση του οποίου υπήρχε ένα τραπέζι φορτωμένο από εφημερίδες εβρίκαμε τον Άσελιν τον αστυνομό να ξεφυλλίζει.

—Είναι ακριβώς όπως το είχα σκεφθή, Άσελιν, είπε ο φίλος μου. Αυτός ο άνθρωπος όνομαζετο Ίάκωβος Λαμάρ, και κατήγχετο από την Αυστραλία.

—Λαμάρ! Ή υπόθεσις της Δουνκέρκης;

—Ακριβώς.

Οί λέξεις αυτές με φώτισαν κάπως. Το σκάνδαλο Λαμάρ είχε μιὰ παγκόσμια απήχησι. Ο Λαμάρ, τραπεζίτης στη Δουνκέρκη εξηφανίσθη ξαφνικά, αφήνοντας ένα παθητικό πολλών εκατομμυρίων και καταστρέφοντας πολύ κοσμάκι πίσω του. Ακόμα δυο τράπεζες των Παρισίων αναγκάστικαν προσωρινά να ανακόψουν τις πληρωμές τους. Επίσης πολλές τράπεζες του έξωτερικού έκαναν το ίδιο.

Ήταν ένας άνθρωπος πάρα πολύ έξυπνος, τολμηρότατος, ο Λαμάρ, είχε ιδρύση πολλές εταιρείες προς εκμετάλλευσιν ορυχείων, και ακόμη, όπως έλεγε ειρωνικά ο Θάρπς, για να τὰ εκμεταλλευθή μονάχα. Δεν είχα βέβαια ξεχάσει την υπόθεσι αυτή ή όποια έγινε πρό δυο ή τριών ετών το πολύ.

Άλλά δεν καταλάβαινα τί σχέση είχε ή υπόθεσις αυτή με την άλλη που σήμερα έμεις ασχολούμεθα. Αναρωτιόμουν πώς ο φίλος μου ενδιαφερότο γι' αυτή την υπόθεσι.

Ο Άσελιν σηκώθηκε.

—Αυτό θάπλοποιήση τότε πολύ τις αναζητήσεις μας, είπε:

Δίχως κανένα δισταγμό διάλεξε ένα δέμα εφημερίδων και το ξεδίπλωσε μπροστά στον αστυνομικό.

Εκείνος άρχισε να ξεφυλλίζει γρήγορα, γρήγορα και σταμάτησε μπροστά σ' ένα τεύχος.

—Ένας τεράστιος τίτλος έγραφε:

**ΕΝΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ
ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ
ΤΕΣΣΕΡΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ**

Υπήρχαν τρεις στήλες με λεπτομέρειες. Ο Θάρπς τις διάβασε γρήγορα-γρήγορα και μ' ένα μολύδι υπογράμμισε μερικές φράσεις.

Εργαζόταν βιαστικά σὰ να φοβότανε μή χασομερούσε και πολύ σ' αυτό το μέρος που ήρθαμε.

Επειτα από ένα τέταρτο σηκώθηκε. Ο Άσελιν τον ακολουθούσε.

Επειδή δίσταζα, δεν ήξαιρα αν έπρεπε να τους ακολουθήσω γύρισε και με φώναξε.

Περάσαμε ανάμεσα από πολλά δωμάτια και τέλος φθάσαμε μέσα σε μιὰ τεράστια κρεβατοκάμαρα, ή όποια είχε παράθυρα προς το δρόμο. Ο Θάρπς πλησίασε ένα από τὰ παράθυρα και δίχως ν' ανακινήση την κουρτίνα, εκύτταξε έξω.

Έκανε μιὰ κίνησι δυσφορίας:

—Πάντα αυτός ο καταραμένος ο φωνακλάς.

Στο απέναντι πεζοδρόμιο βρισκόταν ένας άνθρωπος καμμιὰ σαρχνταριά ετών, ο όποιος έφώναζε πουλώντας ένα παράρτημα χρηματιστηριακής εφημερίδος που περιείχε τις κληρώσεις. Φώναζε διαρκώς με μιὰ βραχνή φωνή και δεν πουλούσε σχεδόν τίποτα. Άλλά πώς ήταν δυνατό αυτός ο άνθρωπος με τὰ λερωμένα ρούχα, και τὰ σχισμένα παπούτσια, να ενδιαφέρει τον αστυνομικό;

Δεν πρόφτασα να τον ρωτήσω, γιατί μου διέκοψε τις σκέψεις μου, χτυπώντας με ελαφρά στον ώμο.

—Βρισκόμαστε εδώ «στην αποθήκη εξαρτημάτων», Λύνχαμ, μου είπε, και ο Άσελιν θά σου χρησιμεύση γιά υπηρέτης αν επιθυμής.

Είδα τότε να βγάζουν ένα κουτί με διάφορα γένεια, μουστάκια. Πάνω στις καρέκλες υπήρχαν διάφορα κοστούμια. Επίσης το κρεβάτι ήταν γεμάτο.

—Εμπρός, διαλέξτε, κύριοι είπε ο Άσελιν μ' εὐθυμο τόνο.

—Τί θά τὰ κάνουμε αυτά τὰ ρούχα; ρώτησα το φίλο μου.

—Διάλεξε πρώτα κι' έπειτα θά δής. Πάντως για να ικανοποιήσω εν μέρει την περιέργειά σου, σου λέγω ότι εδώ βρισκόμαστε στο σπίτι ενός φίλου μου, ο όποιος ευγενώς φερόμενος το θέτει στη διάθεσί μου, πότε, πότε. Δηλαδή αυτό δεν τον ενοχλεί καθόλου γιατί δεν κοιμάται, σχεδόν ποτέ του εδώ μέσα. Διαρκώς γυρίζει από χώρα, σε χώρα. Είναι ένας περιηγητής.

»Θά βρής, λοιπόν, εδώ ό,τι σου χρειάζεται για να ντυθής, να μεταμφιεσθής κι' να γίνης αλλοιώτικος απ' ό,τι μπήκες. Πρέπει να φορέσουμε κανένα μέτριο, ταπεινό κοστούμακι υπαλλήλου, που δεν εκλύει καθόλου την προσοχή του άλλου.

Κι' ενώ μιλούσε άρχισε να μεταμφιέζεται με μιὰ θαυμαστή ταχύτητα. Μέσα σ' ένα τέταρτο ήμαστε έτοιμοι. Τόσο εγώ όσο και ο φίλος μου είχαμε γίνει έντελώς άγνωστοι.

Όταν έτοιμαστήκαμε ο Άσελιν παρέδωσε στον αστυνομικό τ' αποκόμματα των εφημερίδων.

Ο Ουίλλιαμ Θάρπς, έκανε μερικά δήματα, με κύτταξε πίσω, μπρός και χαμογέλασε. Ο Άσελιν με είχε υπέροχα μεταμφώσει.

Ο Θάρπς άνοιξε μιὰ πόρτα που βρισκόταν στο βάθος της κρεβατοκάμαρας, ακολουθήσε ένα διάδρομο και προχώρησε σε μιὰ άλλη πόρτα. Έχτύπησε, και καί ο ίδιος υπηρέτης που μάς

δέχτηκε μᾶς ἀνοιξε καὶ μᾶς ὠδήγησε ἀπὸ μιὰ ἄλλη σκάλα. Ἀπὸ τὴ σκάλα ἐκείνη βγήκαμε στὴν αὐλὴ μιᾶς ἄλλης κατοικίας καὶ ἀπὸ κεὶ βγήκαμε στὸ δρόμο.

Ὁ Θάρπς φόρεσε καὶ ἓνα ζευγάρι γυαλιά. Μοιάζαμε σὰν ὑπάλληλοι τοῦ ὑπουργείου ἢ καὶ δασκάλου.

—Εἶναι ὑπέροχη αὐτὴ, ἡ ἐξοδὸς μοῦ εἶπε, ἔσαν δεβαιώθηκε ὅτι δὲν μᾶς ἀκολουθοῦσε κανεὶς.

—Πράγματι πολὺ πρακτικὴ. Δὲν μοῦ εἶχες ποτὲ μιλήσει γι' αὐτὸ τὸ σπίτι.

—Ἀπλούστατα γιὰ τὴ δὲν ἔτυχε εὐκαιρία.

Περπατοῦσα δίχως βία καὶ κανόνιζα τὸ δῆμα μου μὲ τὸ δικό του. Ξαφνικά κατὶ θυμήθηκα.

—Θάρπς! φώναξα.

Μ' ἄρπαξε τότε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

—Ἄν πρόκειται νὰ φωνάξης τὸνομά μου, τότε προ-

τιμότερο εἶναι νὰ ἔδωκα καὶ μιὰ ταπέλλα στὴν πλάτη, ἀφοῦ τὰ ρούχα δὲν θὰ μᾶς χρησίμευαν πιά γιὰ τίποτα.

—Σοῦ ζητῶ συγγνώμη, ἀλλὰ ξαίρει· σκέφθηκα τὸ αὐτοκίνητο ποῦ θὰ μᾶς περιμένῃ, καὶ ξεχάσαμε...

—Ὅα ἔχασες βέβαια ἐσύ, μοῦ εἶπε, ὅχι ἐγώ.

—Νομίζω πὼς τοῦ εἶχες πῆ νὰ περιμένῃ.

—Καὶ βέβαια ἄς μεριμένῃ!

—Τὶ περίεργος ἄνθρωπος εἶσαι.

—Μὴν ἀσχολεῖσαι μὲ τὸ αὐτοκίνητό μας. Ὁ σωφὲρ θὰ καλοπληρωθῇ. Τὸ οὐσιώδες γιὰ μᾶς εἶναι νὰ ξεγελάσουμε ἐκεῖνον ποῦ μᾶς παρακολουθοῦσε.

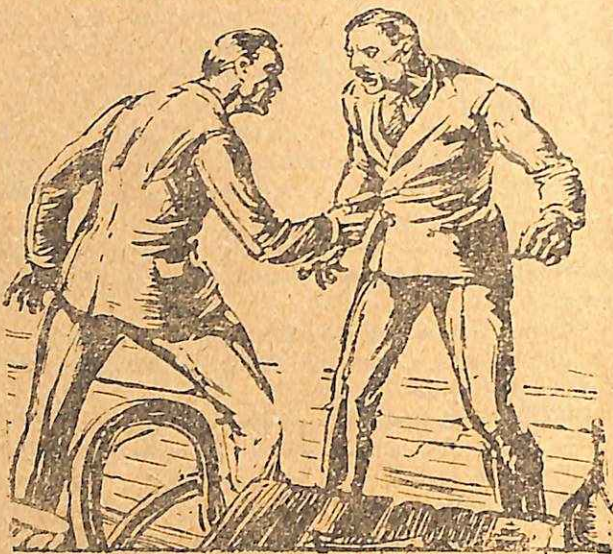
—Δὲν τὸ παρετήρησα ὅτι μᾶς παρακολουθοῦσαν.

Ὁ Θάρπς εἶπε:

—Λοιπὸν; Νόμιζες ὅτι κοιμώμουνά εἰταν σταματήσαμε καὶ μὲ σκούντιες; ἔ;

—Μήπως εἶναι ἐκεῖνος ὁ «φωνακλᾶς»;

—Ναί, εἶχε καθαλήσει πίσω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο.

Περνοῦσε ἓνα λεωφορεῖο. Ἀνεβήκαμε.

Ὅταν καθήσαμε λοιπὸν ἀνάμεσα σὲ μιὰ ἀναιμικὴ δεσποινίδα, καὶ ἓνα παιδάκι, ὁ φίλος μου ἔσκυψε καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἐσὺ εἶσαι ὁ κύριος Μορὼ καὶ ἐγὼ ὁ κύριος Ντοντέρ.

Ἐκούνησα τὸ κεφάλι μου.

Κατεβήκαμε πρὶν ἀπὸ τὴν ὁδὸ Λουασύ. Ἐκεῖ στὴ γωνιά τῆς λεωφόρου Σὰν Ζερμαίν, ὑπῆρχε ἓνα ἐστιατόριο. Μπήκαμε μέσα. Θὰ ἦταν ἀσφαλῶς καλὰ πληροφορημένος γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ διαρῦμισι τοῦ μαγαζιοῦ γιατί τὸν εἶδα νὰ προχωρῇ καὶ ἀνέβαινε σὲ μιὰ στενὴ σκάλα ποῦ ξεκινοῦσε δίπλα ἀπὸ τὸ μπάγκο. Ἀνεβήκαμε καὶ μπήκαμε σὲ μιὰ αἴθουσα ὅχι καὶ τόσο μεγάλη ποῦ φωτίζονταν ἀπὸ δύο παράθυρα.

Μέσα στὴν αἴθουσα αὐτὴ βρισκόντουσαν δύο πελάτες καὶ τρώγανε.

Ὁ Θάρπς διάλεξε ἓνα τραπεζάκι σὲ μιὰ γωνιά. Καθήσαμε. Τότε ἔδωκε τὴν ἐφημερίδα, ποῦ εἶχε ἤδη ἀγοράσει ἀπὸ ἓνα περίπτερο πρὶν μπουμ στὸ μαγαζί. Τὴν ξεδίπλωσε ὅλη φαρδιά καὶ τὴν ἀκούμπησε πάνω σὲ μιὰ μπουκάλια μὲ νερό.

Τὸ γκαρσόνι ἦρθε, ἐκεῖνος διέταξε σαλάμι, μισὴ μπουκάλια ἄσπρο κρασί καὶ μιὰ μερίδα ψητό. Ἐπειτα μοῦ ἔδωσε καὶ ἐμένα νὰ διαλέξω.

Ὅταν τὸ γκαρσόνι ἐξηφανίσθη ὁ φίλος μου πῆρε τὴν ἐφημερίδα στὸ χέρι, καὶ ἔδωκε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴ φωτογραφία ποῦ πῆρε μαζὶ του ἀπὸ τὸ σπίτι, τὴν ἀκούμπησε πάνω στὸ τραπέζι μὲ τρόπο καὶ τὴν ἔκρυψε μπρὸς στὴν ἐφημερίδα κἀνοντας πὼς ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ ἄρθρο τῆς ἐφημερίδος.

Κατῶρθωσα νὰ κρύψω τὴν ἐκπληξί μου ὅταν εἶδα ὅτι τὸ πρόσωπο τῆς φωτογραφίας ἔμοιαζε μὲ τὸν ἓνα ἀπὸ τοὺς δύο ποῦ τρώγανε ἀπέναντί μας.

Δίχως νὰ τὸ θέλω ἔφερα τὸ χέρι μου στὴν τσέπη γιὰ νὰ δεβαιωθῶ ἂν εἶχα πάρει τὸ πιστόλι μου.

Δὲν ἤξαιρα ἀκόμα τίποτα, οὔτε γιατί ἦρθαμε ἐκεῖ μέσα, οὔτε τί σκόπευε νὰ κάμῃ ὁ φίλος μου. Τὸ μόνο ποῦ μοῦ εἶχε πῆ ἦταν ὅτι ἴσως νὰ βρῖσκαμε κίνδυνο ἐκεῖ ποῦ θὰ πηγαίναμε. Κι' εἶται ὅταν εἶδα ὅτι τὸ πρόσωπο τῆς φωτογραφίας ἔμοιαζε μὲ ἓνα ἀπὸ τοὺς δύο, μ' ἔκανε νὰ ὑποθέσω ὅτι βρῆκε αὐτὸν ποῦ γύρευε.

Ἐκύτταζα τὸ πρόσωπο αὐτὸ τῆς φωτογραφίας.

Ἦταν ἓνας νέος καμμιὰ τριανταριά ἐτῶν, μὲ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία, ντυμένος ἀπλᾶ, ἀλλὰ ὁμορφα.

Οὔτε στὴ συμπεριφορὰ του, οὔτε στοὺς τρόπους του φαίνονταν τίποτα τὸ ὑποπτό. Καὶ ἀναρωτιόμουναι γιατί ἄραγε ὁ φίλος μου τὸν παρακολουθοῦσε.

Μήπως ἦταν ὁ συνένοχος τοῦ ἱατροῦ Μορτέ; Πιθανώτατα. Ἡ μάλλον ὁ ἱατρὸς Μορτέ ἦταν συνένοχος αὐτοῦ. Ἡ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο, πάντως αὐτὸς ὁ νέος θὰ ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα πρό-

σωπα του δράματος, για να λάβη προσωπικώς τον κόπο ο Θάρπς να τὸν παρακολουθήσει.

Οἱ δύο κύριοι δὲν τρώγανε στὸ ἴδιο τραπέζι, ἀλλὰ ὁ ἓνας δίπλα στὸν ἄλλον σὲ διαφορετικὰ τραπεζάκια.

Ἐνῶ λοιπὸν ἔκανα πῶς κύτταξα ἄλλου, προσπαθοῦσα ν' ἀκούσω καμμιὰ λέξι ἀπὸ τὴν κουβέντα τους.

Δυστυχῶς, εἴτε, διότι τοὺς ἐνώχλησε ἡ παρουσία μας εἴτε ἀπὸ προφύλαξι τὰ λόγια ποὺ ἀντήλλαξαν δὲν εἶχαν καμμιὰ σημασία, παρ' ὅλο ποὺ φαινόταν κι' ὅλας δι' ὁ ἄλλος δὲν ἦταν φίλος του, ἀλλὰ κάποια περαστικὴ γνωριμία. Τὸ γεγονὸς εἶναι δι' μιλοῦσαν, γιὰ τίς κουρσες, γιὰ τὰ θέατρα, τὸν καιρὸ καὶ κάτι τέτοια.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς φωτογραφίας μιλοῦσε λιγώτερο. Φαινόταν δι' δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκείνους ποὺμποροῦσαν νὰ κάνουν σχέσεις μετὸν πρῶτο τυχόντα.

Μᾶλλον ὁ ἄλλος διαρκῶς ἐρωτοῦσε. Ἡ κουβέντα τοῦ ἄλλου εἶχε ἓνα ἰδιαιτέρο τόνο ξενικὸ, πάντως εὐχάριστο νὰ τὸν ἀκούη κανεὶς.

Τὸ γεῦμα μας προχωροῦσε δίχως κανένα ἰδιαιτέρο γεγονὸς. Εἶδα δι' οἱ ἄλλοι εἶχαν προχωρήσει στὸ φαῖ τους καὶ φανταζόμενος δι' ὁ Θάρπς θὰ ἤθελε νὰ τοὺς παρακολουθήσει, ἄρχισα νὰ κάνω γρήγορα.

Ὁ Θάρπς τὸ κατὰλαβε.

— Φαίνεται, πῶς θὰ διάξεστε, Μορώ, μοῦ εἶπε. Μήπως ἔχετε δώσει κανένα ραντεβού πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα τοῦ γραφείου σας;

Μὲ κύτταξε, ἔτσι μιλώντας, καὶ μισόκλεινε τὰ μάτια ὅπως κάνουν οἱ μύητες γιὰ νὰ δοῦν καλὰ.

Παρὰ λίγο νὰ γυρίσω νὰ δῶ μὲ ποιὸν κουβεντιάξῃ ὅταν ἤκουσα τὸ ὄνομα Μορώ. Δὲν εἶχα συνειθίσει ἀκόμα.

Πάντως δὲν ἐκουνήθηκα καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι μου.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν παρατήρησι ἄρχισα νὰ τρώγω σιγώτερα καὶ οἱ δύο ἀπέναντί μας πελάτες σηκώθηκαν πρὶν ἀπὸ μᾶς, ἐνῶ ἐμεῖς ἀκόμα τρώγαμε τὰ φρούτα μας.

Φρόντισα νὰ τοὺς ρίξω μερικὲς ματιὰς ἀδιάφορες τὴν ὥρα ποὺ τρώγαμε καὶ νόμισα δι' δὲν κεντήσαμε τὴν προσοχή τους. Γι' αὐτὸ μοῦ φάνηκε περίεργο πῶς, ἐνῶ αὐτοὶ ἀφήνανε τὸ δωμάτιο καὶ φεύγανε, ὁ ἄλλος, ὅχι ἐκεῖνος τῆς φωτογραφίας μᾶς ἐρριξε μιὰ ματιὰ πολὺ περίεργη ποὺ ἀναρωτήθηκα ἀμέσως μήπως συνένοχος δὲν ἦταν ὁ ἄνθρωπος τῆς φωτογραφίας, ἀλλ' αὐτός.

Ἀπὸ τὸ παράθυρο μπορέσαμε καὶ εἶδαμε ποὺ χωριστήκανε καὶ ἀνταλλάξανε ἓνα χαιρετισμὸ μετὰ τὸ καπέλλο καὶ ὅχι μετὰ χέρια. Πράγματι ἐφαίνοντο σὰν ἀπλῶς γνωστοὶ ἢ καὶ ἴσως νὰ παίζανε κι' αὐτοὶ θαυμάσια τὸν ρόλο τους.

Τὸ γκαρσόνι στὸ ἐποῖτο πλήρωσαν ὁ καθένας χώρια τὸ φαῖ του, ἐπίασε νὰ ξεστρώσῃ τὰ τραπέζια.

Τὴ στιγμὴ δμως ποὺ πῆγαινε νὰ μαζέψῃ τὰ ποτήρια, ὁ Οὐέλλιαμ Θάρπς, ἐπλησίασε μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα καὶ ἀγγίζοντας τὸ γκαρσόνι στὸν ὦμο τοῦ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τὸ ποτήρι ποὺ χρησίμευσε στὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν ξενικὴ προσφορὰ.

Δίχως νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τίς διαμαρτυρίες τοῦ γκαρσονιῶν πλησίασε στὸ παράθυρο κυττάζοντας τὸ ποτήρι στὸ φῶς, μπροστὰ στὰ μάτια του γιὰ νὰ τὸ κυττάξῃ καλύτερα.

Κ' ἐπειδὴ τὸ γκαρσόνι τὸν παρακολοῦθησε μουνιζόντας ἐγὼ τοῦ ἔβαλα στὸ χέρι ἓνα ἀσημένιο νόμισμα κἀνοντάς του νόημα νὰ φύγῃ ἡσυχο τὸ φίλο μου.

Τότε τραδῆχτηκε καὶ μὲ κύτταξε. Σὰ νὰ φαντάσθηκε κάτι, τότε χαμογέλασε καὶ ἄγγισε τὸ κούτελό του μετὰ τὸ δάχτυλο.

Κατάλαβα δι' φαντάσθηκε πῶς ὁ Θάρπς ἦταν τρελλός. Ἀφοῦ δὲνμποροῦσα νὰ τοῦ δώσω ἄλλη ἐξήγησι παραδέχτηκα τὴν ἰδέα του, καὶ κούνησα τὸ κεφάλι σὰ νὰ συμφωνοῦσα μαζὶ του, δάζοντας ταυτοχρόνως κι' ἐγὼ, τὸ δάχτυλο στὸ στόμα ὡς σημεῖον σιωπῆς.

Μοῦ ἐγενεψε δι'μποροῦσα νὰ ἡσυχάσω καὶ ἀποτραδῆχτηκε στίς μύτες τῶν ποδιῶν του σὰν νὰ ἔδβαινε ἀπὸ δωμάτιο ἀρρώστων.

Ὁ Θάρπς, ἐν τούτοις, φαινόταν πῶς δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία σὲ μᾶς, ἴσως καὶ νὰ μὴν εἶχε καταλάβει τίποτα.

Ἐβγαλε ἓνα φακὸ ἀπὸ τὴν τσέπη καὶ ἐξέταζε μὲ προσοχὴ τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα ποὺ θρискόντουσαν ἐπάνω στὸ ποτήρι.

Πλησίασα καὶ κύτταξα περίεργος κι' ἐγὼ, πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο τοῦ φίλου μου, ὅταν ἤκουσα ἓνα ἐλαφρὸ θόρυβο πίσω μας.

Ὁρθὸς στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι τῆς σκάλας, θρискόταν ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποῦ ὁ ἀστυνομικὸς μελετοῦσε τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα καὶ μᾶς κύτταζε μ' ἓνα ὕφος ἐξωργισμένο.

Ὁ Οὐέλλιαμ τοῦ ἔρριξε μιὰ πλάγια ματιὰ δίχως νὰ γυρίσῃ.

Πέρασε ἓνα λεπτό ποὺ μοῦ φάνηκε αἰώνας. Ὁ Θάρπς δίχως νὰ τὰ χάσῃ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάξῃ τὸ ποτήρι. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος πάλι δὲν κουνήθηκε διόλου ἀπὸ τὴ θέσι του. Ἀσφαλῶς θὰ εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ ποτήρι του καὶ θὰ κατὰλαβε τί κάναμε.

Περίμενα ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ τὸν δῶ νὰ ρίχνεται πάνω στὸ φίλο μου, ἀλλὰ δὲν κουνήθηκε. Ἀσφαλῶς θὰ περίμενε ἐκεῖ κάποια ἐξήγησι.

Ὁ ἀστυνομικὸς γύρισε πρὸς τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον κρατῶντας πάντοτε τὸ ποτήρι στὸ χέρι.

— Αὐτὸ τὸ ποτήρι, νομίζω δι' εἶναι τὸ δικό σας, κύριε;

— Ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸ ἀγνοήτε.

— Μήπως γυρίσατε πίσω γιὰ νὰ τὸ ξαναπάρετε;

— Γύρισα πίσω, εἶπε ὁ ἄλλος μὲ σταθερὴ φωνή, ἡ ὁποία δὲν

ήταν πιά καθόλου ξενική, για να μάθω το ενδιαφέρον σας για αυτό το ποτήρι.

Είχε κάνει μερικά δήματα εμπρός ενώ έλεγε αυτά τα λόγια.

Ο Θάρπς έπωφελήθη να κάνει κι' αυτός μερικά δήματα και να μπή ανάμεσα στον άνθρωπο αυτόν και στη σκάλα κλείνοντας μ' αυτό τον τρόπο την έξοδο.

Επειδή όμως ο φίλος μου δεν του είχε απαντήσει, εκείνος έρώτησε και πάλι:

— Θέλω να μάθω γιατί σας ενδιαφέρει το ποτήρι μου!

Ο αστυνομικός χαμογέλασε. Με μια ευγενική χειρονομία του πρόσφερε ένα κάθισμα και κάθισε κι' εκείνος σε ένα άλλο.

Ο άνθρωπος του ποτηριού έδίστασε μια στιγμή, εκούμπησε στην καρέκλα, έπηγε να καθήσει, αλλά και πάλι προτίμησε να σταθεί όρθιος.

— Δεν μ' άρεσουν τ' άστεια, είπε.

Ο φίλος μου έδγαλε τα γυαλιά του.

— Συνηθίζετε να διαβάζετε έφημερίδες; τον ρώτησε ευγενικά. Διότι, αν διαβάζετε, θα ήθελα να ζητήσω τη γνώμη σας πάνω σε κάτι που διάβασα προηγουμένως στη δική μου έφημερίδα.

Έδγαλε από την τσέπη του την έφημερίδα κι' άρχισε να την ξεδιπλώνει επάνω στα γόνατά του.

— Με κοιτεύετε, κύριε;

— Σας βεβαιώ ότι δεν ήμουνα ποτέ μου τόσο σοβαρός όσο τη στιγμή αυτή, είπε ο Θάρπς.

— Αλλά τότε τί σημαίνει αυτή η υπόθεσις με τις έφημερίδες;

— Πρόκειται για μια πολύ σπουδαία υπόθεσις. Αφορά κάποιο γέρο εξήντα δυό έτών, ο όποιος εύρέθη δολοφονημένος μέσα στο δωμάτιό του, πρό ήμερών. Έδηλητηριάσθη με μια δυνατή δόσι βερονάλ...

Έξακολουθείτε να με κοιτεύετε;

Εφώνισε πολύ δυνατά αυτή τη φράσι, καταθυμωμένος με το ειρωνικό ύφος του Θάρπς.

— Προσοχή! του είπε ψύχραιμα ο αστυνομικός, παραφέρεστε και ξεχνάτε την ξενική προφορά σας.

Κατακόκκινος από θυμό, έπήδησε τότε ξαφνικά επάνω στον αστυνομικό. Εκείνος όμως που το είχε προβλέψει, έσκυψε και απέφυγε τη γροθιά του, κι' ενώ έγω έτρεξα προς τον άγνωστο ο Θάρπς τον άρπαξε από το άριστερό μπράτσο.

Την ίδια όμως εκείνη στιγμή, δυό γερά χέρια έμάγκωσαν δυνατά τον Θάρπς και του έσφιξαν το τραύμα που ακόμα δεν είχε καλά-καλά έπουλωθ. Ήταν ο ιδιοκτήτης του έστιατορίου, ο όποιος ακούοντας το θόρυβο της συζητήσεως ανέθηκε με το γκαρσόνι για να υπερασπίση τον πελάτη του.

Ο Ουίλλιαμ Θάρπς δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα ούρλιαχτο που του ξέφυγε κι' άφησε τον άνθρωπο εκείνο να του φύγει.

Πριν ακόμα έγω προφθάσω να τον άρπάξω, εκείνος κατέβηκε τη σκάλα και έξηφανίσθη.

— Είναι ένας δολοφόνος, εφώναξα, τσακώστε τον, πιάστε τον!

Είς απάντησιν άκουσα ένα γέλιο. Δύο χωροφύλακες οι όποιοι περνούσαν και μπήκαν μέσα με τις φωνές μου, μου κόψανε το δρόμο.

Άκουγα πάνω από το κεφάλι μου το φίλο μου, ο όποιος προσπαθούσε να άπελευθερωθ από τα χέρια του ξενοδόχου και πονούσε από το τραύμα του. Φώναζα κι' έγω ότι ο άνθρωπος εκείνος ήταν ένας κακοποιός και ότι έπρεπε να τον συλλάβουν. Οι πελάτες όμως της κάτω αίθουσας, άρχισαν τα γέλια. Τέλος, φάνηκε να κατεδαίνη στη σκάλα και ο Θάρπς ανάμεσα στους δύο ανθρώπους, τον ξενοδόχο και το γκαρσόνι.

Ήταν κατακίτρινος από το θυμό του, αλλά νοιώθοντας ότι για την ώρα είχαμε χάσει την παρτίδα, σιωπούσε.

Οι πόρτες του έστιατορίου είχαν κλείσει και το πλήθος που αΰξανε απέξω διαρκώς, σπρωχνότανε πάνω στα τζάμια.

— Αφήστε με, είπα στους χωροφύλακες που με δαστούσανε.

(1) φίλος μου από δω είναι ο Ουίλλιαμ Θάρπς, ο διάσημος Άγγλος αστυνομικός, και έγω...

Καινούργια γέλια, καινούργια φασαρία, περισσότερη από την προηγούμενη με διέκοψε. Όλο εκείνο το πλήθος φαινόταν πως δισκοέδαζε με μας. Τότε άρχισα να καταλαβαίνω. Το γκαρσόνι στο όποιο είχα δώσει το νόμισμα για να μας αφήση ήσυχους, είχε μιλήσει. Τον πέρασε για τρελλό και το είχε διαλαλήσει σε όλους. Γι' αυτό απ' την άρχή ο ξενοδόχος, θέλοντας να υπερασπίση τον πελάτη του από τη μανία του τρελλού, έπετέθη στον Ουίλλιαμ Θάρπς. Έπειτα τα λόγια μου, οι φωνές μου και όλ' αυτά μας πέρασαν και τους δύο για τρελλούς. Η φυγή του πελάτου ήταν βέβαια δικαιολογημένη μπροστά στον κίνδυνο που διέτρεχε να κακοποιηθ από δύο τρελλούς.

Τέλος αφού παράτησαν τα χέρια του Ουίλλιαμ Θάρπς τότε μπόρεσε να θγάλη τα χαρτιά του και να τα δείξη στους δύο χωροφύλακες.

Φαντάζεστε τη μεταλλαγή της σκηνής. Χωροφύλακες, ξενοδόχος, γκαρσόνι, πελάτες, άρχισαν να ζητούν συγγνώμη στον φίλο μου και σε μένα. Ίδιως οι δύο χωροφύλακες δεν ξαίρανε πως να δικαιολογηθούν για το μεγάλο τους σφάλμα, φοβούμενοι την τιμωρία.

Ο Θάρπς όμως τους έβεβαίωσε ότι δεν έχουν να φοβηθούν τίποτα και ότι κατά τη γνώμη του αυτοί δεν έκαναν παρά το καθήκον τους.

Τους παρεκάλεσε όμως να τρέξουν γρήγορα στο πιο κοντινό φαρμακείο να τους έτοιμάση μια συνταγή την όποια έγραψε άμέσως πάνω σ' ένα χαρτί.

Κι' αφού πέταξε τὰ γένεια καὶ τὰ μουστάκια ξάπλωσε σὲ μιὰ πολυθρόνα πού τοῦ προσέφερε τὸ γκαρσόνι.

Μέσα στὴν πάλη πού πού εἶχε μὲ τὸν ξενοδόχο καὶ τὸ γκαρσόνι, τὸ τραῦμα τοῦ εἶχε ἀνοίξει. Γι' αὐτὸ ἔστειλε τοὺς χερσὺς καὶ τὰ τοῦ φέρουν ἕνα φάρμακο.

Οἱ ἐφημερίδες εἶχαν γράψει γιὰ τὸ δυστύχημα πού εἶχε συμβῆ στὸν ἀστυνομικό, κι' ἔτσι ὅλοι μόλις εἶδαν νὰ κατεβάξῃ τὸ μανίκι καὶ ἀντίκρυσαν τὰ αἵματα συγκινήθηκαν τόσο πολὺ πού ἄρχισαν νὰ ζητωκραυγάζουν τὸν Θάρπς ἀπὸ ἀσυγκράτητο ἐνθουσιασμό.

Αὐτοῦ ἔδωσε καὶ πάλι τὸ τραῦμα ὁ Θάρπς, καὶ σιγυριστήκαμε λιγάκι, περάσαμε μέσα ἀπὸ ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος πού μᾶς ἐπευφήμησε καὶ μπήκαμε σ' ἕνα αὐτοκίνητο.

Φαντάζεσθε τὴν ἐκπληξὶ τοῦ Μπαλανκούρ ὅταν μᾶς εἶδε νὰ μπαίνουμε στὸ γραφεῖο του, κι' ἀκόμα περισσότερο ὅταν τοῦ διηγήθήκαμε ὅλα τὰ περιστατικά πού μᾶς συνέβησαν.

Μόλις καθήσαμε ὁ ἀστυνομικὸς ἔβγαλε τὴ φωτογραφία ἀπὸ τὴ τσέπη του καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε. Ὁ ἀνακριτὴς τὴν πῆρε καὶ τὴν κλειδῶσε γρήγορα, γρήγορα μέσα σ' ἕνα συρτάρι.

Μοῦ φάνηκε παράξενο πὼς δὲν ἔρριξε οὔτε μιὰ ματιὰ πάνω στὴ φωτογραφία, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Θάρπς στὸ ἐστιατόριο ἀντὶ νὰ κυττάξῃ τὸ ποτήρι ἐκεῖνου πού εἶχε τὴ φωτογραφία, ἐκύτταξε τὰ ἀποτυπώματα τοῦ ἄλλου.

Μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν κατάλληλη ἡ στιγμή νὰ μιλήσω γιὰ τὸ ὑποκείμενο ἐκεῖνο πού ἐγὼ θεωροῦσα ὡς συνένοχο ἀφοῦ εἶχε τὴ φωτογραφία στὰ χέρια του. Ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια πού εἶπα, ὁ ἀστυνομικὸς ἀντήλλαξε μὲ τὸν ἀνακριτὴ μιὰ ματιὰ πού μοῦ φάνηκε πολὺ περίεργη.

Ἦμουν ἑτοιμὸς νὰ ἐξηγήσω ἐξηγήσεις, ὅταν ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἀνοίξε πίσω μου.

Γύρισα καὶ βρέθηκα ἀντίκρυ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὸν ὁποῖο ἐμιλοῦσα. Τὸν ἄνθρωπο τῆς φωτογραφίας.

Ἐμμεσα μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Κ' ἐκεῖνος κατεπλάγη πού μᾶς ἔδλεπε ἐκεῖ μέσα στὸ γραφεῖο.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔκανε μιὰ κίνησι μὲ τὸ χέρι του καὶ μᾶς τὸν ἐσύστησε:

—Ὁ κύριος Λουσιέν Κλότς, ὁ συνεργάτης μου, εἶπε.

Ἐπειτα ἀπευθυνόμενος στὸν γραμματέα τοῦ ἐπρόσθεσε:

—Αὐτοὶ ἐδῶ οἱ κύριοι εἶναι: Ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ Θάρπς, ὁ πλέον διάσημος Ἀγγλὸς ἀστυνομικὸς, καὶ ὁ φίλος του σὲρ Λύνχαμ, δικηγόρος.

Ἀρχισα νὰ μὴν καταλαβαίνω πιά τίποτα. Ἄν ὁ Οὐίλλιαμ κατεῖχε τὴ φωτογραφία τοῦ νεαροῦ γραμματέως καὶ ἂν ἐπῆγε νὰ φάῃ σ' ἕνα τραπέζι ἀπέναντί του, θὰ πῆγε ἀσφαλῶς μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὸν μελετήσῃ. Ἄν ἔλαβε τὰ μέτρα του νὰ μεταμφιε-

σθῇ, θὰ τὸ ἔκανε βέβαια γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρισθῇ.

Ἀλλὰ τότε γιατί νὰ ἔλθῃ μὲ τὴν ἴδια μεταμφίεσι στὸ μέρος ὅπου τὴν ὥρα ἐκείνη, ἤξαιρε ὅτι θάρχόταν καὶ ὁ γραμματέας; Γιατί ὁ ἀνακριτὴς δὲν ἐδίστασε κἂν νὰ τὸν παρουσιάσῃ; Ποιὲς ἦσαν οἱ σχέσεις μεταξύ τοῦ γραμματέως καὶ τοῦ ἄλλου ἐκεῖνου, τὸν ὁποῖον ὁ Θάρπς πρὸ μιᾶς ὥρας γύρευε νὰ συλλάβῃ;

Σ' ὅλες αὐτὲς τίς ἐρωτήσεις πού ἔκανα στὸν ἑαυτὸ μου δὲν μποροῦσα νὰ πάρω οὔτε μιὰ ἀπάντησι.

Συγκεκριμένως διέδλεπα ὅτι ὁ γραμματέας μπορεῖ νὰ ἦταν ὁ κλέπτης τοῦ σημειωματαρίου. Κι' ἔτσι ἐπερίμενα μιὰ ξαφνικὴ μεταλλαγή τῆς σκηνῆς, καὶ ἴσως ἴσως γρήγορα τὴ σύλληψι τοῦ λωποδύτη, τοῦ δολοφόνου, τῶν συνενόχων, τῶν πάντων.

Μιὰ συγκίνησι μὲ εἶχε καταλάβει.

Δυστυχῶς δὲν συνέβη τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ὁ Θάρπς ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἀόριστες κουδέντες ἄφησε τὸν ἀνακριτὴ νὰ μιλήσῃ στὸν γραμματέα του καὶ ἐκεῖνος τὸν ἐρώτησε ἂν ἐγνώριζε τὸ ἄτομο μὲ τὸ ὁποῖο ἔρωγε μαζὶ στὸ ἐστιατόριο καὶ μὲ τί τρόπο τὸ ἐγνώρισε.

Ὁ Λουσιέν Κλότς ἀπήντησε μὲ ἀπλότητα ὅτι δὲν εἶχε καμμία σχέσι μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Ὅτι τὸν συνάντησε πρὸ ἡμερῶν στὸ ἐστιατόριο, ἀγνοοῦσε σχετικῶς ὅτι ἀφορᾷ αὐτὸ τὸ ἄτομο.

Ἀλλὰ, ἀναλογιζόμενος, θυμήθηκε ὅτι μιὰ μέρα, λίγο πρὶν νὰ βῇ ἀπὸ τὸ ἐστιατόριο ἀντελήφθη ὅτι εἶχε χάσει τὰ κλειδιά του. Ἐπέστρεψε γρήγορα πίσω καὶ ρώτησε τὸ γκαρσόνι μήπως τὰ εἶδε. Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε ὅτι τὰ βρῆκε στὴ θέσι πού συνήθιζε νὰ τρώγῃ καὶ ὅτι τὰ φύλαξε νὰ τοῦ τὰ δώσῃ.

—Ὁ ἄνθρωπος πού ἔρωγε δίπλα σας θρυσκόταν τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὸ ἐστιατόριο; ρώτησε ὁ Θάρπς.

—Μάλιστα, κύριε.

—Ποιά ἦταν ἡ στάσι του;

—Ἡ ἴδια μὲ τίς ἄλλες ἡμέρες. Δὲν μοῦ φάνηκε οὔτε πρὸ ἐυγενικὸς οὔτε λιγώτερο. Μάλιστα, ἐκεῖνος ὁ ἴδιος φώναξε τὸ γκαρσόνι καὶ τὸ πληροφόρησε ὅτι εἶχα ξεχάσει τὰ κλειδιά μου.

—Ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέροντα, εἶπε ὁ Θάρπς.

—Ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω, ὅμως, εἶπε ὁ γραμματέας, πὼς ἐγὼ τράβηξα ἔξω ἀπὸ τὴν τσέπη μου τὰ κλειδιά; Αὐτὸ δὲν τὸ κάνω ποτέ μου.

—Τὸ πιὸ πιθανὸ εἶναι ὅτι δὲν τὰ τραβήξατε σεις τὰ κλειδιά ἀπὸ τὴν τσέπη σας.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε;

—Ἀπλούστατα, αὐτό, ὅτι ὁ ἱκανώτατος γείτονάς σας ἐπωφελήθη μιὰ στιγμὴ πού βρέθηκε πολὺ κοντὰ σας, γιὰ νὰ σᾶς πάρῃ τὰ κλειδιά ἀπὸ τὴν τσέπη... Τὰ κλειδιά κάνουν θόρυβο.

«Ο Θάρπς απάντησε:

Είστε πολύ αφελής. Για μένα ένα είναι το γεγονός. Αυτό το άτομο πήρε τα αποτυπώματα των κλειδιών σας, μεταχειριζόμενος μαλακό κερί. Έπειτα για να σκεπάσει το πράγμα τ' ακούμπησε πάνω στο τραπέζι σας για να τ' αδηκάρσόνι του έστιατορίου.

«Ο γραμματεὺς δὲν ἔδγαλε μιλιὰ. Δὲν εἶχε ποτὲ του φαντασθῇ ὅτι αὐτὰ μποροῦσαν νὰ γίνουν ἔτσι καὶ δὲν ἐπρόσθεσε τίποτα.

«Ο Θάρπς, για να δώση μιὰ μεγαλύτερη πιστοποίησι σ' αὐτὰ πού ἔλεγε, παρεκάλεσε τὸ γραμματέα νὰ τοῦ δώση μιὰ στιγμὴ τὰ κλειδιά του.

«Ο αστυνομικὸς ἔδγαλε τὸ φακό του καὶ τὰ κύτταξε ἕνα ἕνα.

—Κυττάχτε, τοῦ εἶπε.

«Ο Θάρπς τότε πήρε μιὰ καρφίτσα καὶ ἔξυσε τὴν ἄκρη ἑνὸς κλειδιού. Ἐνα ἑλαφρὸ μικρὸ κομματάκι κερί πετάχτηκε ἀπὸ μιὰ γωνίτσα.

—Φαντάζομαι ὅτι δὲν μεταχειρίζεστε κερί για νὰ γυαλίζετε τὰ κλειδιά σας; τοῦ εἶπε γελῶντας ὁ Θάρπς.

«Ἡμῶνα περιέργως νὰ μάθω τίνι τρόπῳ ὁ Οὐτέλλιαμ Θάρπς σοφίστηκε ν' ἀναζητήσῃ στὸ ἐστιατόριο τῆς ὁδοῦ Πουασὺ τὸν κακοποιὸ πού ἔκλειψε τὸ σημειωματάριο μὲ τοὺς ἀριθμούς.

Μοῦ ἔδωσε τὴν ἐξήγησι ὅταν ἐβγήκαμε ἀπὸ τὸ ἀνακριτικὸ γραφεῖο.

Πεπεισμένος, ὅπως τὸ εἶχε ἀποδείξει καὶ στὸν ἀνακριτὴ, ὅτι ἡ κλοπὴ δὲν μποροῦσε νὰ εἶχε γίνει ἄλλοιῳ, ἐκτὸς μὲ τὴ βοήθεια τῶν δικῶν του κλειδιῶν ἢ τοῦ γραμματέως του, ἐζήτησε ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ νὰ τοῦ δώση μιὰ φωτογραφία τοῦ γραμματέως.

Χάρις στὴ φωτογραφία καὶ στίς ὁδηγίες πού ὁ Θάρπς πρόσθεσε, ὁ Ἀσελὶν μαζή μ' ἕναν ἄλλο ἀστυνομικὸ συνάδελφό του, εἶχε κατορθώσει νὰ διαβεβαιώσει ὅτι ὁ νέος δὲν ἐσύχναζε μὲ κανένα ἐντελῶς ὑποπτο πρόσωπο. Δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔτρωγε δίπλα του στὸ ἐστιατόριο, για τὸν ὁποῖο ἡ ἀστυνομία δὲν εἶχε ἐξακριβώσει τίποτα. Τότε ὁ φίλος μου γύρεψε νὰ τὸ ἐξακριβώσει μόνος του καὶ εἶχε τὰ ἀποτελέσματα πού εἶδαμε. Ἡ στάσι τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ ἐπρόδιδε καθαρὰ τὴν ἐνοχὴ του.

Ἐπιστρέψαμε κατ'εὐθείαν στὸ σπίτι ἐκεῖνο πού εἶχαμε φύγει τὸ πρωί. Ὁ φίλος μου μὲ ὠδήγησε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν λαβύρινθο τῶν διαδρόμων. Μὰς ὑπεδέχθη ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ὑπηρέτης μὲ τὴν λιβρέα.

«Ο ἴδιος μὰς συνώδεψε στὸ δωμάτιο τὸ ὁποῖον ὁ Θάρπς ἀστεϊευόμενος ἐπωνόμαζε «ἀποθήκη ἐξαρτημάτων» καὶ ἀπεσύρθη μόνον ὅταν τὸν διαβεβαίωσαμε ὅτι δὲν εἶχαμε τὴν ἀνάγκη του ν' ἀλλάξωμε ρούχα.

Πάντοτε σβέλτος ὁ σύντροφός μου εἶχεν ἐτοιμασθῇ πρὶν ἀπὸ μένα. Περιμένοντάς με νὰ ντυθῶ προχώρησε πρὸς τὸ παράθυρο

καὶ διασκεδάζε κυττάζοντας ἔξω τὴν κίνησι τοῦ δρόμου.

Ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του κρατοῦσε ἕνα σουγιαδάκι κι' ἐπαίξε μ' αὐτὸ στριφογυρίζοντάς το. Για μιὰ στιγμὴ τοῦ ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ἔσκυψε νὰ τὸ πιάσῃ.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκεῖνη ἀκούστηκε ἕνας τρομερὸς κρότος πυροβολισμῶν πού τσάνισε τὰ τζάμια. Δυὸ σφαῖρες σχεδὸν ταυτόχρονα ἔσπασαν τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη τὰ τζάμια προσπερνώντας τὸ παράθυρο τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού ὁ Οὐτέλλιαμ Θάρπς ἔσκυβε νὰ πιάσῃ τὸ σουγιαδάκι, ἐσφύριξαν δίπλα στ' αὐτιά μου καὶ χωθήκανε μέσα στὸν τοῖχο.

Ἦταν ἕνα μεγάλο θαῦμα πῶς ὁ φίλος μου ἔτυχε νὰ σκύψῃ τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἄλλοιῳ θὰ ἦταν τώρα σκοτωμένος.

Ἀψηφώντας κάθε κίνδυνο ἀνοιξε διάπλατα τὸ παράθυρο. Μιὰ σκιὰ ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὸ ἀπέναντι γειτονικὸ σπίτι. Τρέξαμε ἔξω ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὸν ὑπηρέτη ὁ ὁποῖος μόλις ἀκουσε τοὺς πυροβολισμοὺς ἔτρεξε νὰ δῇ.

Στὸ δρόμο εἶχαν σταματήσει διάφοροι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἕνας χωροφύλακας, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε μόλις ἀκουσε πυροβολισμοὺς.

«Ο Οὐτέλλιαμ Θάρπς τὸν ἔβανε νὰ φυλάῃ στὴν πόρτα μὲ τὴ διαταγὴ νὰ μὴν ἀφήσῃ κανένα νὰ περάσῃ καὶ ἔτρεξε πάνω στίς σκάλες τοῦ σπιτιοῦ.

«Ὅλες ὅμως οἱ ἐρευνές μας ν' ἀνακαλύψουμε τὸ δράστη πῆγαν χαμένες. Ὁ ἀστυνομικὸς κατῴρθωσε μοιάχα νὰ καθορίσῃ τὸ δρόμο πού ἀκολούθησε ὁ κακοποιός· βρίσκονταν τὰ ἴχνη του πάνω στὰ κεραμίδια. Τίποτα ἄλλο ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ.

Δίχως καμμιά ἀμφιβολία ἡ νέα αὐτὴ ἀπόπειρα δολοφονίας ἦταν ἔργον τοῦ ἀνθρώπου πού μὰς ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἐστιατόριο.

«Ο φίλος μου βεβαιώθηκε ἀπὸ τὰ ἀποτυπώματα τῶν δύο δακτύλων τῆς δεξιᾶς χειρὸς, πού βρῆκε σὲ μιὰ πόρτα, καὶ τὰ ἔπειτα ἀποτυπώματα μοιάζανε μὲ ἐκεῖνα πού εἶχε δῇ στὸ ποτήρι τοῦ ἐστιατορίου.

Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη ἐξήγησι ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος μὰς εἶχε παρακολουθήσει, μὰς εἶδε πού μπήκαμε σὲ κείνο τὸ σπίτι καὶ ἀνέβηκε στὸ γειτονικὸ καὶ μὰς κατασκόπευε.

Ἡ συμπεριφορὰ του αὐτὴ ἢ μανία πού τὸν ἔπιασε ἐναντίον τοῦ ἀστυνομικοῦ Θάρπς, ἐξηγοῦσαν πολὺ καλὰ, ὅτι ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς ἄρχισε νὰ λαμβάνῃ τὰ μέτρα του πολὺ σοβαρὰ για νὰ γλυτώτῃ τὸ τεμάρι του.

—Ὅλα αὐτὰ μὲ διασκεδάζουν τρομερά, εἶπε ὁ φίλος μου ἀνάβοντας ἕνα τσιγάρο. Αὐτὸ πού μὲ στενοχωρεῖ ὅμως εἶναι ὅτι ἀνακάλυψαν αὐτὸ τὸ καταφύγιό μας καὶ φοβοῦμαι πῶς πρέπει νὰ μετακομίσω ἀπὸ ἐδῶ τὴν «ἀποθήκη τῶν ἐξαρτημάτων μου!»

ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ ΠΤΩΜΑ

—Ὁχι, ἀπήντησε ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς στὴν ἐρώτησί μου.

τὰ δακτυλικά αποτυπώματα τὰ ὁποῖα εἶδα στὸ ποτήρι τοῦ ἔστια-
τορίου δὲν ἀνταποκρίνονταν διόλου μὲ τ' ἀποτυπώματα ποὺ
ξαίρομε μέχρι στιγμῆς τοῦ «χεριοῦ-φάντασμα». Μοῦ εἶναι ἐντε-
λῶς νέα καὶ ἐτσι ἀπλῶς μονάχα ἤθελα νὰ γνωρίσω στὸ πρόσωπο
τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου τὸν συνένοχο τοῦ ἐγκλήματος τῆς ὁδοῦ Μι-
ρομεσνίλ, καὶ τὸν μεταχειρίστηκα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

Τὰ πράγματα ἐπέτυχαν ὅπως τὰ ἤθελα. Δοκίμασα τὸ θυμὸ
του. Ἄν ἤθελα τώρα νὰ ἐπιβεβαιώσω τὴ γνώμη μου ἐπὶ τῆς ἐ-
νοχῆς του δὲν ἔχω παρὰ νὰ θυμηθῶ πὼς γύρευε νὰ μοῦ ξεφύγῃ
τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ τὸν εἶχα ἀρπάξει.

Σιώπησε καὶ περίμενε μιὰ στιγμή σκεπτικός.

— Αὐτὴ ὅμως ἡ ὑπόθεσις παρατραβᾷ, συνέχισε, καὶ δὲν εἴ-
μαι καθόλου εὐχαριστημένος. Ἐφθασα μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀ-
ναρωτιέμαι μήπως ἐτράδηξα λανθασμένο δρόμο.

Ἐγνώριζα καλὰ αὐτὴ τὴν ψυχικὴ διάθεσι τοῦ Οὐῆλλιαμ
Θάρπς. Αὐτὸς ὁ μαθηματικὸς καὶ ἀκριβὴς ἄνθρωπος, αὐτὴ ἡ θε-
τικὴ διανόησις εἶχε μερικὲς στιγμὲς ἀδυναμίας. Πάντοτε κύριος
τοῦ ἑαυτοῦ του δυσανασχετοῦσε ὅταν ἡ ἐπιτυχία ἀργοποροῦσε νὰ
στεφανώσῃ τὴν προσπάθειά του. Ἐπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν
ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν σκέψιν του.

Τὸ ν' ἀρχίσω νὰ τὸν ἐρωτῶ ἴσως νὰ ἦταν τὸ καλύτερο σύ-
στημα γιὰ νὰ τὸν υποχρεώσω νὰ σκεφθῇ κάτι ἄλλο.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, τοῦ εἶπα. Ἦσουνά πολὺ φειδωλὸς στὴς
ἐξηγήσεις σου αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Δὲν φαντάζεσαι ὅτι ἐφθασε ἡ
στιγμὴ νὰ μὲ καταστήσῃς λιγάκι ἐνήμερο τῶν ἀνακαλύψεών σου;

— Ἀνακαλύψεις; Τί ἀνακαλύψεις; Μά, εἶμαι τρελλός, Λύν-
χαμ, τί ἀνακαλύψεις ἔχω κάνει; Δὲν φαντάζομαι νὰ θέλῃς νὰ μὲ
κοροϊδεύῃς;

— Τὸ ξαίρεις πολὺ καλὰ, Θάρπς, ὅτι δὲν σὲ κοροϊδεῖσα ποτέ
μου καὶ ὅτι τὸνναντίον, νοιώθω γιὰ τὴν μεθόδου σου τὸν πιὸ βαθύ
θαυμασμό.

Σηκώθηκε ἀπότομα ὀρθίος, ὀργισμένος καὶ μ' ἀρπάξε ἀπὸ τὸ
χέρι:

— Ἀκουσε... ἄφησε τὴν μεθόδου μου στὴν πάντα, θὰ μιλή-
σωμε γι' αὐτὲς ἄλλη φορὰ, Λύνχαμ, ὅταν θὰ μὲ ἐξηγήσουν σὲ
κανένα ἀποτέλεσμα.

» Ἐξὼ κάνει ἓνα ὑπέροχο καιρὸ καὶ θὰ εἴμαστε ἀσυγχώρητοι
ἂν δὲν ἐπωφεληθούμε νὰ κάνουμε ἓνα περίπατο στὸ Μπουά ντε
Μπουλὸν πρὶν ἀπὸ τὸ δείπνο.

» Σκοπεῖω νὰ πάω αὐριο πρῶι, πρῶι στὴν ὁδὸ Μιρομεσνίλ: Ἡ
μόνη ἀλήθεια ποὺ βγαίνει μέσα ἀπὸ τὴ σκέψιν μου εἶναι αὐτή, ὅτι
τὸ διαμέρισμα—τὸ διαμέρισμα μονάχα—εἶναι ὁ στόχος ὅλων τῶν
ἐγκληματικῶν πράξεων τῶν ὁποίων μέχρι τώρα ἔχομε δὴ στὰ
γεγονότα, καὶ ὅτι—μὲ κάθε βεβαιότητα—εἶναι ἐκεῖ ποὺ πρέπει
νὰ νῆμαζήσουμε τὸ κλειδί τοῦ αἰνίγματος.

» Τὸ παραμέλησα μέχρι στιγμῆς γιατί εἶχα τοὺς λόγους μου
νὰ τὸ κάνω, γιατί κρατοῦσα γιὰ τὸν ἑαυτό μου αὐτὸ τὸν ὀρθολο-
γισμό κατὰ τὴν γνώμη μου. Διότι οἱ ἔνοχοι τῶν διαφορῶν αὐτῶν
ἐγκλημάτων ποὺ πιστοποιήσαμε ἐμεῖς δὲν θὰ σταματήσουν τώρα
πιὰ, ἀλλὰ τώρα περισσότερο ἀπὸ πρὶν θὰ συνεχίσουν τὸ ἔργο
τους, καὶ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ νῆμαζοῦν τὸν θησαυρό.

» Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἐπροσκόλησα στὸ διαμέρισμα μιὰ φρουρά
ἀπὸ χωροφύλακες ὅπου ἤλπιζα ὅτι οἱ ἔνοχοι θὰ ἐπέστρεφαν,
ὅπως τὸ εἶχα προβλέψει.

» Καὶ παρ' ὅλο ποὺ θελήσαμε νὰ κρατήσουμε μυστικὴ τὴν
φύλαξιν τοῦ διαμερίσματος, οἱ ἀντίπαλοί μας φαίνεται εἶναι καλὰ
διοργανωμένοι καὶ τὸ ἔμαθαν. Εἶναι πρόσωπα πολὺ τολμηρά, Λύν-
χαμ, καὶ μοῦ φαίνονται πάρα πολὺ ἀποφασιστικοί, γιὰ τὸ κάθε τί.

» Μιὰ τέτοια κατάστασις διακινδυνεύει νὰ παρατραβῇ ἀκόμα
καὶ νὰ στρίψῃ εἰς βάρος μας.

» Ἀπεφάσισα λοιπόν, νὰ πάω ἀπὸ αὐριο μέσα στὸ διαμέρισμα
τοῦ ἐγκλήματος καὶ νὰ ἀρχίσω τὴν ἀναζήτησιν τοῦ θησαυροῦ ποὺ
ὑπάρχει. Θὰ πάω ἐκεῖ ἐντελῶς στὰ κρυφὰ οὕτως ὥστε νὰ μὴ μα-
θευτῇ διόλου ἡ παρουσία μου, γιατί ἴσως νὰ ἔχομε καὶ τὴν πι-
θανότητα νὰ τσακώσουμε τὰ πουλιὰ μέσα στὸ κλουβὶ τοὺς γυρί-
ζοντας μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάτι θὰ κάνουν μὲ μιὰ τελευταία ἀπό-
πειρά τους, παίρνοντας τὸν θησαυρὸ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας.

» Θὰ μὲ συνοδεύῃς βέβαια ἀλλὰ μέχρι τότε οὔτε λέξι πιὰ γιὰ
τὴν ὑπόθεσιν αὐτή.

Δίχως νὰ περιμένῃ καμμιά ἀπάντησιν, προχώρησε στὸ γρα-
φεῖο του, ἄνοιξε τὸ συρτάρι, ἐπῆρε τὸ πιστόλι του, εἶπε νὰ τοῦ
φέρουν τὸ καπέλλο, τὸ μπαστούνι καὶ μὲ παρέσυρε πρὸς τὴν ἐξοδὸ.

Νὰ πῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἤμουν καὶ τόσο εὐχαριστημένος ποὺ
τὸν ἐβλεπα νὰ βγαίνει ἔξω.

Εἶχα ἀκόμα θαθεῖα τὴν ἐντύπωσιν τοῦ θαύματος, τοῦ πὼς ἐγλύ-
τωσε ἀπὸ τὴν δύο σφαῖρες ποὺ τοῦ ἐξαπέστειλαν καὶ σκεπτόμου-
να ὅτι ἦταν ἀνόητος, ἐκ μέρους του, νὰ διακινδυνεύῃ δίχως σοβα-
ρὴ αἰτία καὶ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ὁ Θάρπς δὲν παρέσυρετο ἀπὸ φαντασίες, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ
ἀντίπαλοί του δείχνανε μιὰ τέτοια λύσσα νὰ βροῦν τρόπο νὰ τὸν
ἐμπερδέσουν.

Ἦξαιρε πολὺ καλὰ ὅτι καὶ οἱ παραμικρότερες κινήσεις του
κατασκοπεύοντο. Ὅτι οἱ ἐχθροὶ του περίμεναν τὴν παραμικρὴ ἐν-
νοικὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ κατορθώσουν ἐπὶ τέλους τὸν σκοπὸν τους
ποὺ δύο φορές τώρα εἶχαν ἀποτύχει. Γύρευαν νὰ τὸν σκοτώσουν
γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ ἐνοχλῇ τὰ σχέδιά τους.

» Ἐξ ἄλλου, οἱ προφυλάξεις ποὺ ἔπαιρνε ἐφοδιαζόμενος μὲ
τὸ «Οὐδέμπλεκ», μοῦ ἔδιναν νὰ ἐννοήσω ὅτι εἶχε πλήρη συνείδη-
σιν τοῦ κινδύνου ποὺ διέτρεχε. Γι' αὐτὸ δὲν μπορούσα νὰ κατα-
λάθω μὲ μιὰ τέτοια πράξιν προκλήσεως, τὴν αἰτία ποὺ τὸν ἐσπρω-

χνε να δγῇ ἔξω.

Ἦρκέσθη νὰ σηκώσῃ τοὺς ὤμους του όταν τοῦ μίλησα γιὰ τοὺς κινδύνους στοὺς ὁποίους, δίχως καμμιά ἀνάγκη ἢ ὠφέλεια, ἐξετίθετο. Ἐδῆγῃκε πρὶν ἀπὸ μένα, ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντησι, ὑποχρεώνοντάς με μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ τὸν ἀκολουθήσω.

Ἄν ἔλεγα ὅτι γουστάριζα πραγματικὰ τὴν ὁμορφίαν τοῦ περιπάτου αὐτοῦ, τὸν ὁποῖο μιὰ ἄλλη στιγμή θὰ εὕρισκα ὑπέροχο, θὰ ἔλεγα ψέμα.

Βρισκόμουν σὲ μιὰ τέτοια κατάστασι ἀνησυχίας πού δὲν μ' ἄφηνε οὔτε στιγμή ἀναπαύσεως.

Ἐκύτταζα στὰ μάτια τὰ πρόσωπα πού συναντούσαμε, φοβοῦ μενος νὰ μὴ δῶ σὲ κανένα ἀπ' αὐτοὺς τὸν ἐπιφορτισμένο νὰ ξεκάνῃ τὸν φίλο μου.

Τοὺναντίον ἐκεῖνος ἦταν πάρα πολὺ ἥσυχος. Οἱ δικοὶ μου οἱ φόβοι τὸν διεσκέδαζαν καὶ εὐχαριστιόταν μάλιστα νὰ μὲ φοβίζῃ περισσότερο. Ἐφώναξε λοιπὸν ἓνα ἀμαξάκι καὶ συνέστησε στὸν ἀμαξηλάτη νὰ μᾶς κἀνῃ ἓνα περίπατο στὰ πὸ ἀπομεμακρυσμένα καὶ ἡρεμα μέρη τοῦ δάσους τῆς Μπουλόν.

Ἄν σκεφθοῦμε λογικὰ ἦταν τὸ καλύτερο μέσον πού θὰ μπορούσε νὰ προσφέρῃ ἓνα πραγματικὸ στόχο στοὺς ἐχθροὺς του. Μὴ μπορῶντας νὰ κάμω τίποτα ἄλλο, ἀνέβηκα καὶ κάθησα στὸ πλάι του γιὰ νὰ ἐκπληρώσω τὰ καπρίτσια του.

Προσπάθησα νὰ τοῦ δώσω νὰ καταλάβῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλήψῃ αὐτὴ τὴν ἀνόητη ἰδέα, βεβαιώνοντάς τον ὅτι δὲν ἤθελα νὰ γίνω συνένοχος ἐνὸς δυστυχήματος καὶ ὅτι θὰ τὸ θεωροῦσα ὡς προσωπικὴ εὐθύνη γιὰ τὸ παραμικρότερο ἀτύχημα πού θὰ μπορούσε νὰ τοῦ συμβῇ. Τότε ἐκεῖνος γιὰ νὰ μὲ πειράξῃ, μοῦ εἶπε πῶς φοβόμουν γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου, μήπως ἢ σφαίρα, ἀντὶ νὰ βρῇ αὐτόν, εὕρισκε ἐμένα.

Καὶ παρ' ὅλο πού δὲν τὸν θεωροῦσα ἱκανὸ νὰ πῇ ἓνα τέτοιο πράγμα γιὰ μένα, ἐν τούτοις ἐσιώπησα καὶ ἀναγκάστηκα νὰ τὸν συνοδεύσω.

Σὲ ὅλο τὸ διάστημα τοῦ περιπάτου, εἶχε μιὰ τρομερὴ εὐθυμία, ἢ ὅμοια ἀντετιθέτο ἀπαίσια μὲ τὴν δική μου μελαγχολία.

Τέλος, ἐπιστρέψαμε στὸ σπίτι δίχως νὰ μᾶς συμβῇ κανένα δυσάρεστο πρᾶγμα.

Ἐπιθυμοῦσα πάρα πολὺ νὰ μάθω ἀπὸ τὸν Θάρπς ἐκεῖνες τίς λίγες λεπτομέρειες πού μοῦ ἀρνήθηκε νὰ μοῦ πῇ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐρευνᾶς του Ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθω τί ρόλο ἀπέδιδε στὸν ἄγνωστο ἐκεῖνο πού τοῦ ἐπετέθη καὶ ποιά ἰδέα εἶχε, ἂν ἦταν ἀνακατεμένος ἢ ὄχι μὲ τὸ δράμα. Ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθω ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε καμμιά σχέσι μὲ τὸν ἱατρὸ Μορτέ.

Ἀλλὰ μόλις εἶδε τίς διαθέσεις μου αὐτὲς μοῦ ἐκλείσε τὸ στόμα νὰ μὴ μιλήσω, νὰ μὴν ἀρχίσω, νὰ μὴν τὸν ρωτήσω γιὰ τίποτα, ἔτσι πού ἀναγκάστηκα νὰ ἀναβῶ τίς ἐρωτήσεις μου γιὰ

μιὰ ἄλλη στιγμή, πού θὰ εἶχε περισσότερη ὀρεξι γιὰ συζήτησι.

Εἶχαμε συμφωνήσει μὲ τὸν Οὐίλλιαμ Θάρπς ὅτι θὰ περνοῦσε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ νὰ μ' ἐπαιρνε ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Στις πεντέμισι λοιπὸν τὸ πρωὶ ἐνεφανίσθη.

Ἐγὼ ἤμουν ἑτοιμος καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ ἐγκλήματος.

Παρετήρησα ὅτι εἶχε κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλη του ἓνα δεματάκι καὶ τὸν ἐρώτησα τί περιεῖχε.

— Μέσα ἐδῶ; Ἄ, νὰ σοῦ πῶ: Ὑπάρχουν μερικὰ μπιφτέκια, πατατάκια, ἓνα κέικ καὶ μερικὰ ἄλλα πράγματα.

— Καὶ τί μᾶς χρειάζονται αὐτά; τὸν ρώτησα κατάπληκτος.

— Νὰ τὰ φᾶμε.

— Πότε;

— Τὸ μεσημέρι, τὸ βράδυ, ὅταν θὰ πεινάσουμε.

— Κοροῦδεύεις;

— Καθόλου. Τὸ ἔχω πάρει ἀπόφασι νὰ μὴ δγῶ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Μιρομενσίλ πρὶν ἀπὸ αὐριό βράδυ καὶ σ' αὐτὸ τ' ἀναμεταξὺ θὰ πεινάσουμε καὶ πρέπει νὰ φᾶμε. Ὅσο γιὰ πιστὸ κάτι θὰ βροῦμε στὸ ντουλάπι τῆς κουζίνας τοῦ μακαρίτη Κορμπάτ.

Δὲν εἶχα τίποτα ν' ἀπαντήσω. Περιορίστηκα μονάχα νὰ κουνήσω τὸ κεφάλι μου.

— Κατάλαβε καλά, Λύνχαμ, συνέχισε, ὅτι ἀπ' αὐτὴ τὴν ὥρα θὰ δοῦμε ἂν μᾶς κατασκοπεύουν ἢ μᾶς καταδιώκουν. Κατὰ τίς δέκα θὰ διαλύσω ἐπισήμως τὴν φρουρὰ τῶν χωροφυλάκων. Ἐκεῖνοι, λοιπὸν, πού ἔχουν συμφέρον νὰ διεισδύσουν μέσα στὸ διαμέρισμα θὰ νομίσουν ὅτι θὰ τὸ βροῦν ἄδαιο καὶ ὅτι θὰ βροῦν τὴν κατ' ἀλλήλην εὐκαιρία νὰ ἐνεργήσουν μιὰ ἀποτελεσματικὴ ἐρευνα. Φαντάζομαι νὰ ἔχῃς πάρει τὸ πιστόλι σου;

— Εἶναι πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ἀποχωρίζομαι τόσο εὐκόλα τὸ «Οὐδέμπλεκ».

— Εἶναι μιὰ σοφὴ πρόνοια, φίλε μου... ὦ, ὦ! Τί συμβαίνει ἐκεῖ κάτω;

Στρίδαμε τὴν ὁδὸ Μιρομενσίλ, ὅταν εἶδαμε σὲ ἀπόστασι περὶ πνυ τριάντα μέτρων μιὰ συγκέντρωσι ἀπὸ καμμιά ἑκατοστὴ ἀνθρώπους νὰ συζητοῦν, πρᾶγμα περίεργο γιὰ μιὰ τέτοια πρωινὴ ὥρα!

Ἡ συγκέντρωσις αὐτὴ βρισκόταν ἀκριβῶς μπροστὰ στὸ μέγαρο πού πηγαίναμε κι' ἐμεῖς.

Ἐπεταχύνσαμε τὸ βῆμα μας γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε.

Παρετήρησα ὅτι τὸ πρόσωπο τοῦ Θάρπς εἶχε πάρει μιὰ ἐκφρασι πάρα πολὺ σκληρή. Ἀσφαλῶς θὰ προαισθανόταν κάτι τὸ καινούργιο.

Κι' όταν ἐπλησιάσαμε τότε εἶδαμε τὸ θυρωρὸ τοῦ μεγάρου ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ μᾶς προῦπαντήσῃ.

— Ἀχ, κύριε! Φθάνετε ἐγκαίρως! Τρέχετε μιὰ στιγμή ἐπάνω! Ἀκριβῶς ὅτι ἐτοιμαζόντουσαν νὰ ῥοῦθουν νὰ σᾶς φωνάξουν.

— Μὰ ἐπιτέλους, τί συμβαίνει;

— Ἀχ, κύριε, τί νὰ συμβαίνει!... Ἐνα ἄλλο πάλι πτώμα μέσα στὸ καταραμένο αὐτὸ σπίτι...

Ἐνα πτώμα; εἶπε ὁ Θάρπς τρέχοντας πρὸς τὴν σκάλες: Τίνος;

Ἀλλὰ ὁ θυρωρὸς μπερδεύει τὰ λόγια του τόσο πού δὲν μᾶς ἔδινε νὰ καταλάβουμε τίποτα κι' ἔτσι χωρὶς νὰ χάσουμε καιρὸ ἀρχίσαμε ν' ἀνεβαίνουμε πέντε-πέντε τὰ σκαλοπάτια. Τρέχαμε νὰ δοῦμε τί ἄλλο μᾶς περίμενε πάλι ἐκεῖ ἐπάνω.

Σὲ κάθε πάτωμα περίμεναν διάφοροι ὄμοιοι καὶ συζητοῦσαν: Ἄλλοι μᾶς ἔκαναν τόπο νὰ περάσουμε καὶ ἄλλοι σῶπαιναν στὸ πέρασμα.

Αὐτὸ αὐξήσε τὴν ἀγωνία μας καὶ υποθέσαμε ὅτι ἡ ἐκδίκησις τῶν κακούργων θὰ εἶχε ἀγγίσει κανένα ἀπὸ τοὺς φρουροὺς χωροφύλακας, ἢ καὶ ἴσως, διόλου ἀπίθανον, τὸ δυστυχῆ ὑπηρέτη τοῦ κυρίου Κορμπάτ.

Ἀναπνεύσαμε ἀπὸ ἀνακούφισις ὅταν τὸν εἶδαμε στὸ κεφαλό-σκαλο νὰ μᾶς περιμένῃ. Ὁ δυστυχὴς Ἄνδρέας ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, καὶ εἶχε μόλις τὴ δύναμι νὰ μᾶς ψιθυρίσῃ λόγια ἀκατάληπτα, μέσα στὰ ὅποια διακρίναμε τὰ ὀνόματά μας, τὴ θεία πρόνοια, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ μακαρίτη τοῦ ἀφεντικοῦ του.

Στὴν πόρτα συναντήσαμε ἕνα ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες τοῦ Ἀλλάρ. Ὁ ἄλλος θρηνόταν ὡς φαίνεται μέσα γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἴσοδο καὶ ἔξοδο μέχρι ἀφίξεως τῶν δικαστικῶν οἱ ὁποῖοι εἶχαν κληθῇ τηλεφωνικῶς. Πάντως δὲν τὸν εἶδαμε μέσα στὴ δια-σύνῃ μας.

— Τί συμβαίνει πάλι, ἐπιθεωρητὰ Θόρελ; ρώτησε ὁ Θάρπς τὸν προϊστάμενο ἀστυνομικὸ τῆς φρουρᾶς.

— Συμβαίνει, κύριε, ὅτι εἶχαμε πάλι ἕνα καινούργιο ἐγκλημα ἐδῶ μέσα.

Μᾶς ἔκανε τόπο γιὰ νὰ περάσουμε μέσα στὸ σαλόνι. Ὁ Θάρπς ὅμως σταμάτησε στὸ κατώφλι.

— Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει τίποτα, εἶπε ὁ Θάρπς.

— Ὅχι, κύριε, ὄχι, ἀπήντησε ὁ ἐπιθεωρητής, ἀλλὰ ἤθελα νὰ μιλήσω μαζί σας λιγάκι πρὶν ἔλθουν οἱ δικαστικοί.

Ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς χαμογέλασε περιέργω.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια... εἶπε ἐγὼ καὶ ὁ φίλος μου δὲν ἔχουμε καμμιά ἐπίσημο ἐντολή...

Ὁ ἐπιθεωρητής δὲν ἀπάντησε.

— Τὸ πτώμα φυλάγεται, ρώτησε ὁ φίλος μου.

— Μάλιστα, κύριε. Οἱ συνάδελφοι ποὺ εἶχαν ἔρθει ν' ἀλλά-

ξουν τὴ δάρδεια βρίσκονται κοντὰ στὸ πτώμα.

— Γνωρίζετε ποὺς εἶναι ὁ νεκρός;

— Κανεὶς δὲν τὸν ξαίρει ἐδῶ μέσα κύριε. Ἄν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς διηγηθῶ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα. Ἴσως μπορεῖ νὰ σᾶς εἶναι χρήσιμο.

Ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς ἐκάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Σᾶς ἀκούω, εἶπε.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής, Θόρελ ἄρχισε λοιπὸν νὰ μᾶς διηγῆται τὸ πῶς συνέβη πάλι τὸ νέο αὐτὸ γεγονός.

Λοιπὸν, ὁ ἐπιθεωρητής Θόρελ ἀνέλαβε στὶς δέκα τῇ νύχτα μαζί μὲ ἕνα χωροφύλακα τὴ δάρδεια τοῦ στοῦ διαμέρισμα. Θὰ τοὺς ἀντικαταστοῦσαν στὶς 6 τὸ πρωῒ. Ἐκάθησαν λοιπὸν καὶ φυλάγανε μέσα στὸ ἀτελιὲ τοῦ μακαρίτη καὶ εἶχαν ἀνοίξει ὅλες τὶς πόρτες, ἔτσι γιὰ νὰ μποροῦν μὲ μιὰ ματιὰ νὰ βλέπουν ὅλο τὸ διαμέρισμα.

Ἡ νύχτα πέρασε δίχως κανένα ἀπρόοπτο. Ἦταν ἡ πέμπτη βραδυὰ ποὺ κᾶνε μέσα στὸ σπίτι αὐτὸ καὶ συζητοῦσαν μάλιστα, γιὰ τὴν τάχα νὰ χρειαζόταν ἡ παρουσία τους καὶ τί ὄφελος μποροῦσε νὰ ἔχῃ μέσα σ' ἕνα ἄδειο διαμέρισμα.

Τὸ προηγούμενο λοιπὸν πρωῒνὸ κατὰ τὴν πέντε ὁ Θόρελ εἶχε κατέβει στὸ δρόμο ἀφήνοντάς τὴ φύλαξι τοῦ διαμερίσματος στὸ συνάδελφό του χωροφύλακα.

Εἶχε ἀνακαλύψει ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ μέγαρο, ἕνα καφενεδάκι, ἀνοικτὸ παρ' ὅλο ποὺ ἦταν ἀκόμα πολὺ νωρὶς καὶ κάθησε μιὰ στιγμὴ.

Κι' ἔτσι κι' ἐκεῖνο τὸ πρωῒνὸ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ξαναπάῃ στὸ καφενεδάκι. Ὁ συνάδελφος, ὁ ὁποῖος κι' αὐτὸς περισσότερο ἀπὸ κεῖνον δὲν καταλάβαινε γιὰ ποιά αἰτία φυλάγανε ἕνα ἀκατοικητὸ διαμέρισμα, ἠθέλησε νὰ τὸν συνοδεύσῃ.

Δὲ βρῆκαν τίποτα τὸ κακὸ, διότι ἀπὸ τὸ καφενεδάκι ποὺ θὰ παίρναν τὸν καφέ τοὺς βλέπανε μπροστὰ τοὺς ὅλη τὴν κεντρικὴ εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ, καὶ μάλιστα ἂν κλείνανε καὶ ὅλες τὶς ἀπάνω πόρτες δὲν διακινδύνευαν τίποτα.

Καὶ τὰ πρᾶγματα διεξήχθησαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο: Ἐκλείσανε καλὰ ὅλες τὶς πόρτες μὲ κλειδί καὶ μὲ σύρτη καὶ κατέβηκαν νὰ πιοῦνε τὸ καφεδάκι τους.

Ἡ ἀπουσία τοὺς δὲν διήρκεσε παραπάνω ἀπὸ δέκα, δεκαπέντε λεπτά. Κατὰ τὸ διάστημα ὅμως αὐτὸ τὸ μάτι τοὺς δὲν ἔφυγε πᾶνω ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα. Ἐπὶ πλέον εἶχε ξυπνήσει καὶ ὁ θυρωρὸς ὁποῖος ἄρχισε τὸ σκούπισμα ἐκεῖ μπροστὰ.

Ἦσαν λοιπὸν ἐντελῶς βέβαιοι ὅτι κανένας δὲν εἶχε μπῆ ὅταν ἐκεῖνοι ἀνέβηκαν καὶ πάλι στὸ διαμέρισμα.

Μπήκανε λοιπὸν στὸ διαμέρισμα ἀφοῦ ἄρχισαν νὰ ξεκλειδώνουνε τὶς πόρτες. Τίποτα δὲν εἶχε πειραχθῇ. Οἱ κλειδαριὲς ἦσαν ὅλες ἐντάξει. Μπορεῖ νὰ κρίνῃ κανεὶς τὴν ἐκπληξίαν τους

δταν μπήκανε μέσα στην κρεββατοκάμαρα εκεί που είχαν ξανα-
δρῆ το πτώμα του κυρίου Κορμπάτ, και ἀντικρύσανε χάμω στο
πάτωμα ένα νέο πτώμα.

Ένα πτώμα και πάλι στο διαμέρισμα αυτό όπου ο Κορ-
μπάτ δρῆκε ένα τόσο περίεργο θάνατο, όπου ο Μπαρολὲ ἔπεσε ἡ-
ρίχτηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο κι' ἐσκοτώθηκε, όπου κάποιος ἄλλος
κρεμάστηκε όπου, όπου.. ἡ κατάρρα ἔπεσε μέσα σ' αὐτὸ τὸ στοι-
χειωμένο διαμέρισμα.

Ὁ Οὐτέλλιαμ Θάρπς διέκοψε ξαφνικά τὸν ἐπιθεωρητὴ καὶ τὸν
ἐρώτησε:

—Μὲ τί φωτιζόσατε τὴ νύχτα ποὺ φυλάγατε δάρδεια;

Ὁ Θόρελ παραξενεύτηκε μ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, ἀλλὰ κι' ἐγὼ
τὴ βρῆκα πολὺ περίεργη.

—Μὲ τὴν ἡλεκτρικὴ λάμπα τοῦ ἀτελιέ, κύριε.

—Καί, φυσικά, τὴ σβύσατε, δταν ἐβγήκατε ἔξω, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Μάλιστα, κύριε.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ εὐχαρίστησι.

—Ὅλα πάνε καλά, εἶπε κι' ἄρχισε τὸ πῆγαιν' ἔλα μέσα στο
δωμάτιο.

—Δὲν πρόφτασα νὰ τὸν ρωτήσω τί σημασία μπορούσε νὰ εἶ-
χε γιὰ τὰ γεγονότα ἡ πληροφορία γιὰ τὸν τρόπο τοῦ φωτισμοῦ
μέσα στο διαμέρισμα ἀπὸ τοὺς χωροφύλακας. Ἀκουσα ὁμιλίες
στὸν προθάλαμο. Ὁ φίλος μου ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ
καὶ δρεθήκαμε πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὸν διευθυντὴ τῆς Δημο-
σίας Ἀσφαλείας, μὲ τὸν ἀνακριτὴ Μπαλανκούρ, τὸν ἀστυνόμο Ἀ-
σελὶν καὶ μὲ τὸν ἀναπόφευκτο ἱατρὸ Μορτέ.

Τί διάβολο ἐρχότανε νὰ κάνη πάλι αὐτός;

Ἡ παρουσία του τὴ στιγμὴ ἐκείνη, αὐτὴ τὴν ὥρα μάλιστα,
τόσο πρωϊνὴ, δὲν μοῦ πρόσφερε τίποτα τὸ ικανοποιητικόν.

—Τί ἐρχεται νὰ κάνη ἐδῶ ὁ γιατρός; ρώτησα σιγανὰ τὸν ἀνα-
κριτὴ Μπαλανκούρ.

Ὁ δικαστικὸς μὲ κύτταξε μιὰ στιγμὴ πάνω ἀπὸ τὰ γυαλιά
του κι' ἔπειτα μού ψιθύρισε στ' αὐτί.

—Τὸν δρῆκαμε στὴν ἐξώπορτα καὶ μᾶς περίμενε.

Ἀνεπήδησα στὰ λόγια του. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς μὲ τὸν ὁποῖο
μού τὰ εἶπε μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω τὴ χειρίστη γνώμη ποὺ
εἶχε ὁ ἀνακριτὴς γιὰ τὸν γιατρὸ ἡ ὁποία δὲν παρῆλλαζε καθόλου
μὲ τὴ γνώμη τῆς δικῆς μου.

Προχωρήσαμε στὴν κρεββατοκάμαρα, όπου ὁ Ἀνδρέας, ὁ ὑ-
πηρέτης, σὲ ἀξιολύπητη κατάστασι, συντρόφευε τοὺς χωροφύ-
λακας.

Στὴ μέση τοῦ χαλιοῦ ἓνας ἄνθρωπος ἦταν ξαπλωμένος ἀνά-
σκελα μὲ τὰ χέρια ἀνοιχτά. Ένα βενετσιάνικο γιαταγάνι, μὲ
σκαλιστὴ ἀργυρὰ λαβή, ἐρισκότανε χάμω στο ἔδαφος, κοντὰ στο
πτώμα, αἱματοβαμμένο. Μιὰ λίμνη αἵματος εἶχε σχηματισθῇ

κάτω ἀπὸ τὸ δεξι μπράτσο.

Κατεσκόπευα τὴ στάσι τοῦ ἱατροῦ Μορτέ. Ἔδειχνε μιὰ ἀπό-
λυτη ψυχραιμία.

Ἐξήτασε τὸ πτώμα μὲ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον φαινόταν καθα-
ρῶς ἐπιστημονικόν, καὶ ἀπέφυγε νὰ δώσῃ οἰαδήποτε γνώμη.

Παρατήρησε ὅτι ὁ Οὐτέλλιαμ Θάρπς τὸν κύτταξε κι' αὐτὸς
πολὺ περίεργα. Ὁ ἀνακριτὴς τὸ παρατήρησε κι' αὐτός. Τὰ βλέμ-
ματά μας συναντήθηκαν καὶ τὸ ἴδιο χαμόγελο παρουσιάστηκε
στὰ χεῖλη μας.

Ὁ διευθυντὴς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας γύρισε καὶ κύτταξε
τὸ φίλο μου σὺν νὰ περίμενε ν' ἀκούσῃ τὴ γνώμη του. Ἐκεῖνος
ὁμως ἔκανε πῶς δὲν κατάλαβε καὶ πῆγε καὶ κάθησε σὲ μιὰ γωνιά.

Τὸ νέο αἰνίγμα ποὺ παρουσιαζόταν μπροστὰ μας δὲν ἦταν
κάτι ποὺ μπορούσε νὰ λυθῇ τὴν ὅλη δημιουργηθεῖσα κατάστασι.

Παρ' ὅλον ὅτι γνωρίζαμε ὅτι ἓνας ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἔκλειψε τὰ
κλειδιά, ἐμπῆκε στο ἀνακριτικὸ γραφεῖο καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος
ἄνθρωπος ἐπυροβόλησε πάνω ἀπὸ μιὰ στέγη τὸ Θάρπς μὲ μιὰ
καραμπίνα, ρίχνοντάς του δυὸ σφαῖρες.

Παρ' ὅλον ὅτι τόσο ἐγὼ ὅσο καὶ ὁ Μπαλανκούρ εἶχαμε τὴ
βεβαιότητα ὅτι στὸν ἱατρὸ Μορτέ ἀνῆκε τὸ χέρι ἐκεῖνο ποὺ εἶχα-
με δῆ νὰ πυροβολῇ ἐναντίον τοῦ Ἀγγλοῦ ἀστυνομικοῦ...

Ὅλα αὐτὰ δὲν μᾶς ἐξηγοῦσαν καθόλου τὸ πῶς δύο ἄνθρωποι
—διότι ἡ θέσις τοῦ τραύματος τοῦ πτώματος μαρτυροῦσε ὅτι τὸ
κτύπημα μὲ τὸ γιαταγάνι ἐδόθη ἀπὸ κάποιον ἄλλο—εἶπα, πῶς
δύο ἄνθρωποι μπόρεσαν νὰ διεισδύσουν, μὲ δια τὰ παράθυρα καὶ

τίς πόρτες
κλειστές,
μέσα σ' ἓνα
διαμέρισμα,
φυλαγμένον
νύχτα καὶ
μέρα, καὶ
πῶς ὁ ἓνας
ἀπὸ τοὺς δύο
σκοτώθηκε.
Ἀλλὰ καὶ
πῶς νὰ ἐξη-
γηθῇ ὁ θά-
νατος τοῦ
κυρίου Κορ-
μπάτ, ἡ συ-
νεχὴς ἐμφά-
νισις τοῦ ἀ-
ποτυπώμα-
τος ἐνὸς χε-

ριού πάνω στον καθρέφτη, στά επιπλα, έπειτα ή απόπειρα έναν-
τίον του Θάρπς, στην όποία ήμαστε μάρτυρες και πού δέν μπο-
ρέσαμε νά βρούμε τό δολοφόνο παρ' όλες τις άμεσες ενέργειές
μας και παρ' όλο πού καμμιά πόρτα δέν είχε άγγιχτή.

Ένα μεγάλο έρωτηματικό κυριαρχούσε πάνω στά περίεργα
αυτά γεγονότα, τά όποια εύκολώτατα μπορούσαμε νά πούμε ότι
ήσαν αδύνατα και άπραγματοποίητα, άν έμείς οι ίδιοι δέν ήμαστε
αυτούσιοι μάρτυρες και άν δέν επιβεβαιώναμε έμείς οι ίδιοι τά
γεγονότα.

Αυτό τό μεγάλο έρωτηματικό άφωρούσε ιδίως την εύκολία μέ
τήν όποίαν άνθρωποι μέ σάρκα και όστά εισχωρούσαν στο κατα-
ραμένο διαμέρισμα και θγαίνανε, παρ' όλο πού πόρτες και παρά-
θυρα ήσαν κλειστά.

Ο άστυνόμος Άσελίν στριφογυρνούσε γύρω από τό πτώμα
σάν τό σκύλο πού μυρίζεται κάποιο ίχνος. Τό εξήταζε από όλες
τις μεριές, γυρεύοντας ν' ανακαλύψη καμμιά απόδειξη ωφέλιμη
στις σκέψεις πού είχε σχηματίσει.

Ποιός ήταν αυτός ό άγνωστος; Ένας τρίτος ένοχος από ό,τι
φαινόταν!

Ο νεκρός ήταν μελαχροινός δίχως μουστάκια. Φορούσε ένα
κουστούμι μπλέ, πολύ κομψό και δέν έφερε άπάνω του καμμιά
ταυτότητα.

Από την πολυθρόνα του πού είχε καθήσει ό άστυνομικός πα-
ρατήρησε τό πηγαινέλα του συναδέλφου του άστυνομικού Άσελίν.

Ο Άσελίν όπως εξήγησα σέ άλλα μου διβλία ήταν ένας νέος
πολύ έξυπνος και δραστήριος, ό όποιος άκολουθούσε τά συστή-
ματα του Θάρπς.

Ο Θάρπς δέ ιδίως έτρεφε γι' αυτόν μιá μεγάλη εκτίμησι
και θαυμασμό. Τόν εκτιμούσε για την παρατηρητηκότητά του
και τόν κατηγορούσε μονάχα πού παρεσύρετο στη φαντασία του
ένω έπρεπε νά περιορίζεται σέ μαθηματικούς μονάχα ύπολο-
γισμούς.

Σ' αυτή την περίπτωση μάλιστα εύχαριστιόταν πού τόν
έδλεπε ν' ακολουθή κάποια έμπνευσι και τόν πικρτζηρούσε όπως
θα έκανε ένας καθηγητής ό όποιος επιβλέπει τόν μαθητή του,
έτοιμος νά επέμβη έν ανάγκη, για νά του διορθώση κανένα λάθος.

Ο άνακρίτης, οι χωροφύλακες, ό υπηρέτης Άνδρέας, ό Ιατρός
Μορτέ είχαν λιγάκι απομακρυνθή για νά επιτρέψουν στον άστυ-
νόμο Άσελίν νά έργασθι κατά τή μέθοδό του.

Μαζεμένοι σέ μιá ομάδα όλοι τους συζητούσαν σιγανά για τό
νέο αυτό έγκλημα.

—Μπράβο, Άσελίν! φώναξε ξαφνικά ό άστυνομικός Θάρπς.

Ο Άσελίν σταμάτησε, ξαφνιασμένος και κύτταξε τόν φίλο
μου. Τή στιγμή εκείνη εκύτταζε τό δεξι μανικέτι του πτώματος
και γυρίζοντας νά δη τό Θάρπς ανασήκωσε τό μανίκι από μέσα.

Ο φίλος μου σηκώθηκε. Έπλησίασε τόν Άσελίν.

—Τό περίμενα, είπε.

Ο Άσελίν τόν κύτταξε περίεργα.

Τό είχατε ήδη... παρατηρήσει; κύριε Θάρπς;

Ο Θάρπς χαμογέλασε.

Πλησίασαν όλοι τους, γυρεύοντας νά μάθουν την αίτία του
ένθουςιασμού του φίλου μου.

Ο Θάρπς έβγαλε από την τσέπη του μιá φωτογραφία δακτυ-
λικών αποτυπωμάτων. Ο Άσελίν τά κύτταξε προσεκτικά, διά-
βασε τή σημείωσι κάτω από τά αποτυπώματα και παρατήρησε
τό υανικέτι του πουκάμισου πού είχε τραδηχτή χαμηλά.

—Τό «χέρι φάντασμα!» φώναξε ένω ένα ρίγος διαπέρασε τή
στιγμή εκείνη όλων μας τά κορμιά.

Πράγματι επάνω στο μανικέτι υπήρχε ένα αποτύπωμα δα-
κτυλικό του χεριού φάντασμα, τό όποιον ό άστυνομικός διεπί-
στωσε στο πουκάμισο του πτώματος. Τά μάτια του εκύτταζαν ά-
φηρημημέν τον Ουίλλιαμ Θάρπς.

Εκείνος ήταν φύχραιμος. Ξανάβαλε τή φωτογραφία στην
τσέπη του και σταυρώνοντας τά χέρια περίμενε ν' άκούση τό ά-
ποτέλεσμα της γνώμης πού είχε σχηματίσει.

Μιá σιωπή έπεκράτησε για πολλή ώρα

Η εμφάνισις του διαβολικού εκείνου χεριού, πού έπαιζε μέ
τά έμπόδια και πού πάντοτε έν δράσει, πάντοτε ασύλληπτο έσπερ-
νε θετικά τό θάνατο παντού, μάς παρακολουθούσε.

Ο Άσελίν ανασηκώθηκε.

—Δέν βλέπω τίποτα, είπε, πού νά μπορή νά μάς βοηθήση
νά διεισδύσουμε στο μυστήριο. Τά ίχνη αυτού του χεριού φάντα-
σμα είναι ή μόνη ένδιαφέρουσα παρατήρησις πού έχω νά κάνω.

—Δέν παρατηρήσατε τίποτ' άλλο; τώτησε ό Θάρπς.

—Τό όπλο πού μεταχειρίστηκαν είναι ένα σπάνιο μοντέλλο.
Αυτό όμως τό γεγονός δέν μάς έπεξηγει τίποτα.

Ο Ουίλλιαμ Θάρπς γύρισε προς τόν τοίχο πού ήταν απέναν-
τί μας.

—Τό όπλο αυτό φαίνεται πώς βρισκόταν εκεί επάνω, είπε

Ο Άσελίν άκολουθούμενος από τόν Άνδρέα, έπήγε μέχρι τό
βάθος του δωματίου. Μερικά όπλα, ένδιαφέροντα για τό σχήμα
τους ήσαν κρεμασμένα στον τοίχο ως διακόσμησης πανοπλίας,
ανάμεσα εκεί υπήρχε ή θήκη του σπαθιού.

—Αυτό μαρτυρεί ότι δέν υπήρχε προμελέτη, είπε ό Θάρπς.
Ο δολοφόνος μετεχειρίσθη τό πρώτο όπλο πού δρέθηκε μπρο-
στά του,

Έστριψε τή ματιά του γύρω στο δωμάτιο, έρευνώντας κάθε
γωνιά, ψάχνοντας κάθε επιπλο της παλυτελούς επιπλώσεως.

—Φαίνεται ότι δέν είχε τόν καιρό νά άμυνθι και θα ήμουνα
διατεθειμένος νά υποθέσω...

Σταμάτησε.

Ἡ σκέψι του συνέχιζε ἀστραπιαία κάποια ὀρισμένη πορεία. Ἀναπαράστανε τὸ δράμα καὶ ἀνακάλυπτε τίς κινήσεις. Δύο, τρεῖς φορές ἀνοιξε τὸ στόμα καὶ τὸ ξανάκλεισε σὰν νὰ μὴν ἀποφάσιζε νὰ μιλήσῃ.

Τέλος γονάτισε κοντὰ στὸ πτώμα καὶ ἐξήτασε μὲ τὸ φακὸ τὸ ματωμένο ἀποτύπωμα τοῦ χεριοῦ φάντασμα.

—Ὅχι, δὲ γίνηκε πάλι ἀναμεταξύ τους, εἶπε δταν σηκώθηκε. Βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ ἀπλή ἐπίθεσι. Ἐπωφελοῦμενος τῆς μικρᾶς ἀπουσίας τῶν χωροφυλάκων, ἓνας ἄνθρωπος εἰσεχώρησε ἐδῶ μέσα γιὰ τὴ γνωστὴ αἰτία. Ἀμέσως κατόπιν κατέφθασε κάποιος ἄλλος, ὁ ὁποῖος ἐρχόταν γιὰ τὴν ἴδια αἰτία. Ὁ πρῶτος ποὺ τὸν ἀκουσε νὰ ἐρχεται ἐκρύφτηκε σὲ κείνη ἐκεῖ τῇ γωνιά, κοντὰ στὴν πανοπλία, καὶ τυχαίως ἐβγαλε τὸ γιαταγάνι γιὰ ν' ἀμυνθῇ ἀν τοῦ ἐπετίθετο.

»Στὸ πρόσωπο τοῦ δευτέρου, ὁ πρῶτος ν.γινώρισε ἓναν ἀντίπαλο, ποὺ πῆγαινε ὅπως κι' αὐτὸς εἰς ἀναζήτησιν τοῦ θησαυροῦ, καὶ βρίσκοντας ὑπέροχη τὴν εὐκαιρία νὰ ξεφορτωθῇ μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' αὐτὸν ρίχτηκε ἐπάνω του μὲ τὸ γιαταγάνι. Ὁ ἄλλος ἀκουσε φαίνεται θόρυβο γύρισε ξαφνικά καὶ τὴν ἔφαγε ἀπὸ μπρὸς κι' ἔπεσε ἀμέσως νεκρός.

»Ἡ εἰσοδος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἀπότομο γύρισμα, τὸ πέσιμο, φαίνονται ὀλοκάθαρα ἀπὸ τὰ ἀποτυπώματα τῶν ποδιῶν. Ὅσον ἴφορᾷ τὸν ἄλλο... ἐκεῖνος δὲν ἄφησε ἵχνη...

»Τὸ γεγονός ἐστὶ μέσα στὸ δωμάτιο ὅλα εἶναι ἐν τάξει, ὅτι δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἓνα ἀντικείμενο πειραγμένο μὸς δίνουν τὴν βεβαιότητα ἐστὶ δὲν ἔγινε πάλι ἀναμεταξύ τους.

Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ κάνω μιὰ παρατήρησι, κύριε Θάρπς;

Ὁ Ἀσελίν, ἀνάνεσσα στὴ γενική αὐτὴ προσοχὴ τῶν ἄλλων, ἔκανε μιὰ παρατήρησι. Ὁ ἀστυνομικὸς ἐκούνησε τὸ κεφάλι.

—Εἴπατε ἐστὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν πρόφτασε νὰ ἀμυνθῇ, ἐστὶ ἔπεσε ἀπότομα χάμω δίχως νὰ ἀντενεργήσῃ καθόλου. Μὲ μιὰ λέξι ἐβεβαιώσατε ἐστὶ δὲν ἔγινε καμμία πάλι ἀναμεταξύ τους.

—Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία.

—Δὲν θέλω νὰ νομίζετε ἐστὶ δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη στὰ λόγια σας καὶ στὴν ἐπιστήμη σας κύριε Θάρπς. Ἀλλά... ὑπάρχει κάτι ποὺ μὲ ἀπασχολεῖ, ποὺ μοῦ φαίνεται ἀδύνατο...

—Σας γνωρίζω, Ἀσελίν, εἶπε χαμογελώντας ὁ ἄγγλος ἀστυνομικὸς, ἐκθέσατέ μου δίχως φόβο τὴ γνώμη σας.

—Πῶς ἐξηγεῖται τότε, ἀφοῦ δὲν τροῦπήρε πάλι, νὰ ὑπῆρχε ἓνα ματωμένο δακτυλικὸ ἀποτύπωμα τοῦ ἐπιτεθέντος πάνω στὸ μανικέτι τοῦ θύματος; Ἄν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε χάμω μὲ τὸ πρῶτο κτύπημα καὶ ἂν ὁ δολοφόνος τὸν ἔρριξε μὲ τὴν πρώτη σπαθιά τότε πῶς ἐξηγοῦνται τὰ ματωμένα δακτυλικά ἀποτυπώματα;

—Αὐτὸ τὸ σημεῖον εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως καὶ ἀποτελεῖ μεγάλη τιμὴ γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας, Ἀσελίν. Πάντως αὐτὸ δὲν μεταλλάζει διόλου τὴ γνώμη μου ἐστὶ δὲν συνήφθη πάλι. Τὴ σκέψι ποὺ κάνετε σεῖς τώρα τὴν ἔκανα κι' ἐγὼ πρίν. Ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀπαντήσω σ' αὐτὴ τὴν παρατήρησί σας. Τώρα, ἂν ἐπιτρέπετε, κύριοι, μποροῦμε νὰ περάσωμε στὸ διπλὰνὸ δωμάτιο.

Καὶ ἀνοίγοντας τὴν πορτοῦλα ἔμπασε ὅλους μέσα στὸ ἀτελιέ ἐκτὸς ἐνὸς χωροφύλακος ποὺ τὸν ἄφησε νὰ φυλάγῃ τὸ ἔγνωστο πτώμα. Ὁ Θάρπς ἐμπῆκε τελευταῖος.

Μᾶς παρεκάλεσε νὰ καθήσωμε, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐξέταζε μὲ προσοχὴ τοὺς τοίχους τοῦ ἀτελιέ, βοηθούμενος μερικὲς στιγμὲς καὶ μὲ τὸ φακὸ του.

Παρακολουθοῦσαμε μὲ προσοχὴ τὴν ἐργασία του, κατάπληκτοι καὶ ἀναρωτώμενοι σὲ τί μποροῦσε νὰ ὠφελήσῃ ἡ ἐπισταμένη αὐτὴ ἀναζήτησις καὶ ἐρευνα πάνω στοὺς τοίχους.

Μᾶς ἐπλησίασε ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ, ποὺ ταραζόντας τὴ σιωπὴ ποὺ ἐπικρατοῦσε μέσα στὸ ἀτελιέ, ὁ ἱατρὸς Μορτὲ μᾶς παραπονοῖετο ὅτι μάκραινε πάρα πολὺ αὐτὴ ἡ λύσις, καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις μπερδεύετο ὅσο πῆγαινε καὶ περισσότερο.

—Τὴν λύσιν ἐπενέδη καὶ εἶπε ὁ Θάρπς, τὴν κατέχομε: βρίσκεται ἐδῶ!

Ὁ γιατρός γύρισε καὶ κύτταξε τὸν ἀστυνομικὸ μ' ἓνα βλέμμα οἴκτου τὸ ὁποῖον εὐχαρίστως θὰ παραχωροῦσε σ' ἓνα τρελλό.

Δὲν ξαίρω... φαντασία μου ἦταν; Ἀλλὰ μοῦ φάνηκε ἔτσι ξαφνικά ὁ γιατρός τᾶχασε. Ἡ ψυχραιμία τοῦ φίλου μου τὸν εἶχε ταραξεί.

Ὁ Θάρπς ἔγνεψε στὸν Ἀσελίν γὰ πλησιάσῃ. Ἐσκύψαν καὶ οἱ δύο τοὺς πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου ποὺ δὲν φωτιζότανε καὶ τόσο καλά. Μὲ τὸ δάχτυλο τοῦ ἔδειξε ἓνα σημεῖον καὶ ὁ ἀστυνομὸς ρίχνοντας μιὰ ματιὰ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἓνα ἐπιφώνημα.

—Τὸ χέρι-φάντασμα!

Ἀνασηκωθήκαμε ὅλοι μ' ἓνα ὄργανο ἀγωνίας καὶ πλησιάσαμε νὰ δοῦμε τὰ νέα ἵχνη αἵματος ποὺ εἶχεν ἀφήσει τὸ χέρι-φάντασμα.

Τότε ὁ Οὐίλλιαμ Θάρπς ὑψώνοντας τὸ ἀνάστημά του μᾶς κύτταξε καὶ φώναξε μ' ἓνα αὐτηρὸ ὕφος.

—Κανείς, ἀπολύτως κανείς δὲν θὰ βγῇ ἀπὸ δῶ μέσα!

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΤΟΥ ΧΕΡΙΟΥ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς ἐπρόφερε τὴ φράσι ἐκείνη μᾶς ἔκανε νὰ καταλάβουμε ἐστὶ βρίσκόμεστε μπρο-

στά στην αποφασιστική εκείνη στιγμή της φανταστικής περιπετειάς.

Αφού παρεκάλεσε το Διευθυντή της Δημοσίας Ασφαλείας, κύριο Άλλάρ, να αναλάβει την ευθύνη της διαταγής που έδωσε, ο Θάρπς έπεσε τότε επάνω σ' ένα ντιβάνι και βυθίστηκε στις σκέψεις του.

Για τον Άσελιν και για μένα που τον ξαίραμε δεν υπήρχε αμφιβολία. Ο Θάρπς κρατούσε ανάμεσα στα χέρια του όλες τις κλωστές του δράματος και το δυνατό μυαλό του δούλευε τη στιγμή εκείνη με όλη τη μαθηματική ακρίβεια.

Οι άλλοι ήταν περισσότερο αμφίβολοι. Παρ' όλο που αναγνωρίζανε την παράδοση ευφυΐα του αστυνομικού, υπεστήριζαν ως αδύνατο ότι ένας άνθρωπος θα μπορούσε να λύσει τόσο γρήγορα αυτό το πρόβλημα, την τελευταία δηλαδή εξέισωσι ή οποία δεν ήταν και τόσο εύκολη για να λυθί.

Είχαν παρακολουθήσει όλες τις διατυπώσεις που έκανε ο Άσελιν και ο Θάρπς. Είχαν παραδεχτή προσωρινώς τα συμπεράσματα και τις υποθέσεις που αυτές οι παρατηρήσεις τους είχαν εμπνεύσει.

Είχαν δη αυτό που κι' εκείνος ο ίδιος είχε δη. Άλλα αμφέβαλλαν για την τόσο εύκολη ικανότητα να διεισδύσει στα σκοτάδια της μυστηριώδους αυτής υποθέσεως.

Ο Ιατρός Μορτέ χαμογέλασε για τη στάσι αυτή του Ουέλλιαμ Θάρπς και ασφαλώς αν βρισκόταν ελεύθερος θα τον έστελνε στο φρενοκομείο για παράφρονα.

Τέλος ήταν αυτός που πρώτος, θέλησε να διασπάσει τη διαταγή που έδωσε ο μεγάλος αστυνομικός: οι ασθενείς του τον περιέμεναν, και θα ήταν υποχρεωμένος να φύγει παρ' όλη την απαγόρευσι ότι δεν μπορούσε κανείς να κινηθί από κει μέσα.

Μιλούσαμε με σιγανή φωνή, σεβόμενοι την τεραστία διανοητική εργασία του φίλου μου, και δεν ξαίραμε τί μέσο να μεταχειριστούμε για να πείσωμε τον Ιατρό Μορτέ να μη αντιταχθί στην εντολή του Θάρπς.

Και όμως, παρ' όλα αυτά, ο Ιατρός σηκώθηκε και πήγε προς τον αστυνομικό ο οποίος τη στιγμή εκείνη σηκωνόταν κι' εκείνος.

— Δυστυχώς πολύ, κύριε Θάρπς, του είπε ο γιατρός με μιὰ ειρωνική έκφρασι, που δεν μπορώ να παρακολουθήσω μέχρι τέλους τις τόσο ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις σας, αλλά...

— Έφθασα στο αποτέλεσμα, τον διέκοψε ψύχραιμα ο αστυνομικός, και δεν θα μπορήτε να πείτε ότι ελείψατε και σεις ακριβώς απ' αυτή την τελευταία στιγμή!

Με μιὰ αθόρμητη κίνησι οι ματιές μας, έμένα και του ανακριτή διεσταυρώθηκαν. Οι τελευταίες λέξεις του Θάρπς μ'αφάνισαν ρίγος.

Δίχως να του αφήση καιρό να απαντήσει, ο Θάρπς έσπρωξε

το γιατρό ανάμεσά μας. Φαινόταν ότι ο γιατρός είχε χάσει τη ψυχραιμία του.

— Θυμάσαστε, γιατί, έρώτησε ο φίλος μου, την περιγραφή που έκανα την πρώτη ημέρα της έρευνής μου, για το δολοφόνο, ο οποίος έμπηκε εδώ μέσα την νύχτα του εγκλήματος; Η περιγραφή εκείνη, αν δεν απατώμαι, σ'αφείσκεισε πολύ.

»Είχα πη ότι ο ένοχος ήταν ένας άνθρωπος μετρίου αναστήματος, με λεπτά χέρια, με μαύρα μαλλιά... κι' έπρόσθεσα ότι δεν θα είχε ούτε μουστάκια.

— Θυμάμαι, απάντησε ο γιατρός με βραχνή φωνή.

Πολύ καλά, είπε ο αστυνομικός και σηκώθηκε. Έν τούτοις περιπτώσει δεν θα άρνηθήτε να με βοηθήσετε εντός ολίγου στην πιστοποίησι των χαρακτηριστικών αυτών του δολοφόνου.

Δίχως να διάζεται άναψε ένα αίγυπτιακό τσιγαράκι.

— Ίπρηχον, κύριοι, εξηκολούθησε άπευθυνόμενος κατὰ πρότιμήσιν στον άρχηγό της δημοσίας ασφαλείας και στον Άνακριτή, δύο κύρια σημεία να ξεκαθαρισθούν σε αυτή την υπόθεσι.

»Το πρώτο άφωρούσε τα μέσα που μετεχειρίζοντο οι κακοποιοί για να μπαίνουν εδώ μέσα παρ' όλο το κλείδωμα των κλειδαριών.

»Το δεύτερο σχετίζεται με το «χέρι-φάντασμα» για να επαναλάβω το όνομα που του έδωσα έξ άρχής.

»Νομίζω λοιπόν, κύριοι ότι έλυσα το διπλό αυτό πρόβλημα. Έλυσα μάλιστα κι' ένα τρίτο, το όποιον από ενδιαφέρον δύναται να επικρατή στα άλλα δύο Γνωρίζω και το δολοφόνο της χθεσινής νυχτός.

Ο κύριος Άλλάρ ανασηκώθηκε.

— Γνωρίζετε το δολοφόνο;

Ο άγγλος αστυνομικός εκούνησε το κεφάλι.

— Πού είναι;

— Μέσα σ' αυτό το δωμάτιο.

Η απάντησις έπεσε σύντομη, κοφτή σ'αφείσκεισε μαχαίρι καρμινόλας.

Κυττάξαμε όλοι προσεχτικά στα μάτια τον Ουέλλιαμ Θάρπς.

Εκείνος επέταξε χάμω το τσιγάρο του.

— Βρίσκετε ανάμεσά σας, έπρόσθεσε πιδ σιγανά.

Μι'α κραυγή εκπλήξεως δγήκε μέσα από όλων μας τα χείλη, ενώ ο Ιατρός Μορτέ, σηκώνοντας το κορμί του, κάτωχρος είπει:

— Κύριε!...

Ο Θάρπς έσήκωσε τους ώμους του.

Άριστέρα! είπει.

Και ενώνοντας τη λέξι με την κίνησι πήδησε ανάμεσά μας, ενώ τη στιγμή εκείνη άκούστηκε ένας δυνατός πυροβολισμός, που έκανε τα τζάμια να τρίξουν.

Ἀριστερά ἀπὸ τὸν κύριο Ἀλλὰρ ἓνας ἄνθρωπος ἔπεφτε στὸ πᾶτωμα μὲ τὸ πρόσωπο ματωμένο, σφίγγοντας ἀκόμα στὸ χέρι τοῦ ἑνα πιστόλι μὲ τὸ ὁποῖο θέλησε νὰ τινάξῃ τὰ μυαλά του.

Ἦταν ὁ Ἀνδρέας ὁ πιστὸς ὑπηρέτης.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ πρόχειρη πλύσι τοῦ προσώπου ὁ Θάρπς μὲ τὸ συνάδελφό του ἱατρὸ Μορτέ ἐξήτασαν τὸ τραῦμα. Ἡ σφαῖρα εἶχε περάσει ἀπὸ πάνω τὸ σαγόνι προσπέρασε ἀλλὰ δὲν ἄγγισε τὸν ἐγκέφαλο.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ παρεμφωνέτο ἀλλὰ θὰ ζοῦσε.

Τοῦ παρεσχέθησαν λοιπὸν ὅλες οἱ ἱατρικὲς φροντίδες καὶ μόλις σταμάτησε ἡ αἱμορραγία ἄρχισε ἀμέσως ἡ θεραπεία.

— Ἐλπίζω, εἶπε ὁ φίλος μου, ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία ἀπόπειρα τοῦ «χεριοῦ φάντασμα».

Μὲ μεγάλη προσοχὴ φέραμε τὸν τραυματία ἐπάνω στὸ κρεβάτι, τὸ ἴδιο αὐτὸ κρεβάτι πού τοποθετήσαμε τὸ Θάρπς πληγωμένο, τὸ ἴδιο κρεβάτι πού τοποθετήσαμε τὸν νεκρὸ καλλιτέχνη.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἀκούσαμε μιὰ ζωηρὴ συζήτησι στὸν προθάλαμο.

Ὁ Θάρπς μισάνοιξε τὴν πόρτα καὶ ἄκουε. Ὁ θυρωρὸς μπηκε μέσα στὸ σαλόνι. Οἱ ἑνοικοὶ τοῦ γειτονικοῦ διαμερίσματος εἶχανε χάσει τὸν ὑπηρέτη τους καὶ ὁ θυρωρὸς ἐρχόταν νὰ πληροφορήσῃ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα τὸν Οὐίλλιαμ Θάρπς.

Δὲν ἦταν δέβρια ὥρα γιὰ πολλὰ ἐξηγήσεις καὶ ὁ ἀστυνομικὸς γύρισε κι' εἰδείξε ἀπότομα στὸ θυρωρό, τὸ πτώμα τοῦ ἀγνώστου πού εἶχε δολοφονηθῇ ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα τῇ νύχτα ἐκείνῃ.

— Νά το!

Εἶχαμε μείνει ὅλοι μας ἀκίνητοι ἀπὸ τὴ νέα αὐτὴ ἀποκάλυψι τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ὁ θυρωρὸς διεμαρτύρετο. Ἐλεγε ὅτι ὁ ὑπηρέτης ἦταν ξανθὸς καὶ εἶχε μουστακάκι.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπενέδῃ:

— Ἦταν ξανθὸς τὴν ἡμέρα γιὰ τ' ἀφεντικό του καὶ μελαχροινὸς τῇ νύχτα στὴν κάμαρά του. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα ἐγὼ τὸν γνώρισα καστανὸ μὲ μεγάλα γένεια.

Ἐπαιρνε τὸ γεῦμα του τὴν ἡμέρα ἐκείνῃ σ' ἓνα ἐστιατόριο κι' ἔπειτα πῆγε νὰ χωνέψῃ κάνοντας ἓναν περίπατο στὰ κεραμίδια καὶ γιὰ νὰ τοῦ κἀνῃ πὺδ εὐχαρίστησι, ἐγυμνάζετο καὶ στὴ σκοποβολή. Εἶναι θαῦμα πῶς δὲν μὲ σκότωσε.

— Θάρπς! φώναξα.

Ὁ φίλος μου γύρισε ἀπότομα.

— Πῶς κατ' ὤρθωσες ν' ἀνακαλύψῃς ὅλ' αὐτά;

— Ἀπὸ τὰ χέρια. Θυμᾶσαι, Λύνχαμ, τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα τοῦ ποτηριοῦ; Ἐπρόκειτο μιὰ μέρα νὰ μοῦ χρησιμεύσουν.

Μὲ τράβηξε παράμερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Ἀπὸ τὰ παπούτσια ἀνεγνώρισα τὸν ἄνθρωπο πού μπηκε ἐδῶ τὴν πρώτη νύχτα τοῦ ἐγκλήματος.

Ὅστε... αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν συνέννοχος τοῦ Ἀνδρέα;

— Καθόλου. Ἦταν ὁ ἀντίπαλός του. Καὶ οἱ δύο τους πῆγαιναν γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ δίχως νὰ γνωρίζωνται. Μπόρεσα καὶ τὰ συγκέντρωσα ὅλ' αὐτά. Εἶναι μιὰ πολὺ περίεργη ἱστορία, Λύνχαμ. Θὰ τὴ διηγηθῶ καὶ ἐλπίζω ὅτι ὁ Ἀνδρέας νὰ μὴ μὲ διαψεύσῃ.

Χαμογελοῦσε, ἱκανοποιημένος γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς λύσεως τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ αἰνίγματος.

— Θὰ μὲ κοροϊδέψῃς Θάρπς, ἀλλὰ σοῦ ὁμολογῶ ὅτι μέχρι τὴν τελευταία στιγμὴ ἐπερνοῦσα τὸν γιατρὸ Μορτέ γιὰ ἐγκλημάτια.

— Ναί! Καὶ ὁ ἀνακριτὴς κι' αὐτὸς, τὸ πιστεῦε... Μὲ διασκεδάζατε πάρα πολὺ καὶ οἱ δύο σας ὅταν σὰς κύτταζα νὰ ανταλλάσετε ματιές.

— Ὑπάρχουν ὅμως τόσες ἐνδείξεις πού μπορούσαν νὰ τὸν ἐπιβαρύνουν.

— Ποιές;

— Πρῶτον ἡ ἐσφαλμένη διάγνωσις γιὰ τὸν καλλιτέχνη...

— Μπᾶ, μπορούσε νὰ γελαστή. Ἐπειτα;

— Ἦταν ὁ μόνος πού σύχναζε ἐδῶ μέσα τὴν ἐποχὴ τοῦ προηγούμενου ἐνοίκου καὶ μάλιστα βεβαιώσατε...

— Ὅτι μονάχα ἓνας εἰδικὸς καὶ οἰκεῖος μπορούσε νὰ ξαίρῃ τὴν ὑπαρξί τοῦ θησαυροῦ τῶν μετοχῶν, πράγμα πού ἐπιμένω ἀκόμα ὅτι ὑπάρχει, καὶ ὅτι ἐκεῖνος μόνος θὰ μπορούσε ἐπομένως νὰ κἀνῃ ἀναζητήσεις μέσα στὸ διαμέρισμα.

— Μάλιστα.

— Καὶ καταλήξατε στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ οἰκεῖος αὐτὸς δὲν θὰ ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν γιατρὸ. Δυστυχῶς ὑπάρχει κάποιος λάθος στὸ συμπέρασμά σας. Ἄν τὰ πράγματα ἦσαν ἔτσι ὅπως τὰ σκεφτήκατε, δὲν βλέπω τὸ λόγο γιὰ τὸν γιατρὸ νὰ περιμένῃ νὰ ξαναρχίσῃ τίς ἐρεῦνες του στὸ διαμέρισμα, ἀφοῦ νοικιάστηκε πρῶτα τὸ σπίτι, ἐνῶ ἔμεινε προηγούμενως τὸσον καιρὸ ξενεγκιαστο.

— Καὶ σ' αὐτό, ὅπως καὶ στὰ ἄλλα, Θάρπς, ἔχεις δίκην. Πάντως, συνέχισα ἐγὼ, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα δύο δεδομένα πού μπορεῖ νὰ ἐνοχοποιηθῇ ὁ γιατρός. Τὸ πρῶτο πῶς εὐρέθηκε ξαφνικὰ μέσα στὸ σπίτι ὅταν σὲ χτύπησαν, ἐνῶ ὁ θυρωρὸς δὲν εἶδε κανένα νὰ μπαίνει στὸ σπίτι, καί...

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Καὶ κάτι ἄλλο πὺδ σπουδαῖο.

— Γιὰ ν' ἀκούσω...

— Ὅπως παρατήρησα, τόσο ἐγὼ, ὅσο καὶ ὁ κύριος Μπαλανκούρ τὸ κουμπὶ τοῦ μανικετιοῦ τοῦ δολοφόνου χεριοῦ, ἦταν καθ' ὅλα ὅμοιο μὲ κεῖνα πού φορᾷ καὶ ὁ γιατρός.

— Εἶναι ἓνα συνηθισμένο μοντέλλο, ἀπάντησε ὁ Θάρπς, πού

βρίσκει κανείς τὰ ἴδια σὲ ὅλα τὰ μαγαζιά. Ἄν ψάξουμε στὸ μπαούλο τοῦ πτώματος αὐτοῦ, θὰ βροῦμε ἀσφαλῶς τὰ ἴδια κουμπιά.

Καὶ ἔδειξε τὸ πτώμα τὸ ὁποῖον οἱ χωροφύλακες πέρνανε τὴ στιγμή ἐκείνη γιὰ νὰ τὸ μεταφέρουν στὸ νεκροτομεῖο.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἀπὸ τὴ δραματικὴ σκηνή, πού περιέγραψα, ὁ Ἀνδρέας, ὁ δολοφόνος ὑπηρέτης, ἦταν σὲ θέσι νὰ ἀπαντήσῃ στὸ ἐρωτηματολόγιο τῆς ἀνακρίσεως τοῦ κυρίου Μπαλανκούρ.

Ὁ Οὐτέλλιαμ Θάρπς, ὑπὸ τὴν ιδιότητά του καὶ ὡς ἱατρός φεβότανε μήπως ὁ τραυματίας κουρασθῇ πολὺ, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ ταῦτοχρόνως τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ νόμου, παρεκάλεσε τὸν ἀνακριτὴ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ θέσῃ ἐκεῖνος τὰ ἐρωτήματα. Ὁ Ἀνδρέας θὰ ἀπαντοῖσε μ' ἓνα «ναί» ἢ μ' ἓνα «ὄχι». Ὁ δὲ Θάρπς θὰ ἔδινε ὁ ἴδιος σὸν ἀνακριτὴ ὅλες τὶς λεπτομέρειες, ὁ δὲ τραυματίας θὰ τοῦ ἔγνεφε μ' ἓνα «ὄχι» ἂν λάθαινε πουθενά.

Ἀφ' οὗ καθωρίστηκαν ὅλ' αὐτά, ἄρχισε ἡ ἀνάκρισις.

Νομίζω ὅτι δὲν ἔτυχα καμμιά φορά στὴ ζωὴ μου σὲ κάτι τὸ πιὸ περίεργο. Ὁ Οὐτέλλιαμ Θάρπς ἄρχισε νὰ διηγῆται τὴν ἀφορμὴ τῶν δραμάτων, τὴν ἐξέλιξί τους, προχωρῶντας καὶ στίς μικρότερες λεπτομέρειες σὰν νὰ εἶχε παρευρεθῇ σ' αὐτά. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ λιγάνι ἀνασηκωμένος στὸ κρεβάτι, κατάπληκτος ὁ δολοφόνος παρακολουθοῦσε τὴ διήγησι καὶ τὴν ἐπιβεβαίωνε μὲ νοήματα τῶν ματιῶν του. Ποῦ καὶ ποῦ ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ ἀπηύθυνε καμμιά ἐρώτησι στὴν ὁποία ἐκεῖνος ἔγνεφε ἓνα «ναί», διότι τὸ τραῦμα τὸν ἐμπόδιζε νὰ πῇ περισσότερα.

Κι' ἔτσι ἐμάθαμε ὅτι ὁ τραπεζίτης Λαμάρ, ὁ ὁποῖος πρὸ πέντε ἐτῶν εἶχε κάνει πτώχευσι στὴ Δουνκέρκη, μιὰ σκανδαλώδη πτώχευσι, καὶ ἐξηφανίσθη δίχως ποτὲ νὰ μᾶθῃ κανεὶς τί εἶχε ἀπογίνει, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Μπαρολέ, τὸν ἔνοικο τοῦ πέμπτου πατώματος, τοῦ ὁποῖου ἡ πτώσις ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σαλονιοῦ πού βρισκόμαστε κάτω στὴν αὐτὴ ἐσχολιάσθη ποικιλοτρόπως.

Ἐντελῶς μεταμορφωθείς ἐξωτερικῶς εἶχε γίνεи ἀγνώριστος. Ὁ Λαμάρ φεύγοντας ἀπὸ τὴν Δουνκέρκη ἐπῆρε μαζὴ του ἓνα δέμα μὲ μετοχές, οἱ ὁποῖες ἀντιπροσώπευαν ἓνα ποσὸν περίπου δέκα ἑκατομμυρίων. Πολλὲς ἀπ' αὐτὰς τὶς μετοχές ἦσαν ἀνώνυμες καὶ κατῴρθωσε νὰ τὶς πουλήσῃ. Κι' ἔτσι μπόρεσε νὰ μαζέψῃ περὶ τὸ ἓνα ἑκατομμύριο σὲ μετρητά, τὰ ὁποῖα τοῦ χρησίμευσαν γιὰ τὴν καινούργια του ζωὴ ὑπὸ τὸ νέον ὄνομα τοῦ Μπαρολέ. Τότε νοίκιασε καὶ τὸ διαμέρισμα ἐκεῖνο, τὸ ἐπίπλωσε καὶ περνοῦσε καλὰ στὸ Παρίσι.

Οἱ ἄλλες ὁμῶς μετοχές, ἦταν δύσκολο νὰ πουληθοῦν, γιατί οἱ ἀριθμοὶ τοὺς ἦταν γνωστοί. Ἀναγκάστηκε τότε νὰ καταφύγῃ σὲ μιὰ διεθνή συμμορία ἀπὸ κείνους πού ξαίρουν νὰ τοποθετοῦν

καὶ νὰ ξεκάνουν καὶ τὸ ὑποπτο ἀκόμα ἐμπόρευμα.

Ἐδῶ σταματοῦσαν οἱ πληροφορίες τὶς ὁποῖες εἶχε μαζέψῃ ὁ Θάρπς, σχετικῶς μὲ τὴ ζωὴ τοῦ Λαμάρ σὺν Παρίσι. Φανταζόταν ὅμως ὅτι ἔνεκα μιᾶς συλλήψεως διαφόρων μελῶν τῆς συμμορίας αὐτῆς, ὁ Λαμάρ τρομοκρατημένος, μὴ τὸν προδώσουν κι' αὐτόν, ἐλάμβανε προφυλακτικὰ μέτρα, ἓνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἦταν νὰ διώξῃ καὶ τὴν ὑπηρέτριά του, ἡ ὁποία ἦταν καὶ συνένοχος τοῦ.

Ὁ Θάρπς ἐρώτησε τὸν Ἀνδρέα μήπως χρημάτισε ὑπάλληλος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν τράπεζα τοῦ Λαμάρ. Ὁ Ἀνδρέας ἀπήντησε «ναί». Κι' ἔτσι ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Ἀνδρέας ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν Ἀνδρέας, ἀλλὰ κι' αὐτὸς εἶχε πάρει ψεύτικο ὄνομα, τὴν ἐποχὴ πού ἦταν ὑπάλληλος τοῦ Λαμάρ, εἶχε κατορθώσει νὰ μάθῃ μερικὰς ὑποπτές ὑποθέσεις τοῦ τραπεζίτη στὴ Δουνκέρκη. Ὅλα τὰ ὑπόλοιπα ἦταν ζήτημα λίγης σκέψεως καὶ ὁ περίφημος ἀστυνομικὸς Θάρπς κατῴρθωσε νὰ τὰ συναρμολογήσῃ μὲ τέτοιον τρόπο πού νὰ βρῇ τὴν ἀλήθεια.

Ἡ θέσις τὴν ὁποία κατεῖχε ὁ Ἀνδρέας στὴν τράπεζα Λαμάρ, θὰ ἐξακολουθῆσουμε νὰ τὸν ὀνομάζουμε ἀκόμα μὲ τὸ ὄνομα Ἀνδρέας, τοῦ ἐπέτρεψε νάντιγράψῃ μερικοὺς ἀριθμοὺς τίτλων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ οἱ κλεμμένοι ἀπὸ τὸν τραπεζίτη, τὴ στιγμή τῆς φυγῆς του.

Ἦταν τὸ χαρτί τῶν ἀριθμῶν πού ὁ Θάρπς εὗρε μέσα στὰ χαρτιά του καὶ τὸ ὁποῖο προφασίστηκε ὅτι τὸ εἶχε ἀντιγράψῃ ἀπὸ τὸ σημειωματάριο.

Ἐνῶ ὁ ἀστυνομικὸς Θάρπς εἶχε καταλάβει πῶς εἶχε πῇ ψέμματα, διότι ἀπὸ μιὰ ἀπλὴ ἐξέτασι τοῦ χαρτιοῦ καὶ τοῦ γραψίματος διέκρινε ὅτι ἦταν πολὺ πιὸ παλιό. Τὸ χαρτί ἦταν διπλωμένο καὶ ἡ τσάκισι ἔδειχνε ὅτι εἶχαν περάσει ἀρκετὰ χρόνια, ὅπως καὶ οἱ ἀριθμοὶ οἱ ὁποῖοι ἦταν ξεθωριασμένοι. Ἄρα εἶχαν ἀντιγραφῇ πρὶν ὁ Ἀνδρέας βρῇ τὸ σημειωματάριο.

Ὁ Ἀνδρέας, ὁ ὁποῖος κατῴρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἔχρη τοῦ Λαμάρ, ἔφθασε στὴν ὁδὸν Μιρομεσνίλ μετὰ τὸ θάνατό του.

Μιλῶντας ὁμῶς μὲ τρόπο μὲ τὸν θυρωρό, κατῴρθωσε νὰ μᾶθῃ τὸ παραμῦθι πού λεγόταν γιὰ τὸ καταραμένο διαμέρισμα καὶ τὴν ἐνοικίασί του ἀπὸ τὸν νέο ἔνοικο τὸν Κορμπάτ.

Ἔμαθε ἐπίσης ὅτι ὁ Κορμπάτ παρ' ὅλο πού ἀναγκάστηκε ν' ἀλλάξῃ πάτωμα γιατί τὰ οἰκονομικά δὲν τὸν διηκούλυναν, τώρα μετὰ τὴν ἐνοικίασιν φαινόταν πιὸ κουδαρντᾶς καὶ ὁ Ἀνδρέας ὑπόθεσε ὅτι ὁ νέος ἐνοικιαστής ἂν δὲ βρῇκε ὅλο τὸ θησαυρό, ἀσφαλῶς κάτι θὰ βρῇκε γιὰ νὰ ξεδεύῃ ἔτσι περισσότερα.

Ἀπὸ τὴ στιγμή λοιπὸν ἐκείνη δὲν εἶχε στὸ μυαλό του παρὰ ἓνα μονάχα πράγμα. Πῶς νὰ γίνῃ κύριος τοῦ θησαυροῦ. Εἶχε μαζὴ του καὶ τὸν κατάλογο τῶν ἀριθμῶν μὲ τὸν ὁποῖο θὰ εὗρισκε τὶς μετοχές. Τὸ ζήτημα ἦταν πῶς θάμπαινε μέσα στὸ δια-

μέρισμα και τὸ κατώρθωσε μὲ τὸ νὰ γίνη ὑπηρετὴς τοῦ Κορμπάτ.

Πέρασαν μῆνες, οἱ ὁποῖοι ἐπιβεβαίωσαν τὴν ὑπαρξὶ τοῦ κρυμμένου θησαυροῦ μέσα στοῦ διαμέρισμα, πάντως δίχως νὰ μπορέσῃ νὰ κάνη οὔτε ἓνα βήμα γιὰ τὴν ἀνακάλυψί του.

Ἐπειδὴ ὁμως δὲ διαζότανε, δὲν ἀπελπίζετο καὶ περίμενε μὲ τὸ χρονοῦν ὅτι θὰ βρισκότανε ἡ εὐκαιρία, ὅτε ἓνα πρωὶ μπαίνοντας στοῦ δωμάτιο τοῦ ἀφαντικοῦ του τὸν εὗρε νεκρό.

Τὴ στιγμὴ πού ὁ Θάρπς μπήκε σ' αὐτὸ τὸ μέρος τῆς διηγῆσεως, ὁ Ἀνδρέας κουνήθηκε στοῦ κρεβάτι. Ἐξεπλάγη πού ὁ μέγας ἀστυνομικὸς ἀνεγνώριζε τὴν ἀθωότητά του σ' αὐτὸ τὸ πρῶτο ἐγκλήμα.

«Ὁ φίλος μου χαμογέλασε.

Ὁ Ἀνδρέας εὗρεκε δίπλα στοῦ πτώμα τοῦ κυρίου του ἓνα σημειωματάριο, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τοὺς ἰδίους ἀριθμοὺς μ' ἐκείνου τοῦ εἶχε γράψῃ κι' αὐτὸς στοῦ χαρτί του.

«Αρα, ἓνα ἄλλο προσωπο ἐνδιεφέρετο ἀκόμα σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι.

Τὰ δύο ἀρχικὰ πού ἦσαν γραμμένα στοῦ σημειωματάριο, ἐθύμισαν στοὺν Ἀνδρέα τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμο ἑνὸς τῶν κυριωτέρων ἀντιπροσώπων τοῦ Λαμάρ στοῦ Παρίσι. Ὁ Ἀνδρέας δὲν τὸν ἐγνώριζε αὐτὸν προσωπικῶς, ἤξαιρε ὁμως τίς σχέσεις του πού τὸν συνέδεαν μὲ τὴν Τράπεζα.

Ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τὸ διαμέρισμα μετὰ τὸ θάνατο τοῦ γλύπτου, ὁ Ἀνδρέας βέβαια δὲν ἤθελε νὰ πομακρυνθῇ κι' ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἐδέχθη εὐχαρίστως τὴν καμαρούλα πού τοῦ πρόσφερε ὁ θυρωρὸς στοῦ ἐκτο πάτωμα.

Ἀπὸ κεῖ ἤλπιζε ὅτι θὰ κατώρθωνε μιὰ μέρα νὰ μπῇ στοῦ διαμέρισμα, μπαίνοντας ἀπὸ τὸ κινητὸ τζάμι τοῦ φεγγίτη τοῦ ἀτελιέ.

— Ἀπὸ τὸ κινητὸ τζάμι, ἐφώναξαν μαζὴ καὶ οἱ δύο, ὁ δικαστὴς καὶ ὁ ἀστυνόμος.

Ὁ Ἀνδρέας ἐκούνησε τὸ κεφάλι του. Εἶπε «ναί».

— Σὰς τὸ εἶχα πῆ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, τοὺς εἶπε ἀπλῶς στατα ὁ Θάρπς.

— Ἀλλὰ ἡ τζαμαρία τοῦ φεγγίτη εἶναι ὅλη προσαρμοσμένη, ὁ σκόκος εἶναι παλῆς καὶ σκονισμένος, ὑπάρχουν καὶ ἀραχνόυλες στὶς γωνιές!

Ἐνα χαμόγελο πέρασε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἀστυνομικοῦ.

— Εἰς διηγοῦμαι τώρα, εἶπε. Ἐπειτα θὰ ἐξηγηθῶ πάνω σὲ ὅλες τίς λεπτομέρειες, σημεῖον πρὸς σημεῖον. Καὶ συνέχισε

— Ὁ Ἀνδρέας, ὁ ὁποῖος ἐπιτηροῦσε ὑπομονητικὰ τὸ διαμέρισμα, ἀντελήφθη ἓνα πρωὶ ὅτι οἱ φρουροὶ χωροφύλακες εἶχαν ἐγκαταλείψει τὸ σπίτι. Κι' αὐτὸ ἀπὸ τὸ ὅτι ἐσθυσαν τὸ φῶς διαβάζοντας ἔξω.

«Ἐλεγα, λοιπόν, ὅτι ὁ Ἀνδρέας μπήκε πρῶτος στοῦ διαμέρι-

σμα καὶ τότε ἄκουσε τὸν ἀντίπαλό του νὰ ἐρχεται κι' αὐτός, τοῦ ὁποῖου τὸ πραγματικὸ ὄνομα εἶναι...

— Ζὰκ Ζαντρί, εἶπε ὁ Ἀνδρέας, καταβάλλοντας μιὰ δυνατὴ προσπάθεια νὰ μιλήσῃ.

— Περιέγραψε ἤδη τὴν ὑπόθεσι τοῦ Ἀνδρέα μὲ τὸ γιγαγά-νι, τὸ ὁποῖον ἐπέφερε τὸν ἄμεσο θάνατο στοὺν «Ζ. Ζ.», τὸν Ζὰκ Ζαντρί.

Ὁ Οὐέλλιαμ Θάρπς ἐσταμάτησε. Ἀνεζήτησε μὲ τὸ βλέμμα τοῦ τὸν Ἀσελίν.

Ἐδῶ, Ἀσελίν, ζητῶ νὰ ἐπιστήσῃς ὅλη σου τὴν προσοχή. Τὸ μέρος αὐτὸ τῆς ἀφηγήσεώς μου ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν πολὺ δικαίαν ἀντίρρηση πού μοῦ ἔφερες προηγουμένως σχετικῶς μὲ τὸ ματωμένο δακτυλικὸ ἀποτύπωμα τοῦ «χεριοῦ — φάντασμα» στοῦ δεξιῦ μανίκι τοῦ πτώματος.

«Ὁ Ζὰκ Ζαντρί, ἡ ἀλλέως ἐπωνομαζόμενος Ἀλὲν Φρομάν, μόλις ἔφαγε τὴ σπαθιά ἔπεσε ἀμέσως ἄπνους. Αὐτὴ ἡ ξαφνικὴ λύσις κατετρόμαξε τὸν δολοφόνο, ὁ ὁποῖος ἐσκυψε πάνω στοῦ θύμα του καὶ εἶδε ὅτι πραγματικὰ εἶχε πεθάνει. Ἦταν ἔτοιμος νὰ ἀνασηκωθῇ ὅτε κάτι τὸ ἀξιοπερίεργο τοῦ τραβήξε τὴν προσοχή. Τὸ πτώμα εἶχε κόκκινα χέρια.

Ἀκούοντας αὐτὰ τὰ παράξενα λόγια ὁ Ἀνδρέας ἐρρίγησε. Ἐκούνησε μὲ τρόπο τὰ χέρια του σὰν νὰ ἤθελε νὰ διώξῃ ἀπὸ μπροστὰ του κάποιο τρομερὸ ὄραμα.

Κυττάζοντας ὁμως καλύτερα, ἐξηκολούθησε ὁ ἀστυνομικὸς, παρατήρησε ὅτι τὰ χέρια τοῦ νεκροῦ φοροῦσαν γάντια ἀπὸ καουτσούκ. Αὐτὰ τὰ περίφημα γάντια, τὰ ὁποῖα ἄφηναν τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα τοῦ «χεριοῦ φάντασμα».

«Ἐτσι λοιπόν ὁ κακοῦργος ἔκανε τίς δουλειές του μὲ γάντια, μὲ γραμμὲς ἀνθρώπινης ἐπιδερμίδος, πού ἄφηναν ταυτοχρόνως τὰ δακτυλικά τὸς ἀποτυπώματα!

«Κατάλαβα ὅτι τὸ «χέρι φάντασμα» ἦταν ἓνα γάντι ὅταν ἔκανα μιὰ παραβολὴ τῆς φωτογραφίας πού εἶχα τῶν ἀποτυπωμάτων μὲ τὰ ἄλλα πού συνήντησα σήμερα. Οἱ γραμμὲς ἦταν οἱ ἴδιες, ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ χέρια τοῦ Ἀνδρέα εἶναι λιγάνι πρὸ χοντρά ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ζαντρί εἶχαν παραμορφωθῇ λιγάνι οἱ γραμμὲς μὲ τὸ ἀνοιγμα τοῦ καουτσούκ. Τὸ πρᾶγμα δὲν διεκρίνετο καὶ πολὺ, ἀλλὰ γιὰ μέσα δὲν ὑπῆρχε πιά ἀμφιβολία. Ἐπρόκειτο πιά γιὰ δύο διάφορα χέρια.

«Ὁ Ἀνδρέας ἐνόησε ἀμέσως τὸ προτέρημα αὐτῶν τῶν γαντιῶν κι' ἔδωλε πρῶτα στ' ἀριστερὸ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ νεκροῦ καὶ τὸ πέρασε ἀμέσως στοῦ δικό του. Τὸ γάντι ὁμως πού βρισκότανε στοῦ δεξιῦ χέρι, ἦταν πλακωμένο ἀπὸ τὸ κορμί, κι' ἔπρεπε ν' ἀνασηκώσῃ τὸ κορμί, νὰ τραβήξῃ τὸ χέρι καὶ νὰ τὸ δγάλη. Τὸ αἶμα ὁμως εἶχε τρέξῃ καὶ τὸ γάντι πού φοροῦσε ὁ Ἀνδρέας ματώθηκε. Γι' αὐτὸ καὶ ἄφησε δίχως νὰ τὸ θέλῃ τὸ ματωμένο ἀποτύ-

πωμα επάνω στο μανίκι τή στιγμή που τραβούσε να του δγάλη το δεξι γάντι.

— Είσαθε υπέροχος, φώναξε ο 'Ασελίν.

— Τέλος αν ήθελατε και μιὰ δεδαίωσι, είπε ο Θάρπς για τήν υπόθεσι που έκανα τής εισόδου από το φεγγίτη, θα τήν βρήτε αν παρατηρήσατε ότι ψηλά στον τοίχο και πάνω σ' ένα τζάμι υπήρχε ένα δακτυλικό αποτύπωμα του γαντιού.

Δέν είχαμε παρὰ να συγχαρούμε εγκάρδια τον αστυνομικό για τήν μαθηματική ακρίβεια των υπολογισμών του και το ειδικό σύστημα συλλογισμών του.

Ο κύριος 'Αλλάρ, ο Διευθυντής τής Δημοσίας 'Ασφαλείας και ο ανακριτής τον έρώτησαν έπειτα αν μπορούσε να τους προμηθεύσει κανένα στοιχείο για τον αντίπαλο του 'Ανδρέα, τον Ζάκ Ζαντρί.

Πράγματι είχε σχηματίσει και γι' αυτόν τους όρθολογισμούς του επάνω σε μερικά στοιχεία που κατείχε, και μās είπε:

— Ο Ζάκ Ζαντρί, χρηματομεσίτης, κατεπλάγη από τήν εμφάνισι στη χρηματαγορά μερικών τίτλων τους όποιους ανεγνώρισε ως ανήκοντας στα χρεώγραφα που είχαν εξαφανισθι μαζή με το Λαμάρ.

» Επειδή ήταν ειδικός, δέν έδυσκολεύτηκε να ανεύρη τον πωλητή και να ανακαλύψη τον δυστυχή Κορμπάτ, ο όποιος όπως σās είπα όταν βρήκε το θησαυρό του Λαμάρ μέσα στο διαμέρισμά του άρχισε να εξαγρυώνη, άγνοώντας τί σημασία έχουν αυτές οι μετοχές και ότι προήρχοντο από υπεξαίρεσι.

» Μή μπορώντας λοιπόν να προσκολληθί στο σπίτι του γλύπτου, ο Ζαντρί, έλκυσθείς από το κυνήγι των εκατομμυρίων, έμπηκε ως υπηρέτης υπό το όνομα 'Αλέν Φρομάν, στο διαμέρισμα του γείτονος ενοίκου.

» Η έφεύρεσις του καουτσουκένιου γαντιού του ανήκει.

» Ο Ζαντρί έπιασε σχέσεις με τον 'Ανδρέα ως συνάδελφος υπηρέτης και γείτονας. Έμαθε τις συνήθειες του γέρου κι' έτσι ένα θράδυ κατώρθωσε να προμηθευθί το ναρκωτικό και να το ρίξη στο ποτήρι του γέρου. Φαίνεται ότι γελάστηκε όμως στη δόσι και έβριζε παραπάνω. Σκοπός του ήταν μόνο ν' αποκοιμήση τον καλλιτέχνη για να κάνη ελεύθερα τή δουλειά του.

» Μπαίνοντας όμως από τον φεγγίτη κόπηκε και γι' αυτό βρήκαμε το ματωμένο αποτύπωμα του χεριού πάνω στο πετσετάκι.

» Ο 'Ανδρέας το πρωί είδε το αποτύπωμα εκείνο αλλά μη θέλοντας να δώση άφορμή στην αστυνομία ν' ανακαλύψη τον αντίπαλό του, ο όποιος μπορούσε να μαρτυρήση το σκοπό τής επισκεψής στο διαμέρισμα, έπλυνε το πετσετάκι.

» Για τήν ίδια αιτία δέν ωμίλησε και δέν μās είπε ο 'Ανδρέας τίποτα για το σημειωματάριο, χάρις στο όποιο όμως έμαθε το όνομα του αντιπάλου του.

» Και πάλι δέν έδωσε καμμιὰ γνωριμία μόνο και μόνο για να τσακώση επ' αυτοφώρω τον άνθρωπο που του χαλούσε τα σχέδια.

» Ο Ζαντρί πάλι ήταν εκείνος ο όποιος μ' έχτύπησε μέσα από τήν πόρτα. Και τον όποιον εύρηκατε έξω από τήν πόρτα και του ζητήσατε μάλιστα και πληροφορίες αν είδε τον δολοφόνο.

Τελειώνοντας τή διήγησί του ο Ουέλλιαμ Θάρπς σηκώθηκε και πήγε στο έτελιέ όπου τον άκολουθήσαμε όλοι μας, αφήνοντας δυο χωροφύλακας να φυλάνε τον 'Ανδρέα.

Επροχώρησε τότε προς το φεγγίτη και δίχως καμμιὰ δυσκολία εσήκωσε ένα από τα τζάμια. Είδαμε τότε ότι το τζάμι έβγαине ευκολώτατα έξωτερικώς, αφήνοντας μ' αυτό τον τρόπο μιὰ θαυμασία εισοδο και έξοδο. Ο 'Ανδρέας λοιπόν, όπως και ο Ζαντρί πριν απ' αυτόν είχαν μεταχειρισθί αυτή τή δίοδο περνώντας πάνω από τή στέγη.

Έτσι εξηγείτο υπέροχα αυτό το αίνιγμα το όποιον επί αρκετές ήμέρες είχε συγκινήσει όλο το Παρίσι.

Ο φίλος μου, ως κορωνίδα των κατορθωμάτων του, κατώρθωσε έπειτα από λίγο να ανακαλύψη και το θησαυρό του τραπεζίτου Λαμάρ, τον όποιο οι δυο έγκληματιαι γύρευαν επί ματαίω δόλοκληρες νύχτες.

Με τήν ανεύρεσι αυτή κατωρθώθη να αποζημιωθούν μερικά από τα θύματα του λωποδύτου τραπεζίτου Λαμάρ.

* * *

— Αγαπητέ μου Θάρπς, τον έρώτησα, είμαι πολύ περίεργος να μάθω πώς, άμέσως από τήν αρχή, κατώρθωσες να περιγράψης με τόσο ακρίβεια τον άνθρωπο που εισεχώρησε μέσα στο διαμέρισμα του κυρίου Κορμπάτ τή νύχτα του έγκλήματος.

— Αστείο πράγμα, μου απήντησε, κóδωντας το γλύκισμα.

Γνωρίζεις τα συστήματά μου; Το άτομο αυτό, είπα, ήταν μετρίου αναστήματος, απλούστατα έπειδή αναγκάστηκε ν' ανασηκνήθι στις μύτες των ποδιών του για να φθάση και να πιάση το πάνω μέρος τής κορνίζας του κάντρου ενώ εγώ που είμαι ψηλός δέν ανασηκώθηκα καθόλου. Το ότι πάτησε στις μύτες των ποδιών το είδαμε από τα ίχνη των παπουτσιών στην καρέκλα.

» Έπειτα από τα δακτυλικά αποτυπώματα κατάλαβα το λεπτό των χεριών του.

— Με συγχωρείς, άλλ' αφού ο άνθρωπος φορούσε γάντια από καουτσούκι;

— Έ, είναι τόσο λεπτό το καουτσούκι που δέν χοντραίνει τα χέρια καθόλου.

— Καλά πώς κατάλαβες ότι δέν είχε μουστάκια;

— Το κατάλαβα από ένα αποσίγαρο που βρήκα. Τώχες κα-

πνίσει μέχρι την άκρη, αν είχε μουστάκι, δεν θα μπορούσε να το καπνίσει τόσο πολύ.

—Τέλος γιατί έδεθαίωσες τόσες πολλές φορές την άθωότητα του Άνδρέα, του υπηρέτου, αφού ήταν ένοχος;

—Γιατί δεν ήταν ακόμα ένοχος, Λύνχαμ, μ' απήντησε αὐστηρά ὁ Θάρπς. Ἡ πρόθεσίς του νὰ κλέψῃ ἕνα θησαυρὸ δὲν ἦταν ἕνα ἐγκλημα. Ὁ Ἀνδρέας ἐγινε ἐγκληματίας σήμερα τὸ πρωτὶ, καὶ μονάχα μὲ τὸ φόνο τοῦ ἀντιπάλου του καὶ μάλιστα γιὰ νὰ ἀμυνθῇ.

»Πάντως ὁ Ἀνδρέας δὲν ἦταν φύσις κακοποιοῦ ὅπως ὁ ἄλλος πού γύρεψε δύο φορές νὰ μὲ ξεμπερδέψῃ.

»Λύνχαμ, κύτταξε τὶ ὠραῖος καιρὸς. Τὶ θὰ ἔλεγες ἂν ἔπειτα ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τίς συγκινήσεις κάναμε ἕνα ὠραῖο περίπατο στὸ δάσος τῆς Μπουλόν... μὲ ἀμάξι;

—Δέχομαι εὐχαρίστως, εἶπα γελῶντας. Θὰ μπορέσω νὰ πο-
λαύσω εὐχάριστα, σήμερα, ἕνα τέτοιο περίπατο!

ΤΕΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ἘΝ ΛΥΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἔχετε ἥσυχη τὴ συνείδησί σας ὅτι οἱ προμηθευταὶ σας
δὲν σᾶς γελοῦν, εἴτε ἀπὸ λάθος εἴτε ἐπιτήδες, στὴν τιμὴ
ἐνὸς πράγματος πού ἀγοράζετε, χρησιμοποιῶντας τὸ

ΑΛΕΞΙΚΛΟΠΟΝ

Γιατὶ σ' αὐτὸ βρίσκετε τὴν ἀξία τοῦ πράγματος πού θὰ
φωνίσετε, χωρὶς νὰ κάμετε τὸν παραμικρὸ λογαρισμὸ, μὲ-
χρι δραμιοῦ καὶ μέχρι λεπτοῦ.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ: Θέλετε νὰ μάθετε πόσο πρέπει νὰ
πληρώσετε γιὰ μιὰ ὀκτὼ καὶ ἑκατὸν ἐξήντα πέντε δραμὰ ἀρνὶ
πού πουλιέται 58 δραμὰς τὴν ὀκτὼ. Τὸ ΑΛΕΞΙΚΛΟΠΟΝ
σᾶς δίνει ἁ μ ἑ σ ω ς τὴν τιμὴ: δραμὰς 80.50. Κι' εἶσι πλη-
ρῶντε καὶ φεύγετε, βέβαιος ὅτι δὲν . . . ἔγινε λάθος.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ & ΠΩΛΕΙΤΑΙ
Εἰς ὅλα τὰ περίπτερα τὸ

ΑΛΕΞΙΚΛΟΠΟΝ

Εἰς κομψοτάτον τευχὸς τῆς ΤΣΕΠΗΣ

ΤΟ ΠΟΔΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Τοῦ διασημοῦ ἀστυνομικοῦ συγγραφέως ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ-Υ-Λ

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη... ὁ διάσημος
ἀστυνομικὸς Σέρλοκ Χόλμς εἶχε
πάθει ἀπὸ μιὰ ὑπερέντασι τῶν νεύ-
ρων, ἀπὸ μιὰ ὑπερκόπῃσι σωματι-
κῇ καὶ ὁ δόκτωρ Ἀγκάρ τοῦ Λον-
δίνου τοῦ συνέστησε νὰ πομακρυν-
θῇ ἀπὸ τὴν πόλι καὶ νὰ κἀνῃ ἕνα
ταξιδάκι ἀναφυχῆς.

Τοῦ συνέστησε μάλιστα νὰ
πάη σὲ κάποιο χωριουδάκι παρα-
θαλάσσιο.

Ἀρχίζε ἡ ἀνοιξις, κ' ἔτσι μιὰ
μέρα κατὰ τὴν ὥραία αὐτὴ ἐποχὴ
τοῦ ἔτους ξεκινήσαμε καὶ βρεθῇ-
καμε ἐκεῖνος κ' ἐγὼ, ἐγκατεστη-
μένοι σὲ μιὰ μικρὴ ἑπαυλὶ στὸν
κόλπο τοῦ Πολντόν, πίσω στὸ
ἀκροτήριο τοῦ Κορνουά.

Ἦταν μιὰ ὑπέροχη τοποθεσία
πού συμφωνοῦσε καθ' ὅλα μὲ τὴν
ψυχικὴ διάθεσι τοῦ ἀσθενοῦς μου.
Τὸ σπιτάκι ἦταν μικρό, ἀσπι-
σμένο μὲ ἀσβέστη, ὑψωνόταν
ἐπάνω σ' ἕνα βραχάκι ὀλοπρά-
σινο. Ἀπὸ τὸ παράθυρο βλέπαμε
ἀπέναντί μας κάτι ξερονήσια.

Ὅλη ἡ περιφέρεια ἐκείνη ἦταν
γεμάτη ἀπὸ χωριουδάκια πού τὸ
καθένα εἶχε τὸ ἐκκλησιάκι τοῦ μὲ
τὸ καμπαναριὸ τοῦ. Ἐνα ἀπὸ
τὰ πιὸ κοντινὰ αὐτὰ χωριά, τὸ
Βάρθα, συγκέντρωνε γύρω ἀπὸ
μιὰ ἀρχαία ἐκκλησία, πρασινι-
σμένη ἀπὸ τὸ χρόνο, μερικὰ σπι-
τια ἐνὸς μικροῦ λαοῦ διακοσίων
ψυχῶν. Ὁ ἐφημέριος τοῦ χωριοῦ,
ἱερεὺς Ρούντνεη εἶχε γνωριστῇ μὲ
τὸ Χόλμς, ἐπειδὴ ἦταν γνώστης
τῆς ἀρχαιολογίας.

Κάθε φορὰ πού μᾶς προσκαλοῦ-
σε νὰ πάρουμε τὸ τσαβὶ σπιτίτου,
συναντούσαμε ἐκεῖ καὶ κάποιοι

κύριο Μορτίμερ Τριγενῆ, ὁ ὁποῖος
εἶχε νοικιάσει δύο δωμάτια στὸ
σπίτι τοῦ παπᾶ. Δὲν εἶχε μόνο
τὴν εὐχαρίστησι τοῦ ἐνοικίου ὁ
παπᾶς ἀλλὰ καὶ τῆς συντροφιάς
πού τοῦ ἔκανε αὐτὸς ὁ ξερακία-
νός, μελαχροινὸς κύριος πού φο-
ροῦσε διαρκῶς γυαλιὰ.

Θυμᾶμαι ὅτι κάθε φορὰ πού
πηγαίναμε, ἐνῶ ὁ ἐφημέριος χα-
νόταν μέσα σὲ συζητήσεις, αὐτός,
ὁ κύριος Μορτίμερ Τριγενῆ, κλει-
δωνότανε μέσα στὸν ἑαυτοῦ του,
μὲ τὰ μάτια ἀφηρημένα καὶ φαι-
νόταν νὰ σκέπτεται διαρκῶς κά-
θε ἄλλο παρὰ ἐκεῖνα πού κουβεν-
τιάσαμε ἐμεῖς.

Τὴν Τρίτη, 16 Μαρτίου μόλις
εἶχαμε τελειώσει τὸ πρωινὸ μᾶς
πρόγευμα, ὁ Χόλμς καὶ ἐγὼ, ὁ
ἐφημέριος καὶ ὁ κύριος Τριγενῆ,
μπήκαμε ξαφνικὰ μέσα στὸ μικρὸ
μᾶς σαλόνι.

—Κύριε Χόλμς, εἶπε ὁ παπᾶς,
τὴν περασμένη νύχτα συνέβη κά-
ποιο τραγικὸ περιστατικόν. Εἶναι
ἡ πιὸ περίεργη, ἡ πιὸ τρομαρὴ
ὑπόθεσι. Φαίνεται ὅτι σᾶς ἀδη-
γησέ ἐδῶ ἡ Θεῖα Πρόνοια γιὰ τὴν
μονάχα ἐσεῖς σὲ ὅλη τὴν Ἀγγλία
θὰ μπορέσετε νὰ μᾶς προσφέρε-
τε βοήθεια.

Ἐγὼ ἐκύτταξα ἐκεῖνον τὸν Τρι-
γενῆ μ' ἕνα μάτι λοξό. Δὲν ξαίρω
γιατὶ δὲν τὸν χώνευα. Τέλος ὁ
Χόλμς τοὺς ἔδειξε τὸν καναπέ
καὶ τοὺς εἶπε νὰ καθίσουν. Ὁ
Τριγενῆς φαίνοταν πὼς ἦταν πῶς
πολιτισμένος ἀπὸ τὸν παπᾶ, πάν-
τωςτὰ χέρια τουποῦ τρέμαν, ἡλάμ-

ψι τῶν ματιῶν του ἔδειχναν ὅτι κι' αὐτὸς ἐνοιῶθε τὴν ἴδια συνκίνησι με τὸν παπᾶ.

—Θέλετε νὰ μιλήσετε, εἶπε, σὸ σύντροφό του ἢ προτιμᾶτε νὰ μιλήσω ἐγώ;

Ο Χόλμς ἐπενέβη:

—“Ὁ, τι κι' ἂν συμβαίνει κι' ἐπειδὴ μᾶλλον ἐσεῖς θάνακαλύψατε τὸ πρᾶγμα, ὁ δὲ παπᾶς θὰ τὸ ἀκούσει, τὸ προτιμότερο εἶναι νὰ μᾶς τὰ πῆτε ἐσεῖς.

Ἐκύτταξα καὶ τοὺς δυὸ ἐκείνους ἀνθρώπους. Τοὺς φάνηκε ἀμέσως περιεργο πῶς ὁ φίλος μου κατάλαβε ἀμέσως ποιὸς ἦ-ξαιρε τὰ λιγώτερα καὶ ποιὸς τὰ περισσότερα.

Τὸ καλύτερο εἶναι, νομίζω, εἶπε ὁ ἐφημέριος ὅτι ἐγὼ πρέπει πρῶτα νὰ πῶ μερικά λόγια. “Επειτα θὰ κρίνετε ἂν σὰς χρειάζονται οἱ λεπτομέρειες τοῦ κ. Τριγενῆ, κι' ἂν πρέπει νὰ βιαστοῦμε καὶ τρέξουμε σὸν τόπο πού ἐξελίχθη τὸ ἀκατανόητο αὐτὸ δράμα. Μάθετε, λοιπόν, ὅτι ὁ φίλος μου ἐπέρασε τὴ χθεσινὴ βραδυὰ του με τοὺς δυὸ ἀδελφούς του “Ὁβεν καὶ Τζῶρτζ, καὶ με τὴν ἀδελφή του Μπρέντα σὸ σπίτι τους σὸ Βάρθα κοντὰ στον παλιὸ σταυρό. Τοὺς ἄφησε κατὰ τίς δέκα στὴν τραπεζαρία. “Ἦσαν εὐθυμοί, ὑγιεῖς καὶ παίζανε μάλιστα χαρτιά. Σήμερα τὸ πρωῒ, σηκώθηκε πρωῒ ὅπως συνήθως, ἔκανε ἕνα μικρὸ περίπατο πρὶν τὸ πρόγευμα, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ χωριοῦ Βάρθα, ὅταν ὁ γιατρός Ρισάρ, ἐρχόμενος πίσω του με ἀμάξι, τὸν πληροφόρησε ὅτι ἔστειλαν νὰ τὸν φωνάξουν ἐπειγόντως. Φυσικά ὁ κ. Τριγενῆς ἀνέβηκε στ' ἀμάξι καὶ πῆγε με τὸν γιατρό. “Εἶνα θέαμα φρικιαστικὸ τοὺς περίμενε. Τὰ δυὸ τοὺς ἀδελφὰ καὶ ἡ ἀδελφή ἦσαν ἀκόμη στὶς θέσεις τους, ὅπως τοὺς ἄφησε πού παίζανε χαρτιά. Τὰ χαρτιά ἦσαν μακριὰ τους σκόρπια. Τὰ κερὰ εἶχαν καὶ μετρητὰ τέλους. Κι' ἐνῶ ἡ ἀδελφή τους εἶχε πέσει στὰ πλάγια πάνω στὴν καρέκλα τῆς νεκρῆς, οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἀπέναντι τῆς γελοῦσαν, φωνάζανε, τραγου-

δοῦσαν δίχως λογικὸ. Καὶ οἱ τρεῖς τους, οἱ δυὸ τρελλοὶ καὶ ἡ νεκρὴ εἶχανε πάνω στὰ πρόσωπα τους κάποιο ἀποτύπωμα τρομάρας. Στὸ σπίτι δὲν ὑπῆρχε παρὰ μιὰ γρηῃ μαγειρίσσα. Ἐδήλωσε ὅτι ὅλη τὴ νύχτα κοιμήθηκε τόσο βαθειά, πὺ δὲν τὴν τάρανε κανένας θόρυβος. Οὔτε ἔκλεψαν, οὔτε μετακίνησαν τίποτα ἀπὸ τὴ θέσι του. Εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς πῶς μπορεῖ νὰ ὑπῆρξε κάτι πού νὰ τοὺς τρόμαξε τόσο πολὺ καὶ νὰ τρελλαθοῦν δυὸ ἄντρες καὶ νὰ μείνῃ νεκρὴ μιὰ γυναῖκα. Αὐτὴ εἶναι ἡ κατάστασις κύριε Χόλμς. Βοηθήστε μας νὰ τὴν ξεκαθαρίσωμε.

—Πράγματι, ἡ ὑπόθεσις εἶναι πολὺ περιεργὴ μουρμούρισε ὁ Χόλμς. Ἐπῆγατε ἐσεῖς ἐκεῖ κάτω πανιερώτατε;

—“Ὁχι. Μοῦ τὰ εἶπε ὅλα ὁ κ. Τριγενῆς καὶ τρέξαμε ἀμέσως νὰ σὰς βροῦμε.

—Πόσο ἀπέχει τὸ σπίτι πού συνέβησαν αὐτά;

—“Ἐνα μίλλι περίπου μέσα στὰ χωράφια.

—Θὰ πάμε ὅλοι μαζί, ἀλλὰ προτίστως ἔχω νὰ σὰς ὑποβάλω κατὰ ἐρωτήσεις κ. Τριγενῆ.

Μέχρι στιγμῆς ὁ κ. Τριγενῆς δὲν εἶχε πῆ τίποτα. Βέβαια ἡ ταραχὴ του φαινόταν νὰ ἦταν πὺ μεγάλη ἀπὸ τοῦ παπᾶ. Τὰ χέρια τριβανε τὸ ἕνα τᾶλλο, τὰ χεῖλη του τρέμανε. Καὶ στὰ μάτια ὑπῆρχε ἀκόμα τὸ φρικτὸ ὄραμα πού εἶχε δι.

—Ρωτῆστε με ὅ, τι θέλετε, κύριε Χόλμς. Αὐτὸ πού εἶδα εἶναι τρομερό. Θὰ σὰς ἀπαντήσω με ὅλη τὴν εὐλικρίνεια.

—Διηγηθῆτε μου τὴ χθεσινὴ βραδυὰ.

—“Ε, λοιπόν, ὅπως σὰς εἶπε ὁ ἐφημέριος, ἐδείπνησα οἰκογενειακῶς. Μόλις τέλειωσε τὸ δεῖπνο, ὁ μεγαλύτερός μου ἀδελφὸς ἐπρότεινε νὰ παίξουμε οὔιστ. “Ἦταν ἡ ὥρα ἐννέα. Στὶς δέκα καὶ τέταρτο σηκώθηκα νὰ φύγω. “Αφῆσα λοιπὸν τοὺς δικούς μας στὴν τραπεζαρία νὰ παίζουνε χαρτιά εὐθυμοί,

—Ποιὸς σὰς συνώδεψε;

—Κανείς. “Ἡ κυρία Πόρτερ ἦδη κοιμότανε. Σηκώθηκα λοιπὸν μόνος μου, κι' ἔκλεισα πίσω μου τὴν πόρτα. Τὸ παράθυρο τῆς τραπεζαρίας ἦταν κλειστὸ μὰ δὲν εἶχαν κατεβάσει τὰ στόρια Σήμε-ρα τὸ πρωῒ πού ξανσπῆγα δὲν εἶδα τίποτα τὸ ἰδιαιτέρου, οὔτε πρὸς τὴ μεριὰ τῆς πόρτας, οὔτε σὸ παράθυρο. Δὲν ὑπῆρχε τίποτα πού νὰ μ' ἔκανε νὰ πιστέψω ὅτι μῆκε κανένας ξένος μέσα σὸ σπίτι. Καὶ ὅμως τὰ δυὸ μου ἀδέλφια καθόντουσαν στὶς ἴδιες τους θέσεις, τρελλοὶ ἀπὸ τὸν τρόμο. “Ἡ Μπρέντα νεκρὴ, τὸ κεφάλι τῆς γυρτὸ σὸ χέρι τῆς πολυθρόνας. Εἶναι ἕνα θέαμα πού δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ.

—Τὰ πράγματα ὅπως μοῦ τὰ παρουσιάσατε εἶναι πράγματι τρομερά, ἀλλὰ καὶ περιεργὰ εἶπε ὁ Χόλμς. Δὲν σὰς κάνουν νὰ ὑποθέσετε τίποτα;

Εἶναι κάτι τὸ ὑπερφυσικὸ κύριε Χόλμς. Μονάχα ὁ διάβολος θὰ μπορούσε ν' ἀνακατεῦθε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Τί νὰ συνέβη σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο πού νὰ τοὺς κάνη νὰ χάσουν τὸ λογικὸ τους; Ποιὰ ἀνθρώπινη ἐπέμβασις μποροῦσε νὰ δώσῃ ἕνα τέτοιο ἀποτέλεσμα;

—“Ἄν ἡ ὑπόθεσις ἀποκλείη κά-θε ἀνθρώπινη ἐπέμβασις, φοβᾶμαι μήπως δὲν ἀποκλείει καὶ τὴ δική μου, εἶπε ὁ Χόλμς. Πρέπει νὰ ἐξαντλήσουμε τίς φυσικὰς ἐξηγήσεις πρὶν νὰ σταματήσωμε σὲ μιὰ τέτοια θεωρία. “Ὅσον ἀφορᾶ ἐσὰς, κ. Τριγενῆ, ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ τὰ πηγαίνατε καλὰ μετὰ τὴν οἰκονεία σας γιὰ νὰ ζῆτε χωρὶα ἀπ' αὐτούς.

—Πράγματι, κύριε Χόλμς, εἶναι μιὰ πολὺ παλιὰ ὑπόθεσις. Ἐκμεταλλευόμαστε ἀπὸ κοινὸν ἕνα μεταλλεῖο κασιτέρου σὸ Πέντρουθ. Τὸ πουλήσαμε σὲ μιὰ ἐταιρία κι' ἀποτραβηχθήκαμε ἐπειδὴ εἶχαμε πιά τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι τὸ μοῖρασμα ἔφερε μερικὰς δυσκολίας μεταξὺ μας. “Αλλὰ τὰ συγχωρήσαμε, τὰ ξεχάσαμε. Σήμερα εἴμαστε οἱ καλύτεροι

φίλοι.

—Γιὰ νὰ ἐπανέλθωμε στὴ χθεσινὴ βραδυὰ δὲν μπορεῖτε νὰ θυμηθῆτε καμμιά λεπτομέρεια πού νὰ μπορῇ νὰ διαφωτίσῃ τὸ δράμα; Σκεφθῆτε.

—Δὲν θυμᾶμαι τίποτα, κύριε.

—Βρήκατε τ' ἀδέλφια σας σὲ καλὴ κατάστασι;

—Σὲ ὑπέροχη.

—Μήπως ἦσαν ἀνθρώποι νευρικοί; Μήπως φοβόντουσαν ποτέ γιὰ κανένα κίνδυνο;

—Ποτέ.

—“Ὅτε δὲν ἔχετε τίποτα νὰ μοῦ πῆτε πού νὰ με καθοδηγήσῃ;

—“Υπάρχει κάτι πού σκέφτηκα, εἶπε ἐπιτέλους ὁ Τριγενῆς. “Ὅπως καθόμουν σὸ τραπέζι, ἡ πλάτη μου ἦταν γυρισμένη σὸ παράθυρο. “Ὁ ἀδελφός μου Τζῶρτζ με τὸν ὅποιο παίζαμε συντροφικὰ καθόταν ἀπέναντί μου. Γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶδα τὸν ἀδελφὸ μου νὰ κυττάζῃ πίσω μου προσεχτικὰ. Γύρισα κι' ἐγὼ νὰ δῶ τί κυττάζῃ. Τὸ παράθυρο ἦταν κλειστὸ, ἀλλὰ δίχως τὰ στόρια. Εἶδα κάτι νὰ περνᾷ ἀπέξω σὰ σκιά ζώου, ἀνθρώπου, δὲν ξαίρω. “Ὅταν ρώτησα τὸν ἀδελφὸ μου τί κύτταζε κι' αὐτὸς, μοῦ εἶπε τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Αὐτὸ εἶχα νὰ πῶ.

—Καὶ δὲν κυττάξατε νὰ δῆτε τί ἦταν;

—“Ὁχι. Δὲν δώσαμε σημασία σὸ πρᾶγμα.

—Κι' ἔτσι τὴν ὥρα πού φεύγατε δὲν εἶχατε κανένα προαίσθημα δυστυχίματος;

—Κανένα.

—Δὲν καταλαβαίνω, πῶς σήμε-ρα τὸ πρωῒ πληροφωρήθηκα τόσο νωρίς αὐτὴ τὴν εἰδησι.

—Συνηθίζω νὰ σηκώνωμαι πολὺ πρωῒ καὶ νὰ κάνω ἕνα περίπατο πρὶν τὸ πρόγευμα. Μόλις εἶχα κάνει μερικά βήματα καὶ με συνάντησε ὁ γιατρός με τ' ἀμάξι του καὶ μ' ἀνέβασε ἐπάνω. Μοῦ εἶπε λοιπὸν ὅτι ἡ κυρία Πόρτερ τοῦ εἶχε στείλει ἕνα μικρὸν καὶ τὸν παρακάλοῦσε νὰ σπεύσῃ τὸ γρηγορώτερο. Μόλις φθάσαμε, μῆκαμε ἀμέσως σὸ δωμάτιο.

Τὰ κεριά καὶ ἡ φωτιά θὰ εἶχανε σβύσει δυὸ ὥρες πρίν. Τ' ἀδέλφια μου καὶ ἡ ἀδελφή μου θὰ ἔμειναν ἐκεῖ μέσα στὸ σκοτάδι περὶπου δυὸ ὥρες, μέχρι πού νὰ φέξῃ. Κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ γιατροῦ, ἡ Μπρέντα εἶχε 6 ὥρες πού ἦταν πεθαμένη. Κανένα σημάδι στὸ κορμί. Ἀλλά... τί ἔκφρασις φρίκης ἦταν αὐτὴ στὸ πρόσωπό της; Ὁ Τζῶρτζ καὶ ὁ Ὁβεν τραγουδοῦσαν καὶ βγάζαν κραυγὲς σάν πίθηκοι. Ἀ, εἶναι φρικτό, φρικτό! Ὁ γιατρός λιγοθύμησε, δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ κι' ἐκύλισε πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα.

—Περίεργο, πολὺ περίεργο, μουρμούρισε ὁ Χόλμς, καὶ σηκώθηκε. Πρέπει νὰ πάμε ἐπὶ τόπου. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἔχω ξανακούσει παρόμοια πράγματα.

Τὴν ὥρα πού φτάναμε στὸ σπίτι, κάναμε τόπο νὰ περάσῃ κά-

ποιο κλειστό ἀμάξι. Μέσα ἀπὸ τὰ τζάμια εἶδαμε δυὸ μάτια πού πετοῦσαν φλόγες, δυὸ σειρὲς δόντια κι' ἕνα μορφασμὸ ἀποτρόπαιο πάνω στὴν ὅλη φυσιογνωμία.

—Τ' ἀδέλφια μου! φώναξε ὁ Τριγενῆς κατάχλωμος.

Εἶδαμε τ' ἀμάξι ν' ἀπομακρύνεται καὶ προχωρήσαμε στὸ σπίτι. Μιὰ ωραία μεγαλοπρεπὴς ἔπαυλις ἀνάμεσα σ' ἕνα τεράστιο κήπο, γεμᾶτο λουλούδια. Τὸ παράθυρο τῆς τραπέζαρίας ἔβλεπε πρὸς τὸν κήπο. Κατὰ τὸν Τριγενῆ, ἀπὸ κεῖ φάνηκε ἴσως ἡ τρομερὴ ἐμφάνισις πού ἔκανε τὸ μυαλό τῶν ἀδελφῶν του νὰ σαλέψῃ καὶ νὰ σκοτώσουν τὴν ἀδελφή τους ἀπὸ τὴν τρομάρια τους. Δὲν περάσαμε τὸ κατώφλι, παρὰ ἀφοῦ προηγουμένως ὁ Χόλμς ἐξήτασε καλὰ ὅλο τὸ τριγύρω κατὰφυτο ἔδαφος. Ἦταν τόσο ἀπησχολημένος πού σκουντούφλησε πάνω σ' ἕνα καταβρεχτήρι. Μέ-

σα στὸ σπίτι βρήκαμε τὴ γρηῃ ἀ κυρία Πόρτερ, ἡ ὁποία φρόντιζε μέ μιὰ νέα ὑπηρετρία γιὰ ὅλο τὸ σπίτι. Ἀπῆλθῃσε μέ θάρρος σὲ ὅλα τὰ ἐρωτήματα τοῦ Χόλμς. Δὲν ἄκουσε τίποτα τὸ περίεργο τῆς νύχτας. Ποτέ οἱ κύριοι τῆς δὲν τῆς φάνηκαν τόσο εὐθυμοὶ καὶ εὐτυχισμένοι ὅσο τὶς τελευταῖες αὐτὲς ἡμέρες. Τὸ πρωῒ, ὅταν ἐμπήκε στὴν τραπέζαρία, εἶδε τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο σὺμπλεγμα τῶν τρελλῶν καὶ τῆς νεκρῆς. Λιγοθύμησε. Ὁ

ταν συνήλθε ἄνοιξε τὸ παράθυρο γιὰ νὰ μπῇ ὁ ἀέρας κι' ἐπειτα ἔστειλε νὰ φωνάξῃ τὸ γιατρό. Ἀν θέλαμε νὰ δοῦμε τὴ νεκρὴ μπορούσαμε νὰ πάμε ἐπάνω πού τὴν εἶχαν μεταφέρει. Ὅσο γιὰ τοὺς δυὸ ἀδελφούς, χρειάστηκαν τέσσερες ἄντρες γεροὶ γιὰ νὰ τοὺς κλείσουν μέσα στ' ἀμάξι. Ἡ κυρία Πόρτερ εἶπε ἐπιπλέον ὅτι δὲν μπορούσε νὰ μείνῃ πιά οὔτε στιγμὴ στὸ σπίτι κι' ὅτι θάφευγε τὸ ἀπογευμα γιὰ τὸ χωριό της.

Ἀνεβήκαμε νὰ ἐξετάσουμε τὸ σῶμα τῆς νεκρῆς. Ἡ δεσποινὶς Τριγενῆ ἦταν ἕνα πολὺ ωραῖο κορίτσι. Ἐπειτα κατεβήκαμε πάλι στὸ σαλόνι.

Ὁ Χόλμς ἐπήγαινε, ἐρχότανε, ἐξέταζε, κάπνιζε. Ξαφνικά ἐρώτησε:

—Γιατί ἀνάψανε φωτιά; Τὴν ἀνοίξῃ ἀνάβουν φωτιά;

Ὁ κύριος Τριγενῆς τοῦ ἐξήγησε ὅτι ἀπὸ θράδα ἔκανε ψύχρα. Ὅταν ἦρθε ἐκεῖνος εὐρήκε τὴν φωτιά ἀναμμένη.

—Καὶ τώρα, τί θὰ κάμῃς, Χόλμς; ἐρώτησα ἐγώ.

Ὁ φίλος μου χαμογέλασε καὶ εἶπε:

—Δὲν ἔχομε νὰ κάνουμε τίποτ' ἄλλο ἐδῶ. Κύριοι, μέ τὴν ἀδειά σας, πηγαίνομε σπίτι μας κι' ἂν σὰς χρειαστοῦμε θὰ σὰς φωνάξουμε ἡ... καὶ θάρθουμε νὰ σὰς βροῦμε. Καλημέρα σας, κύριοι...

Ἐπὶ τρεῖς ὥρες ἐκάπνιζε διαρκῶς, ὅταν γυρίσαμε σπίτι μας. Μὲ τὸ βλέμμα ἀφηρημένο εἶχε ριχτῇ σὲ σκέψεις. Δὲν ἐβγάλε μιὰ λέξη. Ξαφνικά, ἀκουμπώντας τὴν πίπα του πάνω στὸ τραπέζακι, σηκώθηκε.

—Δὲν πάμε καλά, Οὐάτσον, μοῦ εἶπε γελώντας. Πάμε νὰ κάνουμε κανένα περίπατο στὴν ἀμμουδιά. Πάμε ν' ἀναπνεύσουμε ἀέρα καθαρό. Κι' ὅταν εἶναι νάρθη, θάρθη στὴν ὥρα του αὐτοῦ πού γυρεύομε μέσα στὴ σκέψι μας.

Ἀφοῦ κάναμε μερικές βόλτες, καθήσαμε πάνω στὰ βραχάκια.

—Καὶ τώρα ἂς συζητήσουμε μέ ὅλη τὴν ἡσυχία μας. Ἐν πρώτοις θέτω τὸ ζήτημα ὅτι οὔτε ἐγώ οὔ-

τε κι' εὖ παραδέχεσαι τὴν ἐπέμβασι τοῦ διαβόλου μέσα στὶς ὑποθέσεις τῶν ἀνθρώπων. Ἀς ἀρχίσωμε ἀπὸ τοῦ νὰ διαγράψωμε τὴν ἐκδοχὴ αὐτὴ ἀπὸ τὰ χαρτιά μας. Ὁραῖα! Τί μὰς μένει; Ὅτι τρία πρόσωπα περιήλθον σὲ μιὰ φρικτὴ κατάστασι ἀπὸ μιὰ ἀνθρωπινὴ ἐπέμβασι, συνειδητὴ ἢ ἀσυνειδητὴ. Ἐτοι, μάλιστα. Ἀρχίζομε νὰ ἔχωμε τὶς βάσεις μας. Γί συνέβῃ, λοιπόν; Ἀν ὁ κύριος Μορτίμερ Τριγενῆς λέγῃ τὴν ἀλήθεια, τὸ γεγονός ἐγίνε ἀμέσως μόλις ἔφυγε. Αὐτὸ εἶναι ἕνα ἐνδιαφέρον σημεῖον. Ἀσφαλῶς τὸ διάστημα δὲν θὰ ἦταν παρὰ μονάχα μερικὰ λεπτά. Τὰ χαρτιά βρίσκονται ἀκόμη ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ἡ ὥρα πού πηγαινάν γιὰ ὕπνο ἦταν ἤδη περασμένη. Ἐν τούτοις, οὔτε τ' ἀδέλφια οὔτε ἡ ἀδελφὴ ἀλλάξαν θέσι, οὔτε μετατόπισαν τὶς καρέκλες τους. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι τὸ πρᾶγμα γίνθηκε ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ κυρίου Τριγενῆ καὶ ὅτι στὶς 11 εἶχε ἤδη γίνῃ.

» Ἀφοῦ φθάσαμε μέχρι ἐδῶ μέ τὴ λογικὴ τώρα πρέπει νὰ προχωρήσουμε. Πρέπει νὰ παρακολουθήσωμε τὶς κινήσεις τοῦ κυρίου Τριγενῆ. Εὐκολο πρᾶγμα. Ἀπὸ ὅ,τι εἶδα φαίνεται ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸν ὑποπτεύωμαστε. Θυμῶσαι τὸ πρωῒ πού ἔκανα τὸν ἀφηρημένο κι' ἀναποδογύρισά τὸν καταβρεχτήρι. Ἦταν γιὰ νὰ μευσκέψω τὸ ἔδαφος καὶ νὰ δῶ εὐκολώτερα τὸ ἀποτύπωμα τοῦ παπουτιοῦ του. Τὸ εἶδα. Εἶδα καὶ ἰὰ ἄλλα τῆς νύχτας. Λοιπόν ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἐγύρισε πολὺ βιάστικα στὸ σπίτι τοῦ ἐφημερίου.

» Ἀν λοιπόν αὐτὸς δὲν ἀνακατέυτηκε στὴν ὑπόθεσι, ἂν τὸ κακὸ προήλθε ἀπὸ ξένο πρόσωπο, μέ ποῖο τρόπο πρέπει νὰ βρεθῇ αὐτὸ τὸ πρόσωπο, καὶ πῶς νὰ ἐξηγηθῇ ὁ τρόμος τὸν ὁποῖο ἐπροξένησε; Δὲν πρέπει νὰ λάβωμε ὑπ' ὄψιν μας τὴν κυρία Πόρτερ, εἶναι μιὰ ἀκίνδυνη γυναῖκα. Ὑπάρχει τίποτα ὅμως πού μὰς βεβαιοῖ ὅτι ἕνας ξένος μπόρεσε νὰ

γλυστρήση μέχρι τὸ παράθυρο τοῦ κήπου καὶ μ' ἕνα οἰονδήποτε μέσον νὰ προξένησε μιὰ τρομερὴ ἐντύπωση στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τόσο πού νὰ τοὺς τρελλάνη; Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι δὲν ἔχομε καμμιὰ ἀλλή ἐνδειξὶ παρὰ μόνάχα ἐκείνη πού μᾶς ἔδωσεν ὁ Τριγενῆς. Μᾶς εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του παρατήρησε ἀπέξω ἀπὸ τὸ παράθυρο μιὰ σκιά. Πολὺ περίεργο, γιατί ἡ νύχτα ἦταν βροχερή, σκοτεινὴ. Ἐνα πρόσωπο πού θέλει νὰ τρομοκρατήσῃ κάποιον προχωρεῖ καὶ κολλᾷ τὴ μούρη του στὸ τζάμι. Τὸ παράθυρο ὅμως εἶναι ἀπὸ κάτω ὅλο φυτεμένο με λουλούδια σ' ἀπόστασι ἐνὸς μέτρου πρὸς τὰ ἔξω καὶ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἴχνος οὔτε λουλουδι χαλασμένο. Εἶναι λοιπὸν ἐντελῶς ἀπίθανο ὅτι κάποιος ἀπὸ τόσο πολὺ μακρὰ δυσδιάκριτος νὰ προξενήσῃ τρόμο. Βλέπεις λοιπὸν σέ πόσο δύσκολη θέσι μᾶς φέρνει αὐτὴ ἡ δουλειὰ Οὐάτσον;

—Βέβαια τὰ πράγματα δὲν εἶναι καὶ τόσο καθαρὰ.

—Ἐν τούτοις μᾶς χρειάζονται ἀκόμα μερικά στοιχεῖα γιὰ νὰ μὴ λεμε ὅτι εἶναι καὶ ἀδύνατο. Νομίζω πὺς ἂν ψάξῃς μέσα στὰ ἀρχεῖα σου Οὐάτσον θὰ βρῇς μιὰ περίπτωσι ἐξ ἴσου μυστηριώδη, πάντως τώρα φθάσαμε μέχρι ἐδῶ. Τώρα ἂς ἀναβάλωμε τὴν ὑπόθεσι μέχρις ὅτου βροῦμε κι' ἄλλα βοηθητικὰ στοιχεῖα.

Πάντως δὲν ἀργήσαμε νὰ βροῦμε κάτι.

Τὸ ἀπόγευμα μᾶς ἐπεσκέφθη κάποιος. Ἀπὸ τὴν κορμοστασιά του, τὸ γιγάντιο κορμὶ του πού ἔφθανε σχεδὸν μέχρι τὸ ταβάνι, τὸ διαρκῶς ἀναμμένο τσιγάρο στὸ στόμα του, γνωρίσαμε τὸν ἱατρὸ Λεὼν Στέρν, τὸ μεγάλο ἐξερευνητὴ καὶ κυνηγὸ λεόντων, πού μιλοῦσε διαρκῶς γι' αὐτὸν ὅλος ὁ Τύπος. Παραξενευτήκαμε οὐ τὸν εἶδαμε, γιατί δὲν ἔκανε ποτέ του σχέσεις καὶ γιὰ νὰ μὴν

κάθεται σὲ σπίτια ὅταν ἔφθανε στὴν Εὐρώπη, ἔστηνε τὴ σκηνὴ του κάπου ἔξω μακριὰ στὰ χωράφια. Πολὺ περισσότερο κατεπλάγημεν ὅταν ἐρώτησε τὸν Χόλμς μ' ἐνδιαφέρον, ἂν ἔκανε καμμιὰ πρόοδο εἰς ἐρευνές του, σχετικῶς με τὸ πρῶνὸ περιστατικόν.

—Ἡ ἀστυνομία δὲν θὰ βρῇ ποτέ της τίποτα, γι' αὐτὸ βασιζομαι σὲ σᾶς. Ἐχὼ ἀρκετὰ καλὰ γνωρίσει τὴν οἰκογένεια αὐτὴ, μερικὲς ἡμέρες πού ἔμεινα ἐδῶ, συνδεόμεθα ἐξ ἄλλου με συγγένεια, εἶναι ἑαδελφία μου. Τὸ πλῆγμα αὐτὸ ἐναντίον των ἀπήχησε καὶ ἐπάνω μου. Σᾶς βεβαίῳ ὅτι ἤμουνα ἔτοιμος νὰ μπαρκάρω στὸ Πλυμουθ γιὰ τὴν Ἀφρική καὶ μόλις τῷμαθα ἐπέστρεψα ἀμέσως γιὰ νὰ συνεισφέρω τὴ βοήθειά μου στὴν ἀνάκρισι.

Ὁ Χόλμς ἀνασήκωσε τὰ βλέφαρά του.

—Γιὰ ν' ἀρθῇτε ἐδῶ ἐχάσατε τὸ βαπόρι σας;

—Ναὶ θὰ πάρω τὸ ἐπόμενο.

—Διάβολε! Αὐτὸ θὰ πῇ φίλια!

—Σᾶς εἶπα ὅτι εἴμαστε συγγενεῖς με τοὺς Τριγενῆδες.

—Ναί, ἑαδελφία. Καὶ ἐπήγατε τίς ἀποσκευές σας στὸ βαπόρι;

—Λίγα πράγματα, τὰ περισσότερα ἦταν ἀκόμα στὸ ξενοδοχεῖο.

—Ὡραία. Ἀλλὰ, οἱ πρῶινες ἐφημερίδες τοῦ Πλυμουθ δὲν προφταίνουν νὰ γράψουν τὸ γεγονός.

—Πράγματι. Ἐγὼ τὸ ἔμαθα ἀπὸ ἕνα τηλεγράφημα.

—Μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω πο.ὸς σας τὸ ἔστειλε;

—Ἀπὸ περιέργεια, κύριε Χόλμς;

—Ὁχι, ἀπὸ ἐπαγγελματικὸν καθήκον.

Ὁ ἱατρὸς Στέρν ἔκανε κάποια προσπάθεια νὰ καταβάλῃ τὴν ἀνησυχία του.

—Δὲν βλέπω τίποτα τὸ κακὸ νὰ σᾶς τὸ πῶ. Τὸ τηλεγράφημα προήρχετο ἀπὸ τὸν Ρούντναι, τὸν ἐφημέριον. Τώρα ἐπιτρέπατέ μου νὰ σᾶς ξαναρωτήσω:

Προχωρήσατε καθόλου στὴν ἐρευνά σας;

—Δὲν ἔχω ἀκόμα καλὰ ξεκαθαρίσει τίς σκέψεις μου ἀλλὰ φαντά-

ζομαινὰ φθάσω σ' ἐνα ἀποτέλεσμα.

—Πάντως οἱ ὑπόνοιές σας ἔχουν καθορισθῇ;

—Σ' αὐτὸ μού ἀπαγορεύεται νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

—Τότε γιὰ σας, γιατί νὰ σᾶς ἐνοχλῶ περισσότερο;

Ὁ γιαιτρός ἔφυγε, ἀλλὰ ἔωπίσω του ἔφυγε καὶ ὁ Χόλμς.

Γύρισε ἀργὰ τὸ βράδυ. Φαινόταν ὅτι δὲν εἶχε κάνει οπουδαία πράγματα. Στ' ἀναμεταξύ εἶχεν ἔλθει ἕνα τηλεγράφημα τὸ ἀνοίξε καὶ τὸ διάβασε.

—Εἶχα τηλεγραφήσει νὰ δῶ ἂν ὁ γιαιτρός βρισκόταν χθὲς βράδυ στὸ Πλύμουθ κι' ἂν ὅσα μᾶς εἶπε εἶναι ἀλήθεια.

—Λοιπὸν;

—Εἶναι ὅλα σωστά! Τί συμπέρασμα βγάζεις, Οὐάτσον;

—Ὅτι ἡ ὑπόθεσις τὸν ἐνδιαφέρει.

—Πολὺ μάλιστα. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο κότι μου διαφεύγει ἀλλὰ θὰ τὸ βρῶ.

Τὸ πρῶν ξυριζόμουν ὅταν ἄκουσα καλπασμὸ ἀλόγου. Ἦταν ὁ ἐφημέριος μέσα σ' ἕνα ἀμαξάκι. Κατέβηκε λαχανιασμένος.

—Ἀσφαλῶς ὁ διάβολος ἔχει βάλει τὸ πόδι του σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, κύριε. Χθὲς τὴν νύχτα πῆθανε ὁ κύριος Μόρτιμερ Τριγενῆς. Τὸ πρόσωπό του μοιάζει με τῶν ἀλλων. Τί δυστυχία πλάκωσε τὴν οἰκογένεια αὐτὴ!

Ὁ Χόλμς τινάχτηκε ἐπάνω.

—Μπορεῖτε νὰ μᾶς μεταφέρετε ἀμέσως στὴν κάμαρα τοῦ νεκροῦ; Ναί; Γρήγορα λοιπὸν πρὶν μετακινήσουν τίποτα

Μόλις μπήκαμε μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ νεκροῦ μᾶς ἦλθε μιὰ περιέργη μυρωδιά.

Ὁ Χόλμς ἄρχισε νὰ ψάχνῃ ἀριστερά, δεξιά.

Ἐπάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἔσκυψε κι' ἐμάζεψε κάτι. Σὰ νάτανε στάχτη ἀπὸ τσιγάρο. Ἀνοίξε τὸ πορτοφόλι του, ἔβγαλε ἕνα χαρτί, ἔβανε τὴ στάχτη αὐτὴ μέσα καὶ τὴν ἔκρυψε.

Ἐφύγαμε.

Δυὸ ἡμέρες εἶχανε περάσει ἀ-

πὸ τὸ τελευταῖο γεγονός καὶ ὁ Χόλμς πρὸ ἡσυχος, πρὸ ἡρεμος ἐκάπνιζε ἕνα ἀπόγευμα μπροστὰ στὸ παράθυρο, κυττάζοντας πρὸς τὴ θάλασσα.

Ἐαφνικὰ γύρισε καὶ μού εἶπε:

Ξεκαθαρίστηκε ἡ ὑπόθεσις Οὐάτσον. Τὸ μεγάλο πρόβλημα ἐλύθη ἐπιτέλους. Τώρα σὲ μισή ὥρα θὰ παραστής σὲ μιὰ σκηνή, ἡ ὁποία θὰ σοῦ φανερώσῃ ὅλο-καθάρα ὅλη τὴν ἐξέλιξι τοῦ δράματος.

Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ μισή ὥρα, ἄκουσα τὴν καγκελλόπορτα τοῦ κήπου νὰ τρίζῃ. Ἀνοίξα τὸ παράθυρο καὶ εἶδα νὰ μπαίνει ὁ μέγας ἐξερευνητὴς, ἱατρὸς Λεὼν Στέρν.

Ἦταν ἀγριεμένος. Μὲ μιὰ αὐστηρὴ φωνὴ εἶπε στὸ Χόλμς.

—Μ' ἐκαλέσατε. Ἐλαβα τὸ σημεῖωμά σας πρὸ μιᾶς ὥρας. Κι' ἦρθα. Ἀλλὰ, σᾶς δεδαίω, διερωτῶμαι γιατί ἦρθα

—Εἶναι ἕνα σημεῖο πού θὰ διαλευκάνουμε πρὶν χωριστοῦμε, εἶπε ὁ Χόλμς. Πάντως, στ' ἀναμεταξύ, σᾶς εὐχαριστῶ πού λάβατε τὴν καλωσύνη νάρθητες. Αὐτὰ πού ἔχομε νὰ συζητήσουμε εἶναι ἀρκετὰ σοβαρά, εἶναι, δέ-βαια, πράγματα πού σᾶς θίγουν προσωπικῶς καὶ δὲν θάθελα νὰ τ' ἀκούσῃ κανεὶς.

Ὁ ἱατρὸς ἔδωκε ἀπὸ τὸ στόμα του τὸ πούρο πού κάπνιζε καὶ ἔρριξε ἕνα αὐστηρὸ βλέμμα ἐπάνω στὸν Χόλμς.

—Δὲν καταλαβαίνω, κύριε εἶπε. Τί μποροῦσατε νὰ μοῦ πῆτε τὸ ἐξαιρετικὸ πού θὰ μὲ ἔθιγε τόσο προσωπικῶς;

—Γιὰ τὸν φόνο τοῦ Μόρτιμερ Τριγενῆ, ἀπήντησε ὁ Χόλμς.

Λυπήθηκα τή στιγμή εκείνη πού δὲν ἤμουν ὠπλισμένος. Τὸ ἀγριεμένο πρόσωπο τοῦ Στέρν ἔγινε κατακόκκινο. Ὁ θυμὸς ἐ φούσκωσε τὶς φλέβες τοῦ λαιμοῦ του. Τὰ μελίγγια του φουσκώσανε. Μὲ τὶς γροθιές του σφιγμένες ἔκανε νὰ ριχθῇ ἐναντίον τοῦ Χόλμς. Ἀλλά, καταβάλλοντας μιὰ δυνατὴ προσπάθεια κατώρθωσε νὰ συνέλθῃ. Ἡρέμησε, ξαναπῆρε τὴν ψυχραιμία του, τὴν ἡρεμία του, γίνηκε ἴσως πολὺ πιὸ ἐπικίνδυνος ἀπὸ ὅ,τι παρουσίαζε στὴν ἐκδήλωσι τοῦ θυμοῦ του.

— Ἐξήσα, εἶπε, τόσον καιρὸ ἀνήμεσα στοὺς ἀγρίους αἱ ὁποῖοι εἶναι ἐκτὸς παντός νόμου, τόσο πού ἔχω συνηθίσει νὰ κάνω νόμο δικό μου. Σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ λάβετε ὑπ' ὄψιν σας αὐτό, κύριε Χόλμς, γιατί πιστεύατε δὲν τὰ-χω καθόλου μαζὶ σας.

— Οὔτε κ' ἐγώ, δὲν ἔχω τίποτα μαζὶ σας, ἱατρὲ Στέρν. Ἡ κλυτέρα ἀπόδειξις εἶναι ὅτι ξαίροντας ὅ,τι ξαίρω, ἔστειλα καὶ φώναξα ἐσὰς, ἀντὶ νὰ φωνάξω τὴν ἀστυνομία.

Ὁ Στέρν κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα ἐξαντλημένος. Νομίζω ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του, αὐτὸς ὁ γενναῖος τυχοδιώκτης ἔδρισκε τὸ μάστορή του. Στὸ πρόσωπο τοῦ Χόλμς βασίλευε μιὰ ἀπόλυτη ἡρεμία, τὸ ἴδιο καὶ στοὺς τρόπους του.

— Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά; ρώτησε ὁ ἱατρὸς Στέρν. Ἄν γυρεῖτε νὰ παίξετε μὲ τὸ θράσος σας νομίζω ὅτι δὲν διαλέξατε τὸν κατάλληλο ἄνθρωπο γιὰ νὰ τὸ κάνετε. Ἄς πᾶψουν πιά οἱ ἀνωφελεῖς φράσεις. Ἐξηγηθῆτε μου.

— Ἐξηγοῦμαι, εἶπε ὁ Χόλμς.

Ἐλπίζω ὅμως ὅτι καὶ ἡ δική σας εὐκρινεία θάναταποκριθῇ μὲ τὴ δική μου. Ἡ ἀπέφραξις τὴν ὁποία θὰ πάρω θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπολύτως ἀπὸ τὸν τρόπο πού θὰ ὑπερασπισθῇτε.

— Θὰ ὑπερασπισθῶ; ἐναντίον τίνος;

— Ἐναντίον τῆς κατηγορίας ὅτι ἐδολοφονήσατε τὸ Μορτίμερ Τριγενή.

Ὁ Στέρν ἐσκούπισε τὸν ἰδρωτα τοῦ μέ το μαντήλι του.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πᾶτε πολὺ μακριά. Θέλετε ἴσως νὰ ἐπιτύχετε τὸ σκοπὸ σας μὲ τὸ θράσος σας;

— Ὁ θρασὺς ἐδῶ μέσα, εἶπε ὁ Χόλμς, δὲν εἰμαι ἐγὼ ἀλλὰ σεῖς, ἱατρὲ Στέρν. Μοῦ ἀρκεῖ νὰ σὰς δώσω μερικές ἀποδείξεις τῶν γεγονότων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔχω βασίσει τὰ συμπεράσματά μου.

» Δὲν θὰ πῶ τίποτα γιὰ τὴν ἐπιστροφή σας στὸ Πλυμουθ καὶ τὸ μπαρκάρισμα τῶν μισῶν ἀποσκευῶν σας γιὰ τὴν Ἀφρική ..

— Ἐναγύρισα πίσω.

— Ναι, μοῦ ἐξιστορήσατε καὶ τὶς αἰτίες σας, πού δὲν τὶς ὀρίσκω οὔτε πειστικές οὔτε θάσιμες. Ἄς ἀντιπαρέλθωμε. Παρουσιάσθήκατε στὸ σπίτι μου, ἐδῶ, καὶ μὲρωτήσατε ἂν ὑποπτεύωμαι κανένα. Ἀρνήθηκα νὰ σὰς ἀπαντήσω. Καὶ τότε πήγατε στοῦ ἐφημερίου, περιμένατε κάμποσο ἀπέξω κι' ἔπετα πήγατε σπίτι σας.

— Πῶς τὰ ξαίρετε αὐτά;

— Ἀπλούστατα, σὰς παρακολούθησα. Ἐπεράσατε μιὰ πολὺ ἀνήσυχη νύχτα στὸ δωμάτιό σας, ἐκάνατε διάφορα σχέδια καὶ τὰ ὁποία ἐθέσατε εἰς πρᾶξιν σήμερα τὰ ξημερώματα, Ἐδγήκατε ἀπὸ

τὸ σπῆτι σας πρὶν νὰ φέξῃ. Μπορτὰ στὸ σπῆτι σας ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ ψιλά χαλικάκια, ἐπήρατε μερικά καὶ τὰ βάλατε στὴν τσέπη σας.

Ὁ Στέρν ἀνεπήδησε κι' ἔρριξε μιὰ τρομαγμένη ματιὰ στὸ Χόλμς.

— Ἐπειτα, μὲ βῆμα μεγάλο ἀλλὰ σταθερὸ, διατρέξατε τὸ διάστημα πού χωρίζει τὸ σπῆτι σας ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ ἐφημερίου. Ὁταν φθάσατε μπροστὰ στὸ σπῆτι, περάσατε τὸ πάρκο, ἔπειτα τὴν αὐλὴ καὶ ἤρθατε κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου πού ἔχει νοικιάσει ἀπὸ τὸν παπᾶ ὁ Τριγενής. Εἶχε ἀρκετὰ φωτίσει, ἀλλὰ τίποτα δὲν ἐκινεῖτο ἀκόμα μέσα στὸ σπῆτι. Τότε πήρατε μέσα ἀπὸ τὴν τσέπη σας τὰ χαλικάκια κι' ἀρχίσατε νὰ ρίχνετε στὸ παράθυρο τοῦ Τριγενή.

Ὁ Στέρν σηκώθηκε μονοκόμματος.

— Νομίζω ὅτι εἴσθε ἕνας σατανᾶς, φώναξε.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ὁ Χόλμς χαμογέλασε, ἀπλούςτατα.

— Ρίξατε ἐπανειλημμένως ἀπ' αὐτὰ τὰ χαλικάκια, μέχρις ὅτου ἐνεφανίσθη στὸ παράθυρο ὁ Τριγενής. Τότε τοῦ γνέφατε νὰ κατεβῇ κάτω στὸ σαλόνι. Στὸ σαλόνι ἐμπήκατε ὄχι ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Μὲ τὸν Τριγενή δὲν εἶπατε καὶ πολλὰ πράγματα, γιατί δὲν μείνατε πολὺ στὸ σαλόνι. Πάντως, σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς συνομιλίας σας, δὲν καθήσατε καθόλου, ἀλλὰ πηγαίνατε κι' ἐρχόσαστε. Τέλος, ἐδγήκατε πάλι ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἐπήγατε στὸν κήπο καὶ ἀπὸ κεῖ καπνίζοντας τὸ ποῦρο σας ἐβλέπατε ταυτοχρόνως καὶ τί γινόταν μέσα στὸ σαλόνι.

» Τέλος, ὁ Τριγενής ἐπέθανε καὶ σεῖς ἐφύγατε ἔτσι ὅπως ἤρθατε.

» Πῶς δικαιολογεῖστε γι' αὐτὴ τὴ συμπεριφορὰ σας, κύριε Στέρν; Ποιὰ εἶναι τὰ αἷτια τῆς πράξεώς σας; Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γυρέψετε οὔτε νὰ κρύψετε τίποτα οὔτε νὰ δικαιολογήσετε, γιατί ἄλλοιως ἢ ὑπόθεσις τότε θὰ περάσῃ σ' ἄλλα χέρια ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δικά μου.

Καθ' ὅλο τὸ διάστημα αὐτὸ τῆς συνομιλίας, τὸ πρόσωπο τοῦ Στέρν πῆρε μιὰ ἐκφρασι σκεπτικῆ. Ἐπειτα τραβήξε μέσα ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ φωτογραφία καὶ τὴν ἔρριξε πάνω σ' ὁ τραπέζι.

— Νὰ γιατί ἔκανα ὅ,τι

έκανα, είπε.

«Ο Χόλμς έσκυψε πάνω στη φωτογραφία. Ήταν τὸ κεφάλι μιᾶς ωραίας κοπέλλας.

— «Η Μπρέντα Τριγενή, είπε ὁ Χόλμς.

— «Ναί, επανέλαβε ὁ Στέρν, ἡ Μπρέντα Τριγενή. Τὴν ἀγαποῦσα ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια. Μ' ἀγαποῦσε κι' αὐτή. Δὲν μπορούσα δυστυχῶς νὰ τὴν παντρευθῶ. Ἡ μουν παντρεμένος μὲ μιὰ γυναίκα πού μὲ εἶχε ἐγκαταλείψει πρὸ καιροῦ κι' ἀδυνατοῦσα νὰ πάρω τὸ διαζύγιό μου. Ἐν τούτοις, ἡ Μπρέντα περίμενε. Περίμενα κι' ἐγώ... Καὶ νὰ πού κατέληξε ἡ ἀναμονή μας!..

«Ένας λυγρὸς ἐτάραξε ὄλο του τὸ κορμί. Συγκρατήθηκε ὅμως καὶ συνέχισε:

«Ο παπᾶς τὸ ἤξαιρε. Καταλαβαίνετε τώρα γιατί μου ἐτηλεγράφησε ἀμέσως.

«Ο ἱατρὸς Στέρν σταμάτησε τὴ διήγησί του.

Ξαφνικά ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἓνα κουτάκι τὸ ἀκούμπησε πάνω στὸ τραπέζι καὶ τὸ ἀνοίξε, περιεῖχε μιὰ σκόνι καφέ.

— «Ξαίρετε τί εἶναι αὐτό; Μὴν ψάχνετε... δὲν θὰ τὸ βρῆτε γιατί δὲν μπορείτε νὰ τὸ ξαίρετε.

Μᾶς ἔρριξε μιὰ ματιά κι' ἐξηκολούθησε.

— «Ἐκεῖ κάτω στὴν Οὐμπάγκι, στὰ δάση τῆς Κεντρώας Ἀφρικῆς βγαίνει ἓνα φυτό. Οἱ μαῦροι τὸ λένε «τὸ πόδι τοῦ διαβόλου».

«Εἶχα πάρει λοιπὸν αὐτὸ τὸ δείγμα μαζὶ μὲ γιὰ νὰ τὸ ἐξετάσουν καὶ οἱ ἐπιστήμονες τοῦ τόπου μας. Ἐχει μιὰ ἐξαιρετικὴ ιδιότητα. Ὅταν ρίξη κανεὶς λι-

γάκι ἀπ' αὐτὸ πάνω σὲ φωτιά ὁ καπνὸς του χτυπᾷ στὰ νεῦρα καὶ ἂν ὁ ὀργανισμὸς εἶναι δυνατὸς τότε ἐπιφέρει μονάχα τὴν τρέλλα. Ἄν ὁ ὀργανισμὸς εἶναι ἀδύνατος τότε ἐπιφέρει... τὸ θάνατο.

Τὰ μάτια του κυττάζανε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, κύτταζε τὸ ἄπειρο, τὸ τρυποῦσε γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ ὑπερπέραν.

«Μιὰ μέρα, πρὸ δύο ἐβδομάδων ἦρθε στὸ σπίτι μου ὁ Μορτίμερ Τριγενῆς

«Τοῦδειξα διάφορα πραγματικά περιέργα πού εἶχα φέρεי μαζὶ μου ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ. Μεταξὺ ἄλλων τοῦ εἰδειξα κι' αὐτὸ τὸ κουτάκι Ουμᾶμαι πὼς μὲ ρώτησε διάφορες λεπτομέρειες γιὰ τὴ χρῆσι αὐτῆς τῆς σκόνης. Πάντως δὲν φαντάσθηκα ποτέ ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ ἐρωτήσεις ἀπέδλεπαν σὲ κάποιον σκοπὸ. Τὸ βέβαιον εἶναι πὼς ὅταν ἔφυγε διεπίστωσα ὅτι ὑπῆρχαν τὰ ἀποτυπώματα ἐνὸς χεριοῦ.

«Δυὸ δάχτυλα εἶχαν ἀφήσει καλὰ τὰ ἴχνη τους μέσα στὴ σκόνῃ ἐκεῖνῃ.

«Ὁ ἄθλιος τὸ μεταχειρίστηκε νὰ σκοτώσῃ τὰ ἴδια του τ' ἀδέλφια.

«Ὅταν ἦρθα καὶ σὰς ρώτησα, ἂν εἶχατε καμμιὰ ὑποψία γιὰ κανένα, ἐγὼ ἤδη ἤξαιρα ὅτι αὐτὸς θὰ εἶχε κάνει τὸ κακὸ. Ὅλη ἡ περιουσία τους θὰ περνοῦσε στὰ χέρια του.

«Ἰσως καὶ νὰ μὴν ἤθελε νὰ τοὺς σκοτώσῃ, ἴσως νὰ ἤθελε μονάχα νὰ τοὺς τρελλάνῃ, γιὰ νὰ πάρῃ στὰ χέρια του τὴν κηδεμονία καὶ τὴν διαχείρισι. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι σκότωσε

τὴ γυναῖκα πού ἀγαποῦσα.

«Νὰ τὸν καταγγείλω; Τί ἀποδείξεις εἶχα; Οἱ χωρικοὶ ἐνορκοὶ ποῦ θὰ καταλάβαιναν αὐτὰ τὰ πράγματα ἂν τοὺς τὰ ἐξηγοῦσα. Ἐλέγαν πὼς τοὺς λέω παραμύθια... Λοιπὸν σὰς εἶπα καὶ πρὶν, κύριε Χόλμς ὅτι πέρασα ὅλη μου τὴ ζωὴ σὲ μέρη πού δὲν ὑπῆρχε νόμος. Νόμος ἦταν ἡ λογικὴ μας, ἦταν τὰ χέρια μας, τὸ πιστόλι μας. Ἐπέρασα μιὰ νύχτα ἀγρυπνίας. Ἐδίκασα καὶ τὸν καταδίκασα. Ἐπρεπε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸν ἴδιον θάνατο.

«Σὰς εἶπα ὅτι εἶχα νὰ σὰς πῶ. Τὰ ὑπόλοιπα τὰ μάθατε μόνος σας. Εἶναι ἀλήθεια ὅσα μοῦ εἶπατε, ὅτι ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅτι ἔρριξα τὰ χαλινάκια, ὅτι βγῆκα ἀπ' τὸ παράθυρο, ὅτι πήδησα ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ σελόνι.

«Ὅταν μπῆκα ὅμως στὸ σελόνι, αὐτὸ δὲν τὸ ξαίρετε τί ἔκανα. Λοιπὸν, τοῦ εἶπα μὲ δυὸ λόγια τὸ ἐγκλημα πού ἔκανε καὶ ὅτι ἐρχόμουν νὰ τὸν τιμωρήσω.

«Παράλυσε ἀπὸ τὸ φόβον σὰν εἶδε τὸ πιστόλι μου. Ἀναψά τὸτε τὴ λάμπα, τοῦ ἀφησα λιγὴ δουμὲ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Τὴν ἀπ' αὐτὴ τὴ σκόνῃ ἐπάνω στὸ παρακάτω τραπεζὶ καὶ τοῦ εἶπα πὼς μόλις θὰ πηδοῦσα τὸ παράθυρο νὰ τὴν ἔρριχνε μέσα στὴν φλόγα. Τοῦ εἶπα πὼς θὰ παραφύλαγα ἀπὲξω ἀπὸ τὸ παράθυρο κι' ἂν δὲν τὸκανε σὲ πέντε λεπτά, ἂν τολμοῦσε ν' ἀποφύγῃ ἢ νὰ τὸ σκάσῃ θὰ τὸν σκότωνα σὰ σκυλί. καὶ ἡ ἐκλεκτὴ τῆς καρδιάς μου "Α, Θεέ μου, τί θάνατος ἦταν εὑρίσκε ἓνα τέτοιον τραγικὸ θάνατο, σοῦ ἐξομολογοῦμαι ὅτι κι' ἐγὼ θυρο νὰ πέρνῃ τὴ σκόνῃ νὰ τὴ θὰ ἔκανα. Ἐ.τι ἔκανε ὁ ἱατρὸς ρίχνῃ μέσα στὴ φλόγα τῆς λάμ-

πας κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο νὰ γουρλώνῃ τὰ μάτια, νὰ νασσηκῶνῃ τὰ χέρια, νὰ βγάξῃ τὴ γλώσσα καὶ ξαφνικά νὰ μορφάξῃ σὰν τρελλός.

Φρίκη! Εὐτυχῶς, σὲ λίγο ἀμέσως ἔπεσε πάνω στὴν πολυθρόνα τοῦ νεκρὸς Φρίκη!

«Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία μου, κύριε Χόλμς. Μὲ κρατᾶτε, ξαίρετε τὸ μυστικόν μου, κάνετε με ὅ,τι θέλετε.

«Ο Χόλμς δὲ μιλοῦσε. Σιωποῦσε.

Τέλος ὠμίλησε:

— «Καὶ τώρα τί σκοπεύετε νὰ κάνετε; τὸν ρώτησε.

— «Ἐσκόπευα νὰ φύγω γιὰ τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς. Τίποτα δὲν μὲ συνδέει πιά ἐδῶ... Ἐκεῖνῃ... ἐπέθανε...

— Πήγαινε, τοῦ εἶπε ὁ Χόλμς, ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρηση.

«Ο ἱατρὸς Στέρν ἀνασήκωσε τὸ γιγαντένιον τοῦ κορμίου, ὑπεκλίθη, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Χόλμς, τὸ δικόν μου κι' ἔφυγε.

«Ο Χόλμς ἀναψὲ τὴν πίπα του.

— «Νομίζω, Οὐάτσον, ὅτι δὲν μᾶς ἀνέθεσε κανεὶς ν' ἀναλάβομε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Τὴν παρακολουθήσαμε, τὴν ξεκαθαρίσαμε καὶ στὸ κάτω-κάτω εἴχαμε δικαίωμα νὰ ἐνεργήσωμε ὅπως τὸ θέλαμε ἐμεῖς.

«Ἐπειτα, κυττάζοντάς με στὰ μάτια, μοῦ εἶπε:

— «Δὲν ἀγαπῶ ποτέ μου, Οὐάτσον. Ἀλλὰ ἂν ἀγαποῦσα καὶ ἡ ἐκλεκτὴ τῆς καρδιάς μου "Α, Θεέ μου, τί θάνατος ἦταν εὑρίσκε ἓνα τέτοιον τραγικὸ θάνατο, σοῦ ἐξομολογοῦμαι ὅτι κι' ἐγὼ θυρο νὰ πέρνῃ τὴ σκόνῃ νὰ τὴ θὰ ἔκανα. Ἐ.τι ἔκανε ὁ ἱατρὸς Στέρν.

ΤΕΛΟΣ

Τὸ «ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ» ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους, ἐφαρμόζει τὸ σύστημα πνευματικῆς ἀσκήσεως, τὸ ὁποῖον ἀκολουθοῦν τὰ μεγαλύτερα ἀστυνομικὰ περιοδικὰ τοῦ κόσμου. Θὰ καλῇ κάθε ἐβδομάδα τοὺς κ. κ. ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνώστριάς του νὰ ἀνακαλύπτουν μιὰ μυστηριώδη ἀστυνομικὴν ὑπόθεσιν

Πῶς;... Ἀπλούστατα, τὸ «ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ», μὲ τὸν διαγωνισμόν του, θὰ διδῇ τὸ θέμα μιᾶς ὑποθέσεως, ὅπως παρουσιάζεται συνήθως πρὸς λύσιν σὲ ἓνα ντετέκτιβ ἢ σὲ ἓνα ἀνακριτὴν ἢ σὲ ἓνα ἔνορκον. Δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σκεφθῇ ὁ ἀναγνώστης μὲ λογικὴν καὶ παρατηρητικότητά, διὰ νὰ ἀπαντήσῃ μὲ ἐπιτυχίαν ποῖος εἶναι ὁ δράστης ἐνὸς ἐγκλήματος, ποὺ κατὰ τὸ φαινόμενον εἶναι μυστηριώδες καὶ ἀνεξιχνίαστον.

Εἶναι δόγμα τῆς ψυχολογίας καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀστυνομίας ὅτι «κα νένα μυστήριον δὲν ἀντέχει στὴν παρατήρησιν καὶ στὸν κοινὸν νοῦν». Ὡστε ὅλοι οἱ ἀναγνώσται μας, φθάνει νὰ εἶναι παρατηρητικοί, δηλαδή νὰ συλλαμβάνουν καὶ τίς πιδ ἀσήμαντες λεπτομέρειες μιᾶς ὑποθέσεως, πράγμα ποὺ γίνεται μὲ ὀλίγη καλὴν θέλησιν, εἰμποροῦν νὰ μετὰσχουν μὲ πολλὰς πιθανότητες ἐπιτυχίας στοὺς πρωτοτύπους αὐτοὺς διαγωνισμοὺς μας

Μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ» πολλοὶ θεθαίως εἶναι μέλλοντες ἀστυνομικοί, δικαστικοί ἀκόμη δὲ περισσότεροι οἱ μέλλοντες ἔνορκοι. Οἱ διαγωνισμοὶ μας θὰ τοὺς δώσουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξασκήσουν ἀπὸ τώρα τὸ ταλέντο τους, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἴσως θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ ἐπιτυχία στὴν καριέρα των, καθὼς καὶ ἡ τύχη προσώπων ποὺ θὰ κατηγορηθοῦν δίκαια ἢ ἄδικα.

Ἐμπρός, λοιπόν! Τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου. Μετάσχετε ὅλοι στοὺς ἐβδομαδιαίους διαγωνισμοὺς μας.

Κατωτέρω σημειοῦμεν τοὺς ὅρους τῆς συμμετοχῆς καθὼς καὶ τὰ τῶν ἀποτελεσμάτων.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΔΟΛΟΦΟΝΗΘΗ Η ΜΙΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Τὴν 7ην Ἰανουαρίου 1935 ἡ καμαριέρα τῆς δεσποινίδος Τίτας Κριστέσκου ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι τὴν αὐγὴ ἔπειτα ἀπὸ 4 ὥρες ἄδεια ποὺ εἶχε πάρει, βρῆκε τὴν κυρία τῆς ξαπλωμένην

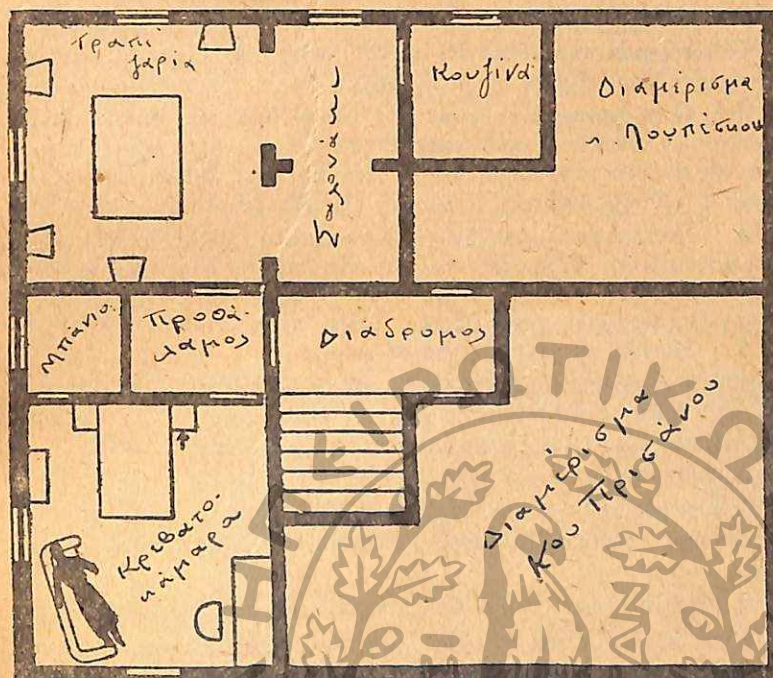
ἐπάνω σ' ἓνα ντιβάνι, νεκρή.

Στὸ κομοδίνο ποὺ βρισκόταν δίπλα στὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας ὑπῆρχεν ἓνα σωληνάριο μὲ δισκία βερονάλ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔλειπε ἓνα μονάχα δισκίον, κι' ἓνα ποτήρι τὸ ὁποῖον περιεῖχε ἀκόμα λίγο υγρό.

Ἡ Τίτα Κριστέσκου ἦταν πάρα πολὺ γνωστὴ στὸ Βουκουρέστι, στὸ Βερολίνο, στὸ Παρίσι.

Πολὺ ὡραία, μάλιστα, ἐξελέγη ὡς Μίς Ρουμανία καὶ ἔλαβε μέρος στὸ Διεθνὴ Διαγωνισμὸ Καλλονῆς ποὺ γίνηκε στὸ Παρίσι.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ Βουκουρέστι, ἀρραβωνιάστηκε ἓνα διά-

σημο ἀρχιτέκτονα ὁ ὁποῖος τῆς ἐδῶρθε ἓνα πλουσιώτατο διαμρίσμα γιὰ κατοικία καὶ τῆς ἀνοίξε ἓνα ἀρκετὰ μεγάλο λογαριασμὸ ἐπ' ὀνόματί της στὴν Τράπεζα.

Ἡ ἀστυνομία κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ καμμιὰ δηλητηρίασι ἡ ὁποία προήλθε ἀπὸ μεγάλη δόσι ὑπνωτικοῦ. Ἀλλὰ μερικὰ στοιχεῖα ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ βασισθῇ.

Ἡ Τίτα Κριστέσκου ἡ ὁποία εἶχε λάβει μέρος πρὸ ἡμερῶν

σ' ένα φιλμ που γυρίστηκε στο Βερολίνο, έρωτεύθη με ένα νέο διπλωματικό υπάλληλο Ρουμάνο, και για την αίτια αυτή έσκόπευε να διακόψει κάθε σχέση της με τον αρχιτέκτονα.

Η Τίτα θρισλόταν σε καλές σχέσεις με τους συγγενείς της και ειδικώς με την αδελφή της, η οποία ήταν παντρεμένη με ένα δικηγόρο στο Βουκουρέστι, και η οποία καθημερινώς σχεδόν επήγαινε και την έπεσκέπτετο.

Ψιθυρίζεται μάλιστα ότι η αδελφή της και ο κουνιάδος της Τίτας ήταν απελπισμένοι με την ιδέα που είχε πιάσει την Τίτα να παντρευτεί.

Φοβόντουσαν ίσως ότι θάχαναν τα χρηματικά ποσά που τους έστελνε ως δώρο κάθε τόσο.

Κάποιος μάλιστα είπε ότι με το θάνατο της Τίτας η μόνη κληρονόμος που υπήρχε ήταν η αδελφή της.

Μια άλλη επίσης διαπίστωση έγινετο υπό της αστυνομίας. Μεταξύ των στεφάνων που κατετέθησαν στον τάφο της την ημέρα της κηδείας παρετήρησαν κι' ένα στεφάνι ακόμα που προσέφερε η «Κομμουνιστική Νεολαία» του Βουκουρεστίου.

Απ' αυτό ανέκαλυσαν ότι η Κριστέσκου ήταν μέλος της «Κομμουνιστικής Νεολαίας» και ότι έχει χρησιμοποιήσει πολλές φορές για μυστικές αποστολές. Με αυτό δγάζανε το συμπέρασμα ότι την ξεμπέρδεψαν γιατί ήξαιρε ίσως περισσότερα πράγματα από ό,τι έπρεπε να γνωρίζη για το κόμμα.

Ένας χημικός, ο οποίος ανέλυσε το υπόλειμμα του ποτηριού που βρέθηκε πάνω στο κομοδίνο, έ πληροφορήσε ότι το ποτήρι δεν περιείχε ούτε ίχνος υπνωτικού, αλλά μια δυνατή δόση κυανιούχου καλλίου.

Ο θυρωρός του σπιτιού της Τίτας Κριστέσκου κατέθεσε ότι το απόγευμα της 6ης Ιανουαρίου επήγαν να επισκεφθούν την Τίτα:

Η αδελφή (ώρα 3 30) η οποία παρέμεινε περίπου μισή ώρα.

Ένας κύριος, πενήντα ετών περίπου (ώρα 4 20). Έμεινε κι' αυτός περί τα είκοσι λεπτά επάνω.

Ο αρχιτέκτων (ώρα 5.15) ο οποίος κατέβηκε σχεδόν άμέσως.

Ένας νέος (ώρα 7 40).

Από τους ενοίκους του δευτέρου πατώματος, ο μὲν κύριος Πρισάνου έλειπε ταξίδι, ο δὲ κύριος Λοπέσκου κατέθεσε ότι άκουσε να κουδουνίζει πολλές φορές το κουδούνι του διαμερίσματος της δεσποινίδος Τίτας Κριστέσκου, στίς ώρες που συμφωνούσαν μ' αυτές που δήλωσε ο θυρωρός για τις επισκέψεις του απογεύματος. Επί πλέον ο Λοπέσκου διαβεβαίωσε ότι λίγα

λεπτά πριν να δγῆ έξω από το σπίτι δηλαδή κατά τις 6 μ. μ. άκουσε άλλο ένα κουδούνισμα και πιδ παρατεταμένο.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ:

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ;

ΠΩΣ ΥΠΟΘΕΤΕΤΕ ΟΤΙ ΕΞΕΛΙΧΘΗ ΤΟ ΔΡΑΜΑ;

ΟΔΗΓΙΑΙ

Απαντήσατε, όσο το δυνατόν συντομότερα, στα δύο αυτά έρωτήματα.

Αί λύσεις θα αποστέλλωνται προς την Διεύθυνση του περιοδικού «ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ».

Είς κάθε λύσιν, πρέπει απαραίτητως να σημειώνεται ο αριθμός του διαγωνισμού, καθώς και το όνομα-τεπώνυμον και ο τόπος διαμονής του λύτου.

Η όρθή λύσις θα δημοσιευθῇ εις το ύπ' αριθ. 27 τεύχος του «ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ». Θα θεωρηθούν «έπιτυχείς» όσοι απαντήσεις συμφωνούν προς την όρθήν λύσιν και εις τα δύο έρωτήματα, «καλὰί» δὲ όσοι συμφωνούν μόνον ως προς το πρώτον έρώτημα.

ΑΙ ΑΜΟΙΒΑΙ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΙΤΥΧΕΙΣ ΛΥΣΕΙΣ

Μεταξύ των «έπιτυχών» λύσεων θα βραβευσθούν, διά κληρώσεως αί εν- νέαι, εις τας όποιας δρίζονται αμοιβαι:

- 1) Διά την πρώτην δραχμαί 300.—
- 2) » » δευτέραν » 200.—
- 3) Διά τας επτά επομένας, ανά μια εξαμηνος συνδρομή του «ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ».

Αν αί «έπιτυχείς» λύσεις είναι ολιγώτεροι από έννέα, τότε θα μετά- σχουν της κληρώσεως και αί «καλὰί».

Αί λύσεις του πρώτου διαγωνισμού μας γίνονται δεκταί μέχρι της 31 Μαρτίου.

Το «ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ» θα θεωρη- ση μεγάλην έπιτυχίαν του να μετά- σχουν εις τους διαγωνισμούς του άθροοι οί κ. κ. άναγνώσται του...

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

Όπως αναγγείλαμε ήδη, τα διηγήματα τα όποια μας απέ- στειλαν οί μετέχοντες του διαγωνισμού μας κ. κ. άναγνώσται μας, διεδιδάσθησαν εις την κριτικήν έπιτροπήν, για να τα διαβά- ση, να τα κρίνη και να άποφανθῇ ποιά είναι εκείνα που πρέπει να βραβευσθούν.

Η κριτική έπιτροπή μας άνεκοίνωσε ήδη τα πρώτα πορί- σματα της μελέτης της. Λόγω όμως της πληθώρας των διηγ- ήματων, τα όποια όφείλει να διαβάση και να κρίνη, δὲν έλαβε τόν απαιτούμενον καιρόν να ολοκληρώση το έργον της. Δι' αυτό, τα άποτελέσματα του διαγωνισμού μας θα δημοσιευθούν στο προ- σεχές τεύχος του «Μυστηρίου».

Όπως προκύπτει από τα πρώτα πορίσματα, που μας άνεκοί- νωσεν η έπιτροπή, ο διαγωνισμός μας έσημείωσεν έπιτυχίαν άνω- τέραν από όλας τας προβλέψεις μας. Τα περισσότερα διηγήματα άποδεικνύουν ταλέντο και πρωτοτυπίαν, πράγμα που σημαίνει ότι υπάρχουν ταλέντα άνάμεσα στο άναγνωστικό μας κοινόν.

Αναμείνατε λοιπόν, στο προσεχές τεύχος μας, τα γενικά ά- ποτελέσματα.

ΝΕΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ! ΝΕΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑΙ !

ΤΟ "ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ,,

ἐξησφάλισε τὴν ἀποκλειστικότητα τῶν περιφημοτέρων περιπετειῶν τοῦ κόσμου, τῶν διασημοτέρων, τῶν ἄσσω τῶν ἄσσω, τῶν πλέον μεγαλοφυῶν ἀγγλῶν ντετέκτιβ

ΟΥΪΛΛΙΑΜ ΘΑΡΠΣ & ΒΑΛΤΕΡ ΚΛΑΡΚ

ἀξιωματούχων τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ καὶ τῆς Ἰντέλλιτζανς Σέρβις.

Μπροστὰ στοὺς ἐπιφανεῖς αὐτοὺς κατακτητὰς τοῦ Μυστηρίου, τὰ πάντα χάνουν τὴν ἀπόστασί τους.

Τὰ σκοτάδια διαλύονται

Τὰ προβλήματα λύονται

Τὰ μυστήρια διαλευκαίνονται

Τίποτα τὸ αἰνιγματῶδες δὲν παραμένει γιὰ τοὺς δύο διασῆμους ντετέκτιβ

ΟΥΪΛΛΙΑΜ ΘΑΡΠΣ & ΒΑΛΤΕΡ ΚΛΑΡΚ

Αἱ ἀστυνομίαι ὅλου τοῦ κόσμου ζητοῦν τὴν βοήθειά τους, ἐνῶ οἱ δύο περίφημοι αὐτοὶ ντετέκτιβ

ΟΥΪΛΛΙΑΜ ΘΑΡΠΣ & ΒΑΛΤΕΡ ΚΛΑΡΚ

μὲ τὰ πρωτότυπα, τὰ νέα, τὰ καταπληκτικὰ συστήματά τους κατορθώνουν νὰ εἰσχωροῦν στὴν οὐσία τῶν πραγμάτων καὶ κάνουν τὰ ἄψυχα νὰ μιλοῦν, νὰ ὁμολογοῦν τὸ πέρασμα, τὴν παρουσία τοῦ δολοφόνου.

ΤΟ "ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ,,

θεωρεῖ καθήκον του νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας του τοὺς τίτλους τῶν ἐκλεκτῶν ἔργων εἰς τὰ ὁποῖα θὰ ἐμφανισθοῦν καὶ θὰ δράσουν οἱ περίφημοι αὐτοὶ δύο μεγάλοι ἀστυνομικοὶ :

ΤΟ ΧΕΡΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Η ΣΚΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ ΠΟΥ ΜΙΛΟΥΝ

ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΠΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΙΝΟΥ Νο 13

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

ΤΟ ΤΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΟΓΜΙΑΣ

ΤΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΣΩΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΔΑΧΤΥΛΟ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΣΗΜΑ

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΜΕΣ' ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΕΛΕΤΟΣ ΜΕ ΤΑ ΔΕΜΕΝΑ ΧΕΡΙΑ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Κ.Α.Π. Κ.Α.Π. Κ.Α.Π.

Το
Μυστικό μου
είναι
Καλλυντικά
GEORGE

ΤΕΥΧΟΣ 24